

2008. SZEPTEMBER 1., HÉTFŐ

ELNÖKÖL: PÖTTERING ÚR

elnök

(Az ülést 17.00-kor megnyitják.)

1. Az ülészak folytatása

Elnök. – Bejelentem az Európai Parlament 2008. július 10-én megszakított ülészakának folytatását.

2. Az elnökség közleménye

Elnök. – Hölgyeim és uraim, üdvözlök mindenkit. Először is szeretnék néhány szót szólni a strasbourgi plenáris ülésteremmel kapcsolatban kialakult helyzetről. Ahogyan azt Önök is tudják, a plenáris ülésterem álmennyezetének augusztus 7-i részleges leszakadása miatt az Európai Parlament mostani, első szeptemberi ülését kivételesen itt, Brüsszelben kellett megtartani. Ezt a döntést a képviselők és a személyzet lehető legnagyobb biztonságára tekintettel hoztam meg, az első szakvélemények elolvasása és a képviselőcsoportok elnökeivel, valamint a francia tanácselnökséggel történő konzultáció után. A döntésben szerepet játszott az is, hogy az Európai Parlament jogalkotási munkájának folytonosságát biztosítani szükséges.

A vizsgálatok első eredményei azt mutatják, hogy az álmennyezet részleges leszakadását azokban az építőelemekben keletkezett törések okozták, amelyek a felfüggesztett mennyezetet a valódi mennyezetszerkezettel kötik össze. A vizsgálatok jelenleg is folyamatban vannak, ezek elvégzésével a Parlament több független, nemzetközi szerkesztetmérnökséggel foglalkozó vállalatot bízott meg, hogy további adatokat tudjon meg a balesetről, és arról, ki felelős érte. A vizsgálatokat az illetékes helyi hatóságokkal és a francia kormány által kijelölt vezető építésbiztonsági szakemberrel szoros együttműködésben végezzük. Az eredeti mennyezetet építő vállalkozók között a felelősség a végső vizsgálati jelentések alapján oszlik meg, a jelentés elkészülte után. A plenáris ülésteremben az álmennyezetet most egy új, a független szakértők és a helyi építési hatóságok által jóváhagyott technikával újra felfüggesztik.

Habár mindent megteszünk annak érdekében, hogy a munka mielőbb befejeződjön, az eljárás szükségszerűen némileg hosszadalmas. Ennek ellenére reméljük, hogy az összes biztonsági vizsgálat és a szükséges javítások időben elkészülnek, hogy a Ház a II. szeptemberi ülését Strasbourgban tarthassa.

Szeretném biztosítani Önöket, hogy a biztonság a legfontosabb tényező minden döntésünk esetén.

3. Megemlékezés

Elnök. – Hölgyeim és uraim, sajnos nagyon szomorú híreket kell közölnöm. Nyáron szomorúan értesültünk barátunk és kollégánk, Bronisław Geremek professzor szomorú haláláról. Nagyszerű lengyel hazafi és igaz európai volt, aki évtizedeken keresztül fáradhatatlanul harcolt azért, hogy a lengyelek osztozzanak a demokrácia, a szabadság, az emberi jogok és a jogállamiság alapvető értékeiben. A demokratikus ellenzék és a nagyszerű Solidarność mozgalom iránti elkötelezettsége végül meghozta gyümölcsét.

Már csaknem két évtizede annak, hogy Lengyelország elfoglalta megérdemelt helyét Európa szabad és demokratikus nemzetei között, és mint tudjuk, 2004. május 1. óta az Európai Unió tagja. Ennek elérésében való közreműködése Bronisław Geremek urat – aki évekig a Szejm, a lengyel parlament alsóházának képviselője, valamint 1997 és 2000 között országának külügyminisztere volt – egyértelműen az új Lengyelország egyik alapító atyjává és vezető építészévé tette.

Bronisław Geremek 2004. óta volt az Európai Parlament képviselője. Olyan embernek ismertük őt, akinek az európai projektbe vetett hite mély és őszinte volt. Ebben testesültek meg ideáljai és meggyőződései: az egyeztetés, a párbeszéd és a kompromisszum. Igazán csodáltam azt az egyedi képességét, hogy egyszerre tudott közel maradni országához és az Európai Unióhoz. Fáradhatatlanul dolgozott az integrációs folyamaton, melyet országa, sőt az egész kontinens jövőjének szempontjából a legjobb megoldásnak tekintett.

Az európai szintér egy különleges alakját veszítettük el, és idő előtti halála olyan űrt hagyott maga után, amelyet nehéz lesz betölteni. Szeretném őszinte részvéteimet kifejezni családjának – különösen két fiának – és barátainak. Mi az Európai Parlamentben mindig tisztelettel fogunk emlékezni rá.

Hölgyeim és uraim, szintén sajnálattal hallottuk Willi Piecyk kollégánk augusztus elején bekövetkezett halálának hírért. Röviddel 60. születésnapja előtt hunyt el. E szomorú alkalomból szeretném az Európai Parlament nevében őszinte részvétünket kifejezni a család és a barátok felé. Willi Piecyk 1992 óta volt az Európai Parlament képviselője. A Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság vezető alakja volt, ahol éveken át a szocialista képviselőcsoport szóvivőjeként szolgált.

Néhány héttel ezelőtt csatlakozni tudott hozzánk a tengerek első európai napjának ünneplésében. Habár tisztában voltam súlyos betegségével, akkor mégis úgy tűnt, egészségi állapota javult. Sajnálatos módon ez a benyomás téves volt.

Willi Piecyk emlékeinkben úgy marad meg, mint számos fontos projekt elindítója. Halálával egy olyan kollégát veszítettünk el, aki a Ház minden tagjának tiszteletét és elismerését élvezte. Willi Piecykre is örökre hálással emlékezünk.

Hölgyeim és uraim, attól tartok egy újabb szeretett korábbi kolléga, Maria Luisa Cassanmagnago Cerretti haláláról kell tájékoztatnom Önöket. Augusztus 4-én hunyt el. Különösen élénk emlékeim vannak róla, mert ugyanakkor csatlakozott az Európai Parlamenthez, amikor én. 1979-ben, amikor is Európa és az európai integráció ügyével kezdett foglalkozni ebben a Házban. Az Európai Néppárt képviselőcsoportjának alelnöke és az Európai Parlament alelnöke volt 1982 és 1987 között. A politikában betöltött szerepei közé tartozott még egy ideig az is, hogy a Politikai Bizottság – a Külügyi Bizottság elődje – elnöke is volt.

Politikai elkötelezettsége Maria Luisa Cassanmagnago Cerrettit inspirálóvá tette, különösen a nők számára, és Európai Parlamenti képviselőként okos, bátor és könyörületes nő volt, aki értékesen járult hozzá az európai integrációhoz. Mindig nagy szeretettel fogunk rá emlékezni.

Hölgyeim és uraim, a nyári szünet alatt légi szerencsétlenségek sorozata történt. Spanyolországban augusztus 20-án az elmúlt 25 év legszörnyűbb légi szerencsétlensége következett be, amelynek 154 halottja volt. A madridi Barajas repülőtérrel a Kanári-szigetekre tartó járat fedélzeten tartózkodó 172 emberből csak 18 élte túl a katasztrófát. A baleset utáni napon az Európai Parlament nevében nyilatkozatot tettem, és a mai napon szeretném újfent közvetíteni szolidaritásunkat és támogatásunkat az elhunytak családjai és barátai felé.

Alig néhány nappal a madridi tragédia után, augusztus 24-én egy másik gép is lezuhant röviddel a felszállás után Kirgizisztán fővárosában, Biskekben. Az utasok és a személyzet közül 68 fő meghalt. A Ház nevében szeretném őszinte részvétünket kifejezni az említett tragédiák és más tragikus események során elhunytak iránt.

Megkérem Önöket, hogy álljanak fel, és egy perces néma csennddel adózzanak az elhunytak emlékének.

(A Ház felállt és egy perces néma csennddel adózott az elhunytak emlékének)

4. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

5. A Parlament tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

6. A bizottságok és a küldöttségek tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

7. Az eljárási szabályzat értelmezése: lásd a jegyzőkönyvet

8. Megállapodások szövegeinek a Tanács általi továbbítása: lásd a jegyzőkönyvet

9. A Parlament állásfoglalásaival kapcsolatos további intézkedések: lásd a jegyzőkönyvet

10. Tárgytalan írásbeli nyilatkozatok: lásd a jegyzőkönyvet

11. Előirányzatok átcsoportosítása: lásd a jegyzőkönyvet

12. Petíciók: lásd a jegyzőkönyvet

13. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

14. Szóbeli választ igénylő kérdések és írásbeli nyilatkozatok (benyújtás): lásd a jegyzőkönyvet

15. Ügyrend

Elnök. – A napirendtervezet végső változatát, amelyet az elnökök értekezlete hozott létre a 2008. augusztus 28-i, csütörtöki találkozón, az eljárási szabályzat 130. és 131. cikke szerint nyilvánosságra hoztuk. Nem érkezett módosítási javaslat, így a napirend elfogadásra került.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Tisztelt elnök úr, a napirendre nézve és feltételezve, hogy a Grúziát érintő vita ma lesz megtartva, nincs külön kérésünk. Azonban ha csúszás következik be és a kifutunk az ülés idejéből úgy, hogy a Grúziát érintő vita holnapig nem kerül megtartásra, akkor javasoljuk, hogy a szociális csomagot érintő vitát a szeptemberi II. ülésre halasszuk el, mert véleményem szerint lehetetlen a szociális csomag és Grúzia megtárgyalása egyetlen délelőtt során. Csak szerettem volna előzetesen tájékoztatni erről a Házat.

Elnök. – Köszönöm, Swoboda úr. Ha jól tudom, nem volt tolmácsolás, különösen angol nyelvű nem, ha jól értesültem. Engedjék meg, hogy elismételjem Swoboda úr előbbi szavait. Swoboda úr azt mondta, hogy amennyiben a mai csúcstalálkozó témája ma nem kerül megvitatásra, hanem csak holnap, a szociális csomagot érintő vitát el kell napolni a szeptemberi II. ülésre, mert az arra szánt időt a mai csúcstalálkozó témájának megbeszélése fogja kitölteni. Én így értettem Swoboda úr szavait. Egyetértünk a kérdésben? Úgy tűnik, igen. Az eljárási szabályzat 144. cikke alapján ezennel elérkeztünk a fontos politikai kérdéseket érintő egyperces felszólalásokhoz.

16. Egyperces felszólalások fontos politikai kérdésekben

Elnök. – Ezennel elérkeztünk az egyperces felszólalásokhoz fontos politikai kérdésekben.

Tunne Kelam (PPE-DE). – Tisztelt elnök úr, a pekingi olimpia sajnálatos módon bizonyította, hogy a tekintélyelvű hatalmak nem kívánnak megfelelni az olimpiai játékok eszményeinek: az emberi jogok és a béke tiszteletének.

Az orosz hatóságok a pekingi olimpia kezdetét szimbolikusan azzal jelölték meg, hogy fegyveres inváziót indítottak egy szomszédos ország ellen. Ez a leendő, Szocsiban tartandó téli olimpia közvetlen szomszédságában történt.

Meggyőződésem, hogy egy szomszédos ország területi integritásának ilyen precedens nélküli megsértésével, és területe egy részének anektálásával az Oroszországi Föderáció elvesztette erkölcsi és politikai jogosultságát a 2014-es olimpia megrendezésére Szocsiban.

Felszólítom a Nemzetközi Olimpiai Bizottságot, hogy a lehető legrövidebb időn belül jelöljön ki másik várost az említett téli olimpia megrendezésére.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Tisztelt elnök úr, mint olyan spanyol képviselő, aki a Kanári szigetek lakosa, szeretném megköszönni, hogy megemlékezett az augusztus 20-i baleset áldozatairól. Szeretném én is részvétemet nyilvánítani. Remélem, hogy ilyen baleset soha többé nem fordul elő, és hogy az Európai Unió képes lesz cselekedni a repülési biztonság garantálása érdekében.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Tisztelt elnök úr, a klímaváltozással kapcsolatos környezetvédelmi problémák és a megemelkedett energiaigények olyan kihívást jelentenek, amelyek minden politikustól lelkiismeretes hozzáállást igényelnek. Ezek a problémák túllépnek a határokon és a nemzeti érdekeken. A tengeri gáztározók zárt tengereken, mint például az Adriai-tengeren való építése különösen érzékeny kérdés.

A trieszti öbölben szárazföldi és tengeri gáztározók építését tervezték úgy, hogy a tervezett helyszín csak öt mérföldre lenne a szlovén partoktól, közvetlenül szemben a legnagyobb idegenforgalmi régióval, Pirannal. Ha az olasz kormányak lennének, a velencei öbölbe is építhetnék a tározókat, de ez nem történhet meg, mert a civilizált világ egésze tiltakozna ellene.

A polgároknak joguk van tiltakozni egy ilyen építkezés ellen, és a politikusoknak tisztelniük kell a polgárok kívánságait, és kompenzálniuk kell a demokratikus deficitet az Európai Unióban. Túl sokszor hagytuk már figyelmen kívül a környezetet ahhoz, hogy ezt most újra megtehessek. Az Európai Parlamentnek ezzel kapcsolatban egyértelmű üzenetet kell közvetítenie az olasz kormány felé.

Jean Lambert (Verts/ALE). - Tisztelt elnök úr, szeretném megemlíteni egy Srí Lanka-i újságíróval, J. S. Tissainayagam úrral történt, meglehetősen súlyos incidenst, amelyről a nemrégiben lezajlott Srí Lanka-i delegációs látogatásunkon beszéltünk. J. S. Tissainayagam ismert író és újságíró, és többek között ő üzemelteti a német kormány által támogatott „Outreach” honlapot, ami a békét és az igazságot hirdeti. Az újságíró több mint négy hónapig tartották fogva rossz körülmények között, és végül megvádolták és őrizetbe vették országának terrorizmusellenes törvénye alapján. A vádak szerint szégyenbe hozta országának kormányát és elégedetlenséget szított a közösségben.

Elnök úr, arra kérjük, a Tanács és a Bizottság segítségével kövessék nyomon ezt a fontos ügyet, különös tekintettel annak biztosítására, hogy találkozhasson négy szemközt az ügyvédjével – ezt eddig nem tehettem meg – és hogy az összes bizonyítékot fedjék fel előtte.

Elnök. – Tisztviselőink figyelemmel fogják kísérni az esetet.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN). – (PL) Tisztelt elnök úr, Oroszország egyike fő politikai és gazdasági partnereinknek. Az elmúlt időszakban azonban Oroszország az Unió megfélemlítésére szolgáló kijelentéseket tett, és gazdasági és katonai erejével fenyegette. Az európai szomszédságpolitikában részt vevő más országok is hasonló fenyegetéseket kaptak. Hölgyeim és uraim, partnerség esetén bevett gyakorlat, hogy az egyik partner ilyen cselekedetekhez folyamodik? Főleg közös érdekeinkre, az olaj- és gázvezetékek kiépítésére gondolok.

Az Európai Közösség a világ legnagyobb gazdasága, és 500 millió polgárnak ad otthont. Az a tény, hogy egy nálunk jóval kisebb potenciállal rendelkező ország átgázolhat az Unión, azt jelenti, hogy gyenge, komoly politikai döntések meghozatalára képtelen partnerként bánnak velünk. Nem is baj, hogy a Lisszaboni Szerződés nincs érvényben, mert ha érvényben lenne, még az egyes tagállamoknak sem lenne lehetőségük tisztességes választ adni erre.

Elnök. – Köszönöm. A Lisszaboni Szerződés egyértelműen fogalmaz, kérem, legyenek elnézőek velem, mivel ugyanezt már elmondtam az Európai Tanácsnak beszédemben. A tagállamok egymás iránti szolidaritása energiaügyekben a Lisszaboni Szerződésben lefektetett elv. Ez azt jelenti, hogy ha egy EU-tagállamot megfenyegetnek energiaellátásának megszüntetésével, az összes többi tagállamnak kötelessége mellé állni. Ebből kifolyólag különösen fontos a Lisszaboni Szerződés ratifikálása. Elnézést, hogy ismétlem önmagam, de a Szerződés az energiakérdések szempontjából különösen fontos.

Kathy Sinnott (IND/DEM). - Tisztelt elnök úr, szeretném megemlíteni az energiafelhasználó termékekre vonatkozó irányelv végrehajtásának leendő hatását az egyik, választókerületembe tartozó, fűtéssel foglalkozó vállalatra. Arról tájékoztattak, hogy a végrehajtásra irányuló jelenlegi javaslat a vízmelegítővel kapcsolatban Írország központi fűtéssel foglalkozó iparágára nézve súlyos és szükségtelen következményekkel járna. Ez az iparág sok embert foglalkoztat a választókerületemben.

A jelenlegi javaslat szerint a gyártóknak az energiafelhasználásra utaló címkét kell elhelyezniük a vízmelegítőkön, a fűtésszabályozókon, szivattyúkon és némely megújuló energiaforráson. Ez a címkézési javaslat figyelmen kívül hagyja a szakemberek által történő üzembe helyezés kulcsfontosságú szerepét. A szerelők a hőszolgáltatási lánc fontos szereplői, és a Bizottság javaslata szakértelmük nagymértékben figyelmen kívül hagyását vagy elvesztését jelentené.

A Bizottság javaslata alapjaiban változtatná meg a teljes ír lakossági fűtési piacot, és közvetve a választás korlátozásához, a fogyasztók félrevezetéséhez, magasabb költségekhez, kevésbé rugalmas és versenyképes piachoz, valamint munkahelyek megszűnéséhez vezethetne.

A bizottság konzultációs fóruma előtt szeretném arra kérni a Bizottságot, hogy amikor az irányelv Írországra gyakorolt hatásával foglalkoznak, hallgassák meg a szakembereket.

Willy Meyer Pleite (GUE/NGL). – (ES) Tisztelt elnök úr, én is szeretném megköszönni a Tanács hivatalos közleményét az augusztus 20-án a Barajas repülőtéren történt, 155 halálos áldozatot követelő sajnálatos balesetről. Azonban úgy gondolom, hölgyeim és uraim, hogy itt az ideje feltennünk a kérdést, miszerint a légitársaságok szigorúan betartják-e a biztonsággal és karbantartással kapcsolatos európai irányelveket.

Úgy gondolom, itt az ideje, és itt a Házban jelzem is a kérést, hogy az Európai Bizottság kritikusan felülvizsgálja a repülésbiztonsággal kapcsolatos megfelelést, különös tekintettel a légi járművek karbantartására.

Ezért úgy hiszem, nem csak a bánatnak és a szolidaritásnak van itt az ideje (bár természetesen azoknak is itt van), hanem annak is, hogy kritikusan felülvizsgáljuk a repülésbiztonsággal és a légi járművek karbantartásával kapcsolatos európai irányelveknek történő megfelelést.

Jim Allister (NI). - Tisztelt elnök úr, az EU gyakran mutat jó szándékú érdeklődést észak-írországi választókerületem iránt. Azonban szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy ne támogassunk egy olyan projektet, amelynek óriási megosztó ereje van. Arra az esetre gondolok, amelyet az EU munkacsoportja őrült módon támogatna: az északír kormány DUP-hoz és a Sinn Féinhez tartozó vezetői kezdeményezésére a korábbi Maze börtön átalakítása „konfliktusátalakító központtá.”

Bármilyen ruhába is öltöztetik fel az ötletet, és bármilyen csavart tesznek is bele, a H blokk és a hozzá tartozó kórházi szárny megőrzése esetén az 1980-as években a Maze börtönben öngyilkosságot elkövetett terroristák kegyhelye lenne. Ez az emberek nagy többsége számára visszataszító lenne, és az unionisták, akiket én itt képviselek, nem fogadnák el.

Ezért szeretném a Bizottságot figyelmeztetni, hogy ne keveredjen bele egy ilyen érzékeny kérdésbe, és ne engedje, hogy kihasználják azok, akik szeretnék az EU mögé bújva véghezvinni egy olyan ügyet, ami súlyosan ártana az észak-írországi viszonyoknak.

Petru Filip (PPE-DE). – (RO) Miután az orosz parlament elismerte Dél-Oszétia és Abházia függetlenségét, a Dnyeszter-konfliktus Transznisztria érintő része új szakaszba lépett. Mindannyiunk számára egyértelmű, hogy Oroszország külpolitikája az orosz parlament döntését követően megváltozott, és ebből következik, hogy a teljes Unió szintjén újrapozicionálásnak kell bekövetkeznie ennek tükrében.

Transznisztria ügyével kapcsolatban megjegyezném, mivel ez egy olyan régió, amely köze esik az Európai Unió keleti határához és Romániához különösen, úgy gondolom, szükséges a Közösség szintjén döntően bekapcsolódnunk, hogy ezáltal elkerülhessük a szükségtelen feszültséget az ebben a régióban érdekelt országok és személyek között.

Mivel Natalja Tyimakova, Dmitrij Medvegyev szóvivője bejelentette, hogy az összes érdekelt ország részvételével, ideértve a tiraszpoli képviselőket is, találkozókat kell tartani, fontos lehet átgondolnunk, szükséges-e egy bizottság létrehozása, a Közösség ez ügygel kapcsolatos álláspontjának kidolgozására és képviseletére.

Az Európai Tanács külkapcsolatokkal foglalkozó egyik új tanulmánya szerint a grúziai eseményeket követően a Moldova–Transznisztria egyezményrel kapcsolatos tárgyalások sokkal nehezebbek lesznek.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). - Tisztelt elnök úr, a grúziai nem csak egy újabb nemzetközi krízishelyzet, amire az EU-nak válaszolnia kell. Oroszország katonai visszatérését jelzi, amit már a 2006-ban elkezdett offenzív energiaszolgáltatási politikája is előre jelzett.

Az Unió az elvek és a gazdasági érdekek kereszttüzébe került. Az előbbiekhöz történő ragaszkodás azt jelentené, hogy készek vagyunk az utóbbiakat feláldozni. És fordítva: ha az utóbbiaknak adunk elsőbbséget, sokat veszíthetünk méltóságunkból. Ugyanígy elmondható az is, hogy Oroszország is két tűz közé került: egyik oldalon a nyugati energiakereskedelemből származó profit áll, másik oldalon a nemzetközi jogok tisztelete. Az utóbbit nem lehet büntetlenül megszegni. Ezt az üzenetet kell vezetőinknek Moszkva felé határozottan és érthetően közvetíteni.

A teljes nemzetközi közösségnek nagy veszteség lenne, ha Oroszország újonnan megszerzett energiáit a kétpólusú világrend visszaállításának hiábavaló kísérletére fordítaná ahelyett, hogy csatlakozna az új, többpólusú, globalizált világhoz.

Maria Petre (PPE-DE). – (RO) A romániai Sapard-kifizetések zárolásáról, és annak rövid- és középtávú hatásairól fogok beszélni.

Az Európai Bizottság egy missziója 2008 júniusában ellátogatott Bulgáriába és Romániába, és elrendelte a Sapard-projektekkel kapcsolatos kifizetések felfüggesztését. Elrendelték a nem megfelelő eljárások kijavítását és Romániában a közvetlenül érintett és felelős hatóságok javasoltak egy akciótervet a problémák megoldására. Az akciótervet el is fogadták.

Azonban a nehézségek csak most kezdődtek. Az országon belüli kifizetések folytatódnak, talán már szeptembertől, végrehajtva a kifizetések módjával kapcsolatos eljárásokat, független audittal. A megfelelés biztositása egy évig is eltarthat, és annak kockázatával jár, hogy a pénz tartósan elveszhet, sajnos egy olyan régióban, amelyre idén nyáron az áradások súlyos hatással voltak.

Ha a tizenkét előző audit nem talált hibát, és ha nincsenek alapvető hiányosságok, azon tűnődöm, és arról kérdelem az Európai Bizottságot, hogy olykor a mezőgazdasági költségvetést érintő spórolás nem fontosabb-e, mint a Sapard-projekt és annak eredménye.

Én csak egy megoldást látok: el kell fogadni a határidő még egy évvel történő kiterjesztését.

Katalin Lévai (PSE). – Tisztelt elnök úr, a rasszizmus, a homofóbia és az antiszemitizmus feléledésének fenyegető jelei jelentek meg az Unió sok országában. Idén nyáron, Budapesten a Meleg Büszkeség Napijának békés felvonulását szélsőjobboldali csoportok brutálisan megtámadták, és a résztvevőkre köveket és savval töltött tojásokat dobtak. Sokan megsérültek közülük. A szégyenletes esemény után a magyar miniszterelnök magyar chartát kezdeményezett, és itt az Európai Parlamentben Michael Cashman és Edit Bauer kollégáimmal én is egy chartát szeretnék indíttványozni.

Mi az erőszak minden fajtáját elítéljük. Nem engedhetjük olyan szélsőséges szervezetek alakulását, amelyek önbíráskodást szeretnének gyakorolni. Elutasítjuk a fasiszta eszmék és a bármely kisebbség ellen irányuló előítéletek újjáéledését, és elutasítjuk a rasszizmus minden formáját. Együtt kell fellépniünk az erőszak és a megfélemlítés ellen a törvényhozás segítségével és a mindennapi életünkben példamutató magatartással. Ezért kérem arra a Parlamentet, hogy támogassák az európai chartát.

Marco Pannella (ALDE). – (IT) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim, Európa azon a meggyőződésen alapult, hogy nem volt tovább lehetséges a jólét, szabadság, demokrácia és a béke garantálása a nemzeti szuverenitásra alapozva. Azonban elítéljük a grúzokat, akik lerázták magukról Európa nevében és Európa reményében a zsarnokság fojtogató béklyóját. Nemzeti függetlenségre ítéljük őket, miközben Európa nagy része a leggyávabb módon megalázkodik Moszkva és Putyin politikája előtt, miközben felkészül rá, hogy Kína előtt is ezt tegye.

Az a probléma, hogy nem ítéldjük Grúziát, Törökországot, Izraelt és Marokkót – amely ország királya 1985-ben kérte, hogy csatlakozhassanak az Európai Unióhoz – továbbra is arra, amit mi magunk visszautasítottunk, az üdvözlésünkhöz vezető úton!

Milan Horáček (Verts/ALE). – (DE) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim, a Jukosz korábbi vezetője, Mihail Hodorkovszkij és üzlettársa, Platon Lebegyev sorsa az igazság biztosítására irányuló komoly erőfeszítések és világszerte történő kezdeményezések ellenére nem változik. Az újonnan megválasztott elnök, Medvegyev szerint „a szabadság jobb, mint a szabadság hiánya.” Ennek kellene Oroszország jövőjét megalapoznia, a törvényhozási rendszer megreformálásával és a börtönkörülmények nagyon is szükséges javításával együtt. Sajnálatos módon azonban a Hodorkovszkij-ügyben legutóbb született döntés azt mutatja, hogy az a remény, hogy több törvényesség lesz Oroszországban, nem válik valóra. Az elmúlt időszak Grúziát és a NATO-t érintő katonai politikai döntései is azt mutatják, hogy az új Putyin–Medvegyev duó hatalomra kerülésével egy új jégkorszak kezdődött, mind belpolitikai, mind külpolitikai téren. Ezzel nagyon fontos tisztában lenniünk.

Janusz Wojciechowski (UEN). – (PL) Tisztelt elnök úr, szeretnék egy olyan esetről beszélni, amely jelentős kellemetlenséget okozott polgártársaimnak. A brit alsóház egyik bizottságában, egy a bűnözésről szóló vitában egy rangidős rendőr a brit rendőrség képviseletében azt a kijelentést tette, hogy minden lengyel hord magánál kést, mert kultúrájuk része a késviselés, és ezért át kell nevelni őket. Szeretném tisztázni, hogy habár én lengyel vagyok, nem hordok magamnál kést, és kultúrámban a kést bevettem a villával együtt használják, evés céljából.

Szerencsétlen dolog, hogy ilyen kijelentés hangzott el, különösen azért, mert a Brit-szigeteken nagy számban élő honfitársaim sokkal esélyesebbek bűncselekmény áldozatává válni, mint elkövetni azt. Mi több, minden olyan állítás, amely bármely nemzethez kollektíven bármilyen negatív tulajdonságot rendel az intolerancia kifejezése. Ilyen kijelentéseknek nem lenne szabad elhangoznia az Európai Unió tagállamaiban.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) A portugál média az elmúlt napok során további 132 elbocsátásról tájékoztatott az ovari Yasakinál. E legutóbbi elbocsátásokkal együtt az elmúlt másfél év során a Yasaki Saltano közel 1200 embert bocsátott el az ovari és Nova de Gaia-i egységeinél.

Ez komoly társadalmi gondot okoz egy olyan térségben, ahol kevés alternatív munkahely van és a munkanélküliség folyamatosan növekedik. Ez ugyanakkor valódi botrány is, tekintettel arra, hogy ez a multinacionális társaság többmillió támogatást kapott a Közösségtől azzal a céllal, hogy azt Portugáliában fektesse be. Az üzleti stratégiájában bekövetkezett változás elszenvedői a telepei térségében élő munkavállalók és lakosok.

Meg kell akadályoznunk az ilyen jellegű helyzetek szisztematikus megismétlődését.

Christa Kläß (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, tegnap a városomban lezajlott vasárnapi istentiszteletet követően az indiai lelképásztorunk a hazájában elkövetett atrocitásokról számolt be. A kelet-indiai Orissa tartományban a múlt hét során a keresztények üldözés, megaláztatás, zaklatás és gyilkosság kampányának voltak kitéve. A múlt hét végére ez 26 halottat, 41 elpusztított templomot, négy felgyújtott kolostort és rengeteg elpusztított keresztény otthont eredményezett. Az emberek az erdőben bujkálnak, és a hindu fanatikusoktól való biztonságért imádkoznak.

Ez nem az első keresztények ellen elkövetett támadás, ezért is hagyta el közel 60000 orissai keresztény az otthonát. A jelenlegi konfliktust egy lelki vezető, a Hindu Világtanács egyik tagja ellen augusztus 23-án elkövetett gyilkosság okozta. A falumbeli Saji atya arra kérte az egyházközségeket, hogy imádkozzanak az áldozatokért, de ennél többet nem is tehetünk. Mélységesen elítélem ezeket az emberiség ellen elkövetett bűntetteket. Az Európai Parlamentnek szorgalmaznia kell, hogy az indiai kormány biztosítsa az orissai keresztények számára az élethez és szabadsághoz való jogukat.

Marianne Mikko (PSE). – (ET) Hölgyeim és uraim, Transznisztria elismerte Dél-Oszétia és Abházia függetlenségét. Ami Moldova szeparatista Transznisztria térségét illeti, ez a túlhevülés szoros kapcsolatban áll a megdermedt konfliktussal.

Dél-Oszétia, Abházia és Transznisztria hasonló helyzetben vannak – Oroszország éveken át elutasította a csapatainak kivonását a térségekből. Moldova köztársasági elnöke azt nyilatkozta, hogy Transznisztria egy vulkánhoz hasonló, amely a grúziai eseményekhez hasonlóan, bármelyik pillanatban kitörhet.

Oroszország közölte Voronyin elnökkel, hogy érdekelt egy olyan egyezményben, amelynek értelmében Transznisztria Moldova autonóm területévé válna. Ilyen módon, szükség szerint, Transznisztria legitim módon válhatna Moldovától függetlenné egy népszavazást követően.

Létfontosságú, hogy az 5+2 partnert a tárgyalóasztalhoz ültessük: nem hagyhatjuk, hogy Medvegyev és Voronyin maguk között oldják meg a konfliktust. A moldovai küldöttség vezetőjeként határozottan sürgetem a transznisztriai megelőző akciót.

Transznisztriaiban nemzetközi békefenntartó erő kell, hogy legyen; Moldovának egy közelebbi partnerségi viszonyról szóló tervet kell felajánlanunk, és engedélyoznunk kell a moldovaik számára az Európai Unióba való vízummentes belépést.

Toomas Savi (ALDE). – Elnök úr, a Nemzetközi Olimpiai Bizottság a 2007. júliusi döntésével az oroszországi Szocsinak adta a 2014-es téli olimpia rendezési jogát. A Grúzia elleni orosz agressziót követően Allyson Schwartz és Bill Shuster egyesült államokbeli kongresszusi képviselők azt a nyilatkozatot tették, hogy amint a Kongresszus visszatér a nyári szabadságról, határozatot hoz a NOB felszólításáról, hogy a 2014-es téli olimpia számára új helyszínt jelöljön ki.

Meglehetősen világos, hogy amennyiben az olimpiai játékokat Szocsimban rendeznék meg, egyes államok bojkottálnák az eseményt, akárcsak az Afganisztán elleni 1980-as szovjet katonai inváziót követően. Ez sokkal súlyosabban érintené az olimpiai mozgalmat, mint egy új helyszín mostani kijelölése a 2014-es olimpia számára. Ezért elérkezett az idő a cselekvésre az Európai Parlament számára. Ellenkező esetben ismét az olimpia tekintélyelvű és agresszív államban való megtartásával kellene szembesülnünk, amely állam nem tartja tiszteletben sem az emberi jogokat, sem a polgári szabadságjogokat, sem az Olimpiai Chartát.

László Tőkés (Verts/ALE). – (HU) Tisztelt Elnök úr! Dél-Oszétia és Abházia függetlenedése kapcsán Traian Băsescu román államelnök élesen kikelt a kisebbségi kollektív jogok ellen, mivel ezek véleménye szerint az egyes államok széthullásához vezethetnek. Jogosak az Európai Közösségnek a kaukázusi válsággal, az orosz birodalmi agresszióval és fenyegetéssel, illetve az Ukrajnát és Moldovát fenyegető veszélyekkel kapcsolatos

aggodalmi. Túl azonban minden nagyhatalmi érdeken, az igazi és békés megoldást valamennyi szeparatista törekvés ellenében az emberi és nemzeti kollektív jogok, a teljes körű autonómia biztosítása jelenthetné. Andreas Gross ET jelentéstévé szerint a szeparatizmus leghatásosabb ellenszere az autonómia. Băsescu elnöknek nem kellene félnie, miként Tibet Kínából, az erdélyi magyarok, a székely magyarok sem akarnak kiválni Romániából, hanem csak kollektív jogaik és az autonómia kivívására törekcszenek.

James Nicholson (PPE-DE). - Elnök úr, az észak-írországi térségben, ahonnan jövök, a nyári szabadság ideje alatt súlyos esőzéseket éltünk át augusztusban. Sok térség szenvedett kárt, heves áradások mosták el a felső talajréteget rengeteg hektár burgonya és megfeküdt gabona pusztult el.

Ellátogattam néhány súlyosan érintett térségbe és tanúja voltam annak a szomorú látványnak, ami azokat érte, akik keményen dolgoztak az élelmiszertermelésért ezekben az időkben, az elmosott utak és hidak, elveszett állatok látványának.

A földművesek már jól hozzászoktak az időjárás elleni, túlélésért folytatott harchoz, de ezúttal segíthetünk és segítenünk is kell ezeken a térségeken. Európában van Szolidaritási Alap, amelyet a Bizottság az észak-ír kormány rendelkezésére kell, hogy bocsásson, és arra kérem önöket, hogy írjanak a Bizottság elnökének, hogy lépjen kapcsolatba az észak-ír első miniszter hivatalával és találja meg a legjobb módot a segítségre.

Hanna Foltyn-Kubicka (UEN). – (PL) Elnök úr, ma van a második világháború kitörésének évfordulója. Úgy vélem ez megfelelő alkalom arra, hogy felhívjam önöket és az összes képviselőt, hogy május 25-ét a totalitáriánus rendszerek ellen harcoló hősök tiszteletének nemzetközi napjává nyilvánítsuk.

A május 25-i dátum választása nem véletlen. 1948. május 25-én a kommunisták megölték Witold Pilecki kapitányt. A kapitány volt az egyetlen személy, aki önkéntesen vonult koncentrációs táborba, azzal a céllal, hogy ellenállást szervezzon ott, és információt gyűjtsön a végbemenő tömeggyilkosságokkal kapcsolatban. Miután két évet Auschwitzban töltött, megszökött és később a varsói felkelésnél harcolt. Lengyelországban maradt a náci hatalom bukását követően is, hogy a következő totalitáriánus rendszer, azaz a szovjet rendszer ellen harcoljon. ez a döntése végül az életébe került.

Az olyan emberek, mint Witold Pilecki, megérdemlik, hogy emlékezzenek rájuk. Európa demokratikusan megválasztott képviselőiként hatalmunkban áll, hogy kijelöljünk egy napot, amelyen tiszteletet adunk az emléküknök. Reménykedjünk, hogy amint kijelöljük május 25-ét erre a célra, már csak a múlt népirtás elleni harcaira kell emlékeznünk, és, hogy a totalitáriánus rendszerek tragédiája soha nem ismétlődik meg.

Nickolay Mladenov (PPE-DE). - (BG) Elnök úr, kollégák, július elején Filip Dimitrov, első demokratikus módon megválasztott miniszterelnökünk visszavonult a bolgár politikai életből.

Filip Dimitrov a bolgár demokratikus ellenzék alapítói között volt, ő vette át az 1990-es évek elején a kormányzatot a széthulló kommunista rendszertől, európai parlamenti képviselő, és a Bolgár Nemzetgyűlés elnökhelyettese volt.

Dimitrov úr tizennyolc éves politikai pályája során számunkra, akik ismertük őt az őszinteség és nyitottság példája volt, olyan ember, aki a lelke legmélyén is hisz országunk európai és euro-atlanti vonatkozású választási lehetőségében, a szólásszabadságban, a demokráciában és az emberi jogokban.

Meggyőződésom, hogy a politikai életből való visszavonulása ellenére továbbra is segít minket a tanácsaival és tapasztalatával annak az országunkról kialakult képnek a visszaszerzésében, amelyet az olyan emberek miatt érdemlünk meg, mint amilyen Filip Dimitrov is volt.

Luis Yañez-Barnuevo García (PSE). – (ES) Elnök úr, a beszédem egy olyan témát érint, amelyről eddig nem volt szó.

Kubában a disszidenseket és a diktatúra ellenzőit rendszeresen letartóztatják. A legutóbbi letartóztatott Gorki Águila volt, egy rockzenekar vezetője, akit időközben szerencsésen szabadon engedtek. Arra szeretném azonban felhívni az elnök úr figyelmét, hogy a kubai diktatúra ezen önkényes tetteit jelenteni kell és nyilvánosságra kell hozni, hogy megelőzzük a megismétlődésüket. Arra kérem ezért az elnök urat, hogy értesítse a kubai kormányt és a kubai nagykövetséget az Európai Unióban az ilyen jellegű tettekkel kapcsolatos elégedetlenségünkről és ellenvéleményünkről.

Avril Doyle (PPE-DE). - Elnök úr, a harmadik országból beutazó és az EU csomópontjain átutazó légiutasok fogyasztói jogait megsértik. EU-polgárok ezreitől kobozzák el az adómentesen vásárolt folyadékokat a Bizottságnak a 623/2003/EK rendeletet módosító 915/2007/EK rendelet végrehajtásával kapcsolatos kudarc

miatt, amely rendelet az egységes légiközlekedés-védelmi követelményrendszert határozza meg. Tizenhárom nem európai uniós állam kérvényezte a rendelet értelmében való elismerését, de csupán egy kérelem került jóváhagyásra.

Elnök úr, ön által szeretném az új biztos urat, Antonio Tajanit felkérni, hogy rendezze ezt a helyzetet, és hajtsa végre a rendeletet a lehető leggyorsabban.

A pekingi olimpiai játékok sok résztvevőjétől, illetve azok szurkolóitól és családtagjaitól kobozták el tulajdonukat, amikor az európai légi csomópontokon keresztül repültek haza. Ismét tucatjával érkeztek a panaszok. Kérem, rendezze ezt a helyzetet. Ez nem áll a fogyasztói jogok érdekében, és nevetséges, hogy biztonsági okokra hivatkozunk.

ELNÖKÖL: ROURE ASSZONY

alelnök

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Elnök asszony, a Ryanair 2008. augusztus 14-i, Ausztriából az Egyesült Királyságba tartó járatának indulási idejét a következő napra halasztották. A légitársaság megígérte, hogy megtéríti az utasoknak a szállodai- és transzferköltségeket, és a 261/2004/EK rendelettel összhangban nyomtatvány került kiadásra, amely az utasok jogait határozta meg a légijárat késése vagy törlése esetén.

Amikor egy utas a Ryanairhez fordult a járulékos költségek megtérítése céljából, a légitársaság ezt megtagadta, a döntés bármilyen pontos magyarázata nélkül. A kifizetés Ryanair általi megtagadása egyértelműen sérti a 261/2004/EK rendeletet, amely az EU-szerte utazó légiutasok számára nyújtandó segítséget határozza meg. Késedelem, pontosabban egy járat a következő napig történő elhalasztása esetén az utasok jogosultak a törvény által szabályozott kártalanításra. A Ryanairhez hasonló olcsó légitársaságok számára szintén kötelező a törvény tiszteletben tartása és a rendelet betartása. Egyre gyakrabban történnek hasonló esetek az európai légiutasok költségére, és igazán itt az ideje, hogy az Európai Bizottság lépéseket tegyen ez ügyben.

Ryszard Czarnecki (UEN). – (PL) Elnök asszony, Lenin, a világkommunizmus és a Szovjetunió akkori vezetője 87 évvel ezelőtt úgy határozott, hogy leválaszt három régiót Grúziáról. Ezek között volt Dél-Oszétia és Abházia. Majdnem 90 évvel később Grúzia és Európa magas árat fizet e döntésért. Úgy alakult, hogy az Európai Parlament mai ülése egybeesik az Európai Tanács ülésével. Éppen ezért lehetőségünk van erőteljesen és egyértelműen elmondani az Unió vezetőinek, hogy a nemzetek szabadsága és az emberi jogok nevében nem tudjuk elnézni Oroszország Grúziával szembeni agresszióját.

A Magyarország elleni 1956-os, és a Csehszlovákia elleni későbbi, 1968-as szovjet támadáshoz hasonlóan ez is jelentős esete annak, amikor egy hatalmas állam megtámad egy aprót a második világháborút követő időszak folyamán. Az elmúlt 60 évben azonban ez az első olyan eset, hogy egy hatalmas ország katonai akcióval kisajátítja egy apróbb állam részét. Végül is Abházia és Dél-Oszétia úgynevezett függetlenségi nyilatkozata csupán a politikai színjáték egy felvonása, melynek koreográfiáját Putyin úr készítette. Az Európai Parlamentnek ma ki kell fejeznie Grúzia iránti, és még általánosabban a Kaukázus összes nemzete iránti szolidaritását.

György Schöpflin (PPE-DE). – (HU) Köszönöm a szót, elnök asszony! A grúziai válság kellős közepén egy figyelemreméltó megnyilvánulásnak lett tanúja a magyar közvélemény. A budapesti orosz nagykövet egy messzemenőleg nem diplomatikus kijelentést tett az ellenzék elnöke, Orbán Viktor ellen, mivel Orbán kiállt Grúzia mellett. Az orosz nagykövet – más szóval ezt nem lehet jellemezni – az orosz állam rosszindulatával fenyegette meg a magyar ellenzéket, illetve ezen keresztül a magyar társadalomnak jórészt. A kódolt üzenetet nem nehéz megfejteni: aki a FIDESZ-re szavaz, az az oroszok rosszallásával kell, hogy szembenézzen. A nagykövet úr mondanivalója leplezetlen beavatkozás a magyar belpolitikába, így egy Európai Unió tagállam demokratikus rendszerébe. Magyarország persze nincs egyedül, hasonló fenyegetés érte majdnem mindegyik volt kommunista államot, ez egész Európát veszélyezteti.

Proinsias De Rossa (PSE). – Elnök asszony, katonai semlegessége ellenére Írország nem semleges és nem közömbös a Grúziában kirobbanó válsággal kapcsolatban. Mély aggodalom járja át a közvéleményt annak kapcsán, hogy úgy tűnik, mindegyik oldal befolyásos emberei egy új hidegháborút akarnak, valamint nyugtalanság kél az önpusztító, Oroszország elleni szankciókról szóló tárgyalások miatt. A kapkodás nem épít, nem biztosít békét vagy igazságot a térség emberei, vagy bármely másik terület számára.

Oroszország lényegében figyelmeztetett bennünket. Az EU-nak válaszként használnia kell forrásait új európai uniós intézmények felállítására, melyek képesek lesznek kötelező érvényű, többoldalú megállapodásokról

tárgyalni. Törekednünk kell egy új, békés világ kiépítésére Oroszországgal együtt, nem pedig szemben állva vele.

Elnök. – Ezzel lezárom ezt a napirendi pontot.

17. Európai Igazságügyi Hálózat - Az Eurojust megerősítése és a 2002/187/IB határozat módosítása - A határozatok kölcsönös elismerése elvének alkalmazása (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a következő jelentésekről szóló együttes vita:

- Kaufmann asszony jelentése (A6-0292/2008) az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság részéről az Európai Igazságügyi Hálózatról (05620/2008 - C6-0074/2008 - 2008/0802(CNS));

- Weber asszony jelentése (A6-0293/2008) az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság részéről az Eurojust megerősítéséről és a 2002/187/IB határozat módosításáról (05613/2008 - C6-0076/2008 - 2008/0804(CNS));

- Franca úr jelentése (A6-0285/2008) az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság részéről a kölcsönös elismerés elvének a büntetőítéletekben történő alkalmazásáról (05598/2008 - C6-0075/2008 - 2008/0803(CNS)).

Rachida Dati, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, nagy megtiszteltetés számomra, hogy szólhatok ma Önökhöz és beszélhetek mély ragaszkodásomról az Európai Unió értékeihez. Ezen értékek középpontjában kétségkívül a jog áll. Jogi kérdésekről szóló együttes vitával szándékozták kezdeni az ülést. Ez tükrözi azt a jelentőséget, amelyet ez a Ház tulajdonít az európai igazságügyi együttműködésről és az alapvető jogok védelméről szóló kérdéseknek. Én is ugyanilyen fontosnak tartom ezeket a kérdéseket, és köszönöm ezt a lehetőséget.

Három szöveg van napirendre tűzve, ahogyan arra elnökünk emlékeztetett: az Európai Igazságügyi Hálózatról szóló határozat, az Eurojustról szóló határozat és az érintett személy távollétében hozott határozatok végrehajtásáról szóló kerethatározat. E három szöveg javítja majd az Európai Unión belüli igazságügyi együttműködést, valamint megváltoztatja a tagállamok munkamódját. E három kezdeményezést türelmetlenül várják azok, akik az igazságszolgáltatásban dolgoznak államainkban. A Bel- és Igazságügyi Tanács július 25-i munkája lehetővé tette az Európai Igazságügyi Hálózattal kapcsolatos határozattervezetekről és az Eurojust megerősítéséről szóló politikai megállapodás létrejöttét. A szlovén és a francia elnökség közös erőfeszítésekkel egy év leforgása alatt véghezvitte ezt. Ez a két határozattervezet nagyobb védelmet nyújt majd Európa polgárai számára, és megerősíti a büntetőügyekben történő igazságügyi együttműködést. Ez egy olyan Európai Unió védjegye, amely képes cselekedni és előrelépni miközben szem előtt tartja az alapvető jogokat és szabadságokat.

Ami az Európai Igazságügyi Hálózatot illeti, a határozattervezet, amely az 1998-as együttes fellépést váltja fel, tisztázza az Eurojust és a Hálózat kötelezettségeit. Figyelembe veszi a tagállamok szándékát mindkét testület fennmaradásáról és azok kiegészítő jellegének megszilárdításáról. Az Eurojust és az Európai Igazságügyi Hálózat között a biztonságos kommunikációra irányuló módszerek létrehozása hatékony igazságügyi együttműködést és magasabb fokú kölcsönös bizalmat biztosít. Az Európai Igazságügyi Hálózat jól ismert és elfogadott eszköz, és bizonyította már hasznosságát az e területen érintettek kapcsolatainak segítségével. Sylvia Kaufmann jelentése hangsúlyozza a Hálózat hasznosságát és sikerét. Kiemeli a Hálózat alkalmazkodóképességét, amely kielégíti az igényeket, különösen a köztisztviselők igényeit. E jelentés tovább hangsúlyozza annak szükségességét, hogy megtartsuk ezt a rugalmasságot és a decentralizált szerkezetet.

Kaufmann asszony, Ön figyelembe vette és támogatta az eredeti javaslat legfőbb irányvonalait, ezért köszönetet mondok Önnek. Néhány aggályos kérdésre is felhívta a figyelmet. Helyesen megjegyezte, hogy a biztonságos távközlést az adatvédelmi szabályok szigorú betartásával kell felállítani. Ebben teljes mértékben egyetértünk. Biztosíthatom, hogy a Tanács külön figyelmet szentel majd a javaslatoknak, melyeket a Parlament elfogadott. Az Európai Igazságügyi Hálózat működésének ezen értékelése párhuzamosan halad az Eurojust megerősítésével. Az egyik nem létezhet a másik nélkül. Az Eurojust hatévi működése után a tapasztalat azt mutatja, hogy javítanunk kell az igazságügyi együttműködési egység működését. Az Eurojust nem eléggé tájékozott, különösen nem az a terrorizmussal kapcsolatos ügyekben. A nemzeti tagok hatásköre nincs összehangolva, és az Eurojust operatív kapacitása nem eléggé fejlett.

A szöveg, amelyről július 25-én átfogó politikai megállapodás született, döntő fontosságú az európai igazságügyi térség kialakításában. Önök is tisztában lesznek azzal, hogy a súlyos bűncselekmények minden formája elleni küzdelem egyike az Európai Unió prioritásainak. Például 2004-ben tizennégy emberkereskedelemmel kapcsolatos esetet terjesztették az Eurojust elé; 2007-ben hetvenegy ilyen esetet. Ez azt tükrözi, hogy hatékony eszközökre van szükségünk a páratlan mértékű emberkereskedelem elleni küzdelemhez, mert az emberkereskedelemnek polgáraink ezrei esnek áldozatul.

Az Eurojustnak továbbá vezető egységgé kell válnia az európai igazságügyi együttműködésben. A szövegnek köszönhetően, amelyről a Bel- és Igazságügyi Tanács megállapodott, az Eurojust még inkább operatív és jobban reagáló lesz. Ezért ez számunkra nagy előrelépést jelent.

Különösen Renate Weber munkájához szeretnék gratulálni, és köszönetet mondani támogatásáért. Tisztában vagyok az iránti elkötelezettségével és szándékával, hogy ez a javaslat sikeres legyen.

Az Eurojust megerősítésével a nemzeti tagok előjogi érvényre jutnak. Egy sürgősségi koordinációs egység kerül felállításra, és az információk továbbítása javul a bűncselekmények új formái alkotta kihívásokra történő jobb reagálás céljából. Néhányan még ambiciózusabb megközelítést kívántak. Mivel az intézményi keretek ezt nem teszik lehetővé, ki kell használnunk minden lehetőséget az Eurojust megerősítéséért, a már létező jogszabályok alapján, késedelem nélkül.

Az Önök aggályainak némelyikét is figyelembe vettük. Az Eurojust ezzel kapcsolatos működéséről szóló, a Parlamentnek történő jelentéstételt közelebről megvizsgáljuk.

A kölcsönös elismerés elvének alkalmazását illetően, amely csakugyan egyike a legfontosabb aspektusoknak a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség kiépítésében, az érintett személy távollétében hozott kerethatározat végrehajtása lehetővé teszi az olyan hatályos jogi eszközök érvényesülését, mint például az európai elfogatóparancs. Kulcsfontosságú, hogy az érintett személy távollétében a tagállam által hozott határozat az egész Európai Unióban végrehajtható legyen. A kerethatározathoz az emberek eljárási jogainak megerősítése is társul. Ez magában foglalja az érintett személy távollétében kiszabott büntetések végrehajtását a védelemhez való jog tiszteletben tartása mellett. E kerethatározat célja azonban nem a nemzeti szabályok módosítása, hanem az érintett személy távollétében meghozott határozatok végrehajtásának javítása.

França úr, az Ön jelentése hangsúlyozza a hatályos jogi eszközök harmonizálásának szükségességét, és az eljárás során a meghallgatáshoz való jog biztosítását. A jogi rendszerek sokféleségét tiszteletben kell tartani, és tekintettel kell lenni például egy személy beidézésének módjára. A Tanács osztja ezeket az aggodalmakat, és a határozattervezet ennél fogva újra megnyitja az Európai Unióban az alapvető garanciák megerősítéséről szóló együttes vitát. Tudom, hogy az Önök Parlamentje nagymértékben kötődik ehhez a kérdéshez. A Tanács megvizsgálja az Önök javaslatait, amelyek nagyrészt hasonlóak a Tanácsban politikai megállapodás tárgyát képező szöveghez. Ez a helyzet elsősorban a jogi tanácsadók képviseletéről szóló javaslatok és a perújrafelvételhez való jog esetén. Ezek a módosítások kétséget kizáróan az eredeti javaslatot fejlesztik.

Elnök asszony, hölgyeim és uraim, a Tanács alaposan megvizsgálja az e héten elfogadásra kerülő javaslatokat, és ismét biztosítom Önöket az elnökség azon szándékáról, hogy a Parlamenttel közösen dolgozzon. Együtt kell előrelépünk, és én sosem felejttem el, hogy Önök az európai nép képviselői. E három szöveg segít abban, hogy előrehaladást érzünk el a bűnügyekben történő igazságügyi együttműködés, valamint a közös területén Európában.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Ahogy azt épp most mondta Dati asszony, kritikus ponthoz értünk az európai igazságügyi térség kialakításában, amit teljes szívvel szeretnénk, és amihez nagymértékben hozzájárul az Európai Parlament.

Szeretnék köszönetet mondani az előadóknak, Kaufmann asszonynak, Weber asszonynak és França úrnak a három kezdeményezésről szóló kiváló jelentéseikért. Ezek a dokumentumok azt mutatják, hogy az Európai Parlament támogatja a tagállamok által előterjesztett javaslatokat. Dati asszony, örülök annak, hogy a Tanács július 25-i ülése ilyen gyümölcsözőnek bizonyult, a három szövegről szóló politikai megállapodás elérésével. A Bizottság támogatja e három kezdeményezést, és erőfeszítéseket tettünk a Tanács munkájához történő építő jellegű hozzájárulás érdekében.

Az Eurojustot és az Európai Igazságügyi Hálózatot illetően a tagállamok, ihletet merítve a témáról szóló, 2007. októberi közleményünkéből, világosan kinyilvánították a konvergenciára irányuló szándékukat. Számos javaslatot foglaltak e két tagállami kezdeményezésbe: az Eurojust nemzeti tagjai hatásköreinek összehangolását, a biztosok kollégiuma szerepének megerősítését a joghatósági ütközésekben, a tájékoztatás javítását a nemzeti

tagok felől az Eurojust felé, és az Eurojust összekötő tisztviselőinek harmadik országba történő kinevezésének lehetőségét. Kaufmann asszony és Weber asszony rendkívül hasznos jelentéseiben előterjesztett számos módosítást már figyelembe vettek a tanács megbeszélései során. Ennek megfelelően a Weber asszony jelentésében megjelenő, az Eurojust-határozatra irányuló 32. módosítás célja az Eurojusttal együttműködő harmadik országokbeli adatvédelmi szint fejlesztése. Ez az együttműködés nem csupán a megállapodás lezárásakor kerül értékelésre, hanem hatálybalépését követően is. A Bizottság javasolta a felvetés felkarolását, és a határozattervezet ennek megfelelően került módosításra. Ebben az áll, hogy az együttműködési megállapodásnak tartalmaznia kell alkalmazásának ellenőrzéséről szóló rendelkezéseket, ideértve az adatvédelemre vonatkozó rendelkezések alkalmazását is.

Idézek még egy példát: a Kaufmann asszony jelentésében említett, az Európai Igazságügyi Hálózatról szóló határozatra irányuló 38. módosítás. Ahogyan azt Dati asszony kiemelte, a módosítás célja annak biztosítása, hogy két évente jelentés készüljön az Európai Parlament számára az Európai Igazságügyi Hálózat tevékenységéről. Ezt a módosítást a Bizottság támogatta, és belefoglalták a határozattervezet szövegébe.

Mint tudják, a Tanács politikai megállapodásra jutott az Eurojusttal és a Hálózattal kapcsolatos kezdeményezések tekintetében. Remélem, hogy a Tanács hamarosan formálisan is elfogadja ezeket az eszközöket, és ami ugyanannyira fontos, hogy a tagállamok megteszik a szükséges lépéseket, hogy a határozatokat teljes mértékben átültessék nemzeti jogrendszereikbe.

Az érintett személy távollétében hozott határozatról szóló França-jelentéssel kapcsolatban megjegyezném, hogy a legtöbb módosítás szellemében mindenképpen, ha megfogalmazásában még nem is, már az IB-Tanács által elfogadott, június 5-i és 6-i szöveg részét képezi.

Ez csupán néhány észrevételem, elnök asszony. Természetesen figyelemmel fogom kísérni a Parlament minden javaslatát. Azonban nagyon örülök, hogy az ülést olyan munkával kezdjük, amely nagyon kedvező a jog érvényesülésén alapuló európai térség jövőjére nézve.

Sylvia-Yvonne Kaufmann, előadó. – (DE) Elnök asszony, szeretném most kihasználni teljes felszólalási időmet, ha megengedi. Örömmel látom, hogy a Tanács hivatalban levő elnöke és a Bizottság alelnöke ma itt vannak körünkben.

A Bizottság egyhangúan elfogadta az Európai Igazságügyi Hálózatról szóló jelentésemet. Az együttműködés nagymértékben építő jellegű volt, és szeretnék köszönetet mondani minden résztvevőnek, különösen Popa úrnak, Gebhardt asszonynak és Weber asszonynak, aki az Eurojustról adott elő.

Az Európai Igazságügyi Hálózat – röviden EIH – már 10 éve fennáll, és gyakorlatban bizonyította jelentőségét. Még az Eurojust 2002-ben történő elindítását követően is jelentős marad az EIH. Az EIH nem a nyomozások koordinálásáról szól, hanem a közvetlen kapcsolatok előmozdításáról, a kölcsönös jogsegély iránti kérelmek megfelelő teljesítéséről, és az adatközlésről. Ennél fogva fontos, hogy érintetlenül hagyjuk az EIH decentralizált szerkezetét. Változtatásokat csak ott kell véghezvinni, ahol szükséges, vagy ahol ezek a változások az elmúlt években alkalmazott gyakorlatból születnek természetüknél fogva. Példa erre a nemzeti kapcsolattartó pontok létrehozása, amelyek koordináló szerepet játszanak a tagállamokban, és az EIH titkárságával fenntartott kapcsolatért felelősek.

Kulcsfontosságú innováció egy biztonságos távközlési hálózat kiépítése. Örömmel értesültem, hogy a Tanács hivatalban levő elnöke szintén felhívta a figyelmet erre a kérdésre. Személyes adatok cseréje folyik a tagállamok hatóságai között, és ezek között szerepelhetnek olyan bizalmas adatok is, mint egy európai letartóztatási parancshoz kapcsolódó ujjlenyomatok. Az ilyen esetben történő biztonságos továbbítás szavatolása céljából szükség van egy biztonságos távközlési hálózatra, mivel elfogadhatatlan lenne az efféle adatok például faxon történő továbbítása. Legelőször 1998 után, az EIH létrejöttékor irányoztak elő egy biztonságos távközlési hálózatot, de eddig még lehetetlen volt megegyezni annak módjéről, nyilvánvalóan pénzügyi okok miatt.

A jelentés egy biztonságos távközlés létrehozását javasolja, eleinte csak a kapcsolattartó pontokra vonatkozóan. Mivel azonban a cél az illetékes hatóságok közötti összes kapcsolat közvetlen alapon történő biztosítása lehetőség szerint, a második lépésben az elképzelés minden illetékes, saját tagállamában jogsegélyért felelős hatóság biztonságos távközlési hálózatba történő egységesítése. A jelentés az adatok érzékeny jellegének köszönhetően utal a vonatkozó adatvédelmi rendelkezésekre, és szeretném ismét hangsúlyozni ebben a kontextusban a harmadik pillér keretén belüli, személyes adatok védelméről szóló erős kerethatározat meglétének jelentőségét. Ennek alkalmazása a tagállamok különböző kapcsolattartó pontjai közötti adatcserére vonatkozna. Sajnálatos, hogy a Tanácsnak még ezután kell egy ilyen kerethatározatot *lex generalis*-ként

elfogadnia, tehát az alapvető adatvédelmi rendelkezések közvetlenül magába a jogi szövegbe kerültek belefoglalásra.

AZ EIH alkalmazási módja nagyban függ a kapcsolattartó pontoktól. Ezért irányvonalakat állapítottak meg a meghatározott kritériumok alapján történő kapcsolattartó pontok kiválasztására. A kapcsolattartó pontokként eljáró személyeknek mindenképpen rendelkezniük kell kielégítő idegennyelv-tudással legalább egy másik európai uniós nyelvből, a nemzetközi bűnügyi együttműködés terén szerzett tapasztalattal, valamint már dolgozniuk kellett bíróként, államügyészként vagy egyéb tisztviselőként az igazságügyi rendszerben. Fontos, hogy a tagállamok megfeleljenek ezeknek az irányvonalaknak, és természetesen azt is biztosítaniuk kell, hogy ezek a kapcsolattartó pontok finanszírozhatók legyenek.

Az EIH és az Eurojust közötti együttműködés javítása és tevékenységeik jobb koordinálásának elérése céljából az Eurojust tagjainak meghívott vendégként részt kell venniük az EIH gyűlésein, és fordítva. Az Eurojustról szóló határozat kimondja, hogy a tagállamok igazságügyi hatóságai – más néven az EIH kapcsolattartó pontjai – mikor tájékoztatják az Eurojustot egyedi esetekről. A jelenlegi határozat azzal egészíti ki ezt a kötelezettséget, hogy az EIH és az Eurojust kölcsönösen értesítik egymást minden olyan esetről, amelyről úgy vélik, hogy a másik szervezet megfelelőbben kezelne. E rugalmas és szükségalapú szabály alkalmazásával az a cél, hogy elkerüljék az olyan helyzeteket, amikor a nemzeti hatóságoknak túl sok információt kell szolgáltatniuk az Eurojustnak, továbbá amikor az Eurojustot olyan információkkal „árasztják el” elkerülése, amelyekkel a hatóság egyszerűen nem tud foglalkozni.

Végül a Hálózat adminisztrációjára és tevékenységére vonatkozó jelentéssel kapcsolatban: ezt magának az EIH-nak kellene végeznie, nem csupán a Tanács és a Bizottság, hanem a Parlament felé is. Örülök, hogy ezt az elgondolást a Bizottság kifejezetten támogatja.

Az Európai Igazságügyi Hálózat a jelen határozattal alkalmazkodik az elmúlt évek fejleményeihez és az Eurojusttal fennálló, pontosabban megfogalmazott viszonyához. Ennek eredményeképpen az Európai Igazságügyi Hálózat ezután jobban ellátja majd feladatát a bűnügyekben történő igazságügyi együttműködés területén, különösen akkor, ha a Lisszaboni Szerződés valóban hatályba lép a bűnügyekben történő igazságügyi együttműködés közösségivé tételében.

Renate Weber, előadó. – Elnök asszony, az Európai Unió szabadságon, biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségként való elképzelése pusztán egy rendkívüli cél volna a fennálló európai ügynökségek bevonása nélkül, amelyeknek meg kell erősíteniük fellépési és reagáló képességeiket, hogy szembeszálljanak a szervezett, határon átnyúló bűnözéssel.

Szeretnék köszönetet mondani az árnyékelőadónak, akikkel a jelentés majd minden aspektusán remekül dolgoztunk együtt, valamint az Eurojust elnökének és csapatának az e folyamatban tanúsított nyíltságukért.

A jelentés készítése folyamán számos kollégát hallottam egy európai ügyész szükségességéért felszólalni. Ilyen tekintetben inkább részesítem előnyben a harmonizációt és egy európai igazságügyi rendszer felállítását, mint az együttműködés megerősítését. Azonban számos okból jelenleg igen távol állunk egy effajta cél megvalósításától: elsősorban azért, mert nincs olyan európai jogszabály, amely az igazságszolgáltatás kérdésével foglalkozik olyan esetekben, amelyek az Eurojust hatásköre alá tartoznak; másodsorban a tagállamok által arra vonatkozóan tanúsított vonakodás miatt, hogy átruházzák vizsgálati jogkörük egy részét egy európai ügynökségre. Jó példája ennek az Eurojust nemzeti tagjainak közös nyomozócsoportban történő részvételének lehetőségéről szóló szöveg.

Paradoxon, hogy míg az Európai Parlament képviselői készen állnak a határon átnyúló, súlyos bűnözés valódi kezelésére – ideértve az Eurojustra átruházott nagyobb hatáskört, és figyelembe véve fő érdekünket, az emberi jogok tiszteletben tartását is –, a tagállamok egy dolgot prédikálnak, és megint másként törvénykeznek. Nehéz megmagyarázni az európai polgároknak, hogy hogyan tudjuk létrehozni a szabadságon, biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térséget, ha a tagállamok nem bíznak meg kellően saját európai ügynökségeinkben.

Mi, parlamentként megértjük, és egyetértünk azzal a ténnyel, hogy az Eurojustnak napi 24 órában kell dolgoznia, a hét minden napján. Az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság szintén egyetértését fejezte ki azzal kapcsolatban, hogy az Eurojust hatékony működése céljából szükséges, hogy annak nemzeti tagjai ugyanolyan igazságszolgáltatási hatáskörökkel rendelkezzenek, mint saját országukban. A bizottság emellett az Europollal és az Európai Igazságügyi Hálózattal fenntartott kapcsolatok megerősítése mellett szavazott, valamint kapcsolatok kialakítása mellett más európai és nemzetközi ügynökségekkel, mint például a Frontexszel, az Interpollal és a Vámigazgatások Világszervezetével.

Amit mi, mint a Parlament képviselői elvárunk, – és a jelentés tükrözi ezen megközelítést – az egyfelől egy megfelelő egyensúly az Eurojust és annak nemzeti tagjainak hatáskörei, és másfelől a vádlott jogai között. Ez az oka annak, hogy néhány általam előterjesztett módosítás célja az olyan eljárási jogok védelmi szintjének növelése, mint például a védelemhez, a tisztességes tárgyaláshoz, a tájékoztatásra, és a bírósági jogvédelemhez való jog. Ugyanakkor bár tisztában vagyunk az ügynökség által felállított erős adatvédelmi rendszerrel, néhány módosítás további biztosítékot jelent.

Azonban továbbra is fennáll egy nagy probléma a harmadik országoknak és nemzetközi szervezeteknek történő adattovábbítással kapcsolatban, mert az igazság az, hogy a valóságban nem tudjuk, mi fog történni ezekkel az adatokkal. Ennélfogva, hogy biztosítsuk a mi európai szabványaink érvényesülését, javaslom egy értékelési mechanizmus létrehozását. Szeretnék köszönetet mondani Barrot biztos úrnak azért, hogy ezt megemlítette.

Végül, de nem utolsósorban, aggódom az Európai Parlament Eurojusttal kapcsolatos szerepéért. Nem tudván, hogy mi lesz a Lisszaboni Szerződés sorsa, a helyzet még aggasztóbb. Azonban a jelenlegi közösségi jog szerint semmi sem akadályozza meg, hogy a Parlament az Eurojust tevékenységeinek felügyelésében aktív szerepet vállaljon. Ez teljes mértékben politikai akarat kérdése, és őszintén remélem, hogy e Ház elvégezheti majd munkáját.

Armando França, előadó. – (PT) Elnök asszony, Dati asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, az európai építkezés folyamata kezdetben a gazdasági térség közösségiesítését foglalta magába. Azonban e módszerrel, melyet Jean Monnet és alapítói eszményítettek, a Közösség lépésről lépésre más térségek felé lépett, a közös problémára való közös megoldás megtalálása céljából.

Még nem értünk el e hosszú és nehéz út végére, de továbbra is biztos és határozott lépéseket kell tennünk. az egyik olyan terület, amely mindannyiunk számára összetett és komoly gondokat okoz az immár 27 tagállamra és közel 500 millió lakosúra bővült Európai Unión belül, az a jog. A jog a demokrácia egyik pillére, és egy eszköz a szabadság szolgálatában. A demokrácia és a szabadság kettő az EU alapvető értékei közül. Ennek eredményeképp az európai építkezés folyamata szülte kihívásoknak eredményeképp, és a modern életmód újszerű problémáinak köszönhetően a jog most, véleményem szerint, kulcsfontosságú szerephez jutott. Különös figyelmet igényel azon EU-intézmények részéről, amelyek a jogalkotásért, és az e témakörrel kapcsolatos döntéseket meghozataláért és politikai irányvonalak meghatározásáért felelősek. A büntetőügyek során a vádlottak távollétében hozott határozatok, melyek az érintett személy távollétében hozott határozatok néven ismertek, más eljárásjogi megoldásokkal rendelkeznek, és ezek tagállamonként nagymértékben eltérőek.

A helyzet komoly, mivel ezek a különböző eljárásjogi megoldások állandó akadályt jelentenek az egyik tagállamban meghozott, és másik tagállamban alkalmazásra kerülő bírósági határozatok tekintetében. Ez a helyzet hátráltatja, még akár meg is akadályozza a kölcsönös elismerés elvének alkalmazását, és erősíti a bűnözés és bizonytalanság növekedését az Unión belül.

Ennélfogva üdvözljük Szlovénia, Franciaország, a Cseh Köztársaság, Svédország, a Szlovák Köztársaság, az Egyesült Királyság és Németország jogalkotási kezdeményezését, melyet a Tanács fogadott és üdvözölt. ennek fő célja az idézésre, a perújrafelvételre vagy megfelelő fellebbezésekre és jogi képviseletekre vonatkozó eljárási szabályok meghatározása. Ezen szabályok gyorsabbá és hatékonyabbá teszik a büntetőügyi eljárásokat. Ezenfelül növelik a kölcsönös elismerés elvének hatékonyságát, különösen az európai elfogatóparancs és a tagállamok közötti átadási eljárások tekintetében, továbbá a kölcsönös elismerés elvének a pénzbüntetésekre és a vagyonelkobzást elrendelő határozatokra történő alkalmazására vonatkozóan, a szabadságvesztéssel járó büntetőítéletek vagy egyéb, szabadságmegvonással járó intézkedések során és azoknak az Európai Unióban való végrehajtása céljából történő alkalmazása tekintetében. A felfüggesztett büntetések, alternatív szankciók és feltételes büntetések elismerését és felülvizsgálatát is szükséges belefoglalni.

Az a jelentés, amelyet ma a Parlament elé terjeszttek, az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság számos tagjának hozzájárulását tartalmazza. Számos módosítás került előterjesztésre részemről és kollégáim részéről, amelyek sok kompromisszumos módosítást és komoly konszenzust eredményeztek a PSE, PPE, ALDE, Verts/ALE és UEN képviselőcsoportok képviselői között, aminek eredményeképpen a jelentés csak két ellenszavazatot kapott.

Elnök asszony, hölgyeim és uraim, e jelentés ennélfogva egy tanácsi kerethatározatra vonatkozó javaslat módosításait tartalmazza, amely véleményünk szerint azt gyakorlatilag gazdagítja és politikailag robusztussá teszi, különös tekintettel a vádlottak beidézési eljárásaira, a védelmi jogok biztosítására, a vádlott távollétében levő képviseletének lehetőségére és az állam által kijelölt és fizetett ügyvéd által történő képviseletére, továbbá

nemzeti törvényekkel összhangban történő, a távollétében már elítélt vádlott kezdeményezésére létrejövő perújrafelvétel vagy megfelelő fellebbezés lehetőségére vonatkozóan.

Végezetül hangsúlyoznom kell és köszönetet kell kifejeznem a megértésért és a politikai csoportok konszenzusáért, továbbá remélem és kívánom, hogy a szavazás eredménye legalábbis megfelel az elért széleskörű konszenzus mértékének.

Neena Gill, a Jogi Bizottság véleményének előadója. – Elnök asszony, örömmel fogadom e jelentéseket, különösen az alperes távollétéről szólót, mert megkönnyíti azok dolgát, akiknek védelmet kell nyújtaniuk vagy jogi lépéseket kell tenniük olyan esetben, amikor az egyik vagy a másik fél nem tud jelen lenni. Az Unióra e tekintetben jellemző különbségek bizonyos mértékű bizonytalansághoz vezettek, és veszélyeztették az egymás igazságügyi rendszerébe vetett bizalmat.

Ezért örömmel fogadom a miniszter úr kijelentését, miszerint a Tanács azon lesz, hogy garantálja, hogy e folyamat harmonizálásra kerül minden tagállamban, mivel ezidáig egyes tagállamok nem tettek meg mindent annak érdekében, hogy kapcsolatba lépjenek az alperesekkel. Ugy vélem, hogy az igazságügyi rendszer – függetlenül attól, hogy hol van – feladata, hogy megbizonyosodjon afelől, hogy az alperesek tisztában vannak a távollétükben hozott bármely ítélet következményeivel, és hogy az alperesek alapjogai e tekintetben is védelem alatt állnak.

Arra is szeretném felkérni a Tanácsot, hogy gondoskodjon arról, hogy a tagállamok olyan rendszerrel bírnak, ahol az alpereseknek módjukban áll jogi képviselőt kapni, függetlenül attól, hogy mely országban élnek.

Végül szeretnék gratulálni minden előadónak, aki azon dolgozott, hogy egyszerűsítse a jogi folyamatok és javaslatok e bonyolult összességét, amely véleményem szerint az európai elfogatóparancs magvát alkotja majd.

Nicolae Vlad Popa, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (RO) A határokon átnyúló bűnözés mértéke nőtt, és az igazságügyi rendszernek alkalmazkodnia kell az új helyzethez.

Úgy veszem észre, hogy szükség van a tagállamok közötti jogharmonizációra, és a jelenlegi időszakban különösen szükség van a tagállamok illetékes hatóságai számára nyújtott gyors és hatékony információra.

Ez a jelentés egyértelműen előrelépés az európai polgárok és intézmények előtt álló kihívás megoldásának terén. Az Európai Igazságügyi Hálózat korszerűsítése lesz a megfelelő reakció a határokon átnyúló bűnözés jelenségére. A jelentés, amelyet az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság egyhangúlag megszavazott, az európai igazságügyi hálózatot hatékonyabbá teszi, valamint erősíti azon képességét, hogy minden esetben, bármely tagállamtól beszerezze a szükséges információt.

E modernizáció hasznélvezői az európai polgárok lesznek, akik azt érzékelik majd, hogy a modern és biztonságos távközlési hálózatnak köszönhetően a nemzeti igazságügyi intézmények rendelkeznek a gyors reagáláshoz szükséges eszközökkel.

Az Eurojust és a tagállamok igazságügyi rendszerei egyaránt támaszkodhatnak majd az európai igazságügyi hálózatra, és többé senki sem hivatkozhat a szükséges információ hiányára. Az Európai Néppárt árnyékelőadójaként megköszönöm Silvia-Yvonne Kaufmann előadó munkáját és azt, hogy sikerült kompromisszumos megoldásokat találnunk.

Evelyne Gebhardt, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, miniszter asszony, biztos úr, örülök annak, hogy ma lehetőségünk nyílt egy ilyen fontos csomag megvitatására, és meggyőződésem, hogy holnap igen nagy többséggel fogadunk majd el a döntéseket. Külön szeretnék köszönetet mondani a kiváló együttműködéséért az előadóknak, Kaufmann asszonynak és Weber asszonynak, akik mellett árnyékelőadóként működtem – erre az együttműködésre volt szükség ahhoz, hogy a munkát jól elvégezhessük.

E területen alapvető fontosságú a jó színvonalú munka, és nagy öröömre szolgál, hogy az Európai Igazságügyi Hálózat (EIH) tekintetében az elért eredmény lehetővé teszi számunkra, hogy továbbvigyük a már megkezdett munkát. A jogászok, a bírák és a tagállamok érintett hatóságai közötti jó együttműködés alapvető jelentőségű, amennyiben valóban biztosítani akarjuk polgáraink számára a jogot és az igazságszolgáltatást – és végső soron ez a célunk.

E tekintetben különösen örülök annak, hogy végül kialakítjuk az EIH és az Eurojust közötti formális alapú együttműködést, és olyan kapcsolódásokat biztosítunk, amelyek csak produktívak lehetnek és amelyeket csak üdvözölhetünk. Azonban amikor egyre nagyobb mennyiségű adat kerül cserére, természetes, hogy az

adatvédelem kérdése is egyre fontosabb lesz – és ez a távközlés biztonságára és ezen adatok cseréjére egyaránt vonatkozik. Ezért nagyon örülök annak, hogy a Parlament, a Bizottság és a Tanács láthatólag megegyezésre jutott a kérdésben, és újfent azt mondhatom, hogy ezt csak üdvözölni tudom.

Örömmel mondom azt is, hogy a nagy többség holnap minden jelentést támogatni fog, és támogatást fog kapni az általunk javasolt bővítés is – amely, remélem, biztosítani fogja a Bizottság és a Tanács jóváhagyását –, az Európai Parlament által javasolt bővítés, amelyért Weber asszonyt illeti köszönet, nevezetesen az a bővítés, miszerint a gyermekek szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia bűncselekményként fog szerepelni – azelőtt ez nem így volt, és véleményem szerint ez a társadalom szempontjából igen fontos kérdés, amit szeretnék hangsúlyozni,

Különösen fontos a szocialista képviselőcsoport számára ebben a tekintetben – valamint azon a téren, ahol véleményem szerint megoldás született – annak biztosítása, hogy ezen a területen nem pusztán a szervezett bűnözésről, hanem a súlyos bűnözésről is szó van. Véleményem szerint nagyon fontos, hogy először is nem kell bizonyítanunk, hogy szervezett bűnözés folyik, hanem az információcsere segítségével rámutathatunk, hogy az adott vonalon valahol esetleg szervezett bűnözés folyhat. Ez nem lehet alapvető előfeltétel. Úgy vélem, hogy a képviselőcsoportok között ezen a ponton van valamiféle félreértés, és ezt szerettem volna tisztázni. Remélem, és bízom abban, hogy helyes irányban tudunk továbblépni, és nagy örömmel fogadom e fejleményeket.

Sarah Ludford, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, amikor miniszterelnökeink csaknem egy évtizeddel ezelőtt a tamperei találkozón meghatározták az EU büntetőjogi politikájára vonatkozó fő iránymutatásokat, nagyon helyesen hangsúlyozták, hogy az európai polgároknak jogukban áll elvárni az Uniótól annak garantálását, hogy a bűnözők számára nincs bűvőhely. Ez az oka annak, hogy Európai Liberális Demokraták következetesen támogatták az olyan intézkedéseket, mint amilyen például az európai elfogatóparancs – ellentétben a brit konzervatívokkal, akik a közrendről fecsegnek, de ugyanakkor ellenzik az uniós együttműködés eszközeit.

Ezek az intézkedések indokolják, hogy miért szükséges a nemzeti ügyészek azon képességét erősíteni, hogy az Eurojust keretein belül együtt dolgozhassanak és a súlyosabb bűncselekményekkel vádolt személyeket bíróság elé állítsák. Indokolt annak biztosítása, hogy a nap huszonnégy órájában hozzáférhető legyenek és nagyobb hatalmuk legyen döntéseik végrehajtása területén, például saját tagállamukban a házkutatási és elfogatási parancsok kiadásának, valamint saját nemzeti, bűnözéssel kapcsolatos adatbázisokhoz való hozzáférés területén.

Az is bizonyos, hogy szükség van a szabályok tisztázására és korszerűsítésére azt a kérdést illetően, hogy mikor fogadhatók el a vádlottak jelenléte nélkül hozott döntések, de nem szabad, hogy ebből kialakuljon az a kényelmes szokás, hogy nem tesznek megfelelő erőfeszítést az alperes informálására. Nem szeretném, ha minden tagállamban olyan aggasztóan magas számban folynának ilyen típusú perek, mint Olaszországban.

Amikor néhány hónappal ezelőtt kérdést intéztem a Bizottsághoz, a Bizottság hangsúlyozta, hogy a kezdeményezés kiegyensúlyozott, és növeli a polgárok alapjogait, miközben előmozdítja a kölcsönös elismerés. Am az olyan testületek, mint például a védőügyvédek európai egyesülete, a Council of Bars and Law Societies és a Fair Trials International kifejezték aggodalmukat amiatt, hogy az alperesek védelme gyenge lábakon áll.

Az elnökségi miniszter hangsúlyozta és megígérte, hogy a Tanács figyelmesen áttanulmányozza majd a Parlament módosításait. Biztos vagyok benne, hogy az elnökségi minisztert jó szándék vezérli, mégis ezt kell mondanom: nagy dolog! A közvetlenül megválasztott európai parlamenti képviselőket a határokon átnyúló igazságszolgáltatással kapcsolatban hozott uniós jogszabályokról való döntések során marginalizálják. Amíg a Lisszaboni Szerződés nem lép érvénybe, e törvényekről jobbra a tagországok köztisztviselői döntenek, s nagyrészt ez az oka annak, hogy miért nem tartották be a tízéves megállapodás második felét, amely arra tett ígéretet, hogy a tagállamokban javítja az igazságszolgáltatás színvonalát és erősíti az alperesek jogait, úgymint a jogsegélyre, a tolmácsolásra és az óvadékra való jogot. Fenntartásokkal kell viseltetnünk a most tárgyalintézkedések támogatásával szemben egészen addig, amíg a technokrata uniós igazságszolgáltatási politikát fel nem váltja egy olyan demokratikus politika, amely megtalálja az egyensúlyt a bűnözők elfogása és a tisztességes tárgyalás között.

Kathalijne Maria Buitenweg, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök asszony, jól tudom, hogy sosem vádolnának azzal, hogy konzervatív vagyok, de én is az európai elfogatóparancs ellen szavaztam. Ennek nem az az oka, hogy ellenzem a kiadást, vagyis azt, amikor a gyanúsított személyt az egyik ország átadja a másiknak. Éppen ellenkezőleg: nagyon is helyeslem. Az volt a problémám, hogy úgy véltem, nem

vezettünk be megfelelő szabályozást a gyanúsítottak jogaira nézvést, pedig ezt párhuzamosan kellett volna megtennünk. Az alperesek eljárási jogait nem szabályoztuk. A rengeteg befektetett energia ellenére és a ma megvitatásra kerülő kiváló jelentések ellenére – ezeket egyébként én is támogatom – továbbra is tény: még mindig nem végeztünk az évek óta vitatott javaslattal, amely alapvető szerepet játszana abban, hogy a tagállamok közötti bizalmat erősítse, és ezáltal előmozdítsa a kiadatás ügyét is.

Nagy örömmel venném, ha Dati miniszter asszony elmondaná, hogy vajon ő is fontosnak tartja-e európai együttműködésünk szempontjából ezt az indítványt, hogy az indítvány mely pontok tekintetében akadt meg a Tanácsnál, és hogy van-e mód az energikus francia elnökség idején arra, hogy az alperesek jogainak kérdésében előrelépés történjen. A dolog lényege, hogy valóban igen fontos a kiadatás ügyének előmozdítása.

Ami pedig az alperes távollétében hozott ítéleteket illeti, öröndetes, hogy a kiadatás helyén a jelenlegi megfogalmazásban szerepelnek a kritériumok. A kérdés az, hogy elégségesek-e. A Bizottság politikai egyetértéséből levonható a következtetés, hogy vagy megismételt eljárásra van szükség, vagy elégséges a fellebbezés lehetősége is. Vajon Dati miniszter asszony tudja garantálni, hogy mindenkinek lesz joga a megismételt eljárásra? Hiszen végső soron a fellebbezés – a teljesen új tárgyalással szemben – nem ad meg minden esélyt és lehetőséget. Ezért arra lennék nagyon kíváncsi, hogy az érintetteknek valóban joguk van-e egy teljesen új tárgyalásra és nem csupán egy fellebbezésre.

Végül röviden szeretném hozzáfűzni: sokat hallunk arról, hogy mi kell a nyomozó hatóságok munkájának megkönnyítéséhez. Túlságosan keveset hallunk – vagy inkohereus információkat kapunk – arról, hogy hogyan áll a védelem területén a kiskapuk kérdése: a kiskapuké, amelyek éppen az európai együttműködés miatt léteznek. Remélem, hogy létrejön majd az Eurojust munkacsoport, egy ombudsmanokból álló munkacsoport, s végül tisztán láthassuk a védelem kiskapuit, és együtt találhatunk rájuk megoldásokat.

Gerard Batten, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, hadd említsek egy konkrét példát arra, hogy milyen következményekkel jár az egy kaptafára készült integrált európai igazságügyi rendszer.

Andrew Symeou, egy Londonban élő 19 éves férfit várhatólag kiadnak Görögországnak emberölés vádjával. Symeou úr fenntartja, hogy semmit nem követett el a kérdéses bűnessel kapcsolatban. Az ellene szóló bizonyíték gyanús, mivel kétséges személyazonosság-megállapításon és olyan kijelentéseken alapul, amelyet a görög rendőrök állítótág veréssel kényszerítettek ki Symeou barátaitól.

A brit törvényszéknek alaposan meg kellene vizsgálnia a bizonyítékokat, mielőtt beleegyezik Symeou kiadatásába. Az európai elfogatási parancs értelmében azonban a brit törvényszéknek nincs joga megvizsgálnia az első látásra helytálló bizonyítékot, s ezzel meggyőződnie afelől, hogy a kiadatás jogos, valamint megakadályozni sem áll módjában a kiadatást.

Az európai elfogatóparancs tehát azt jelenti, hogy a brit állampolgárok tulajdonképpen már nem élvezhetik a Magna Chartában megfogalmazott alapvető védelmet, az önkényes elfogadás és fogvatartás elleni védelmet garantáló törvényt. Ez sem az áldozat, sem a vádlott szempontjából nem szolgálja az igazságszolgáltatás érdekeit, holott ez mindkét félnek járna.

Panayiotis Demetriou (PPE-DE). – (EL) Elnök asszony, először is hadd gratuláljak a szlovén elnökségnek és a többi 13 országnak, amely aláírta a ma előttünk lévő javaslatot. Ez nagyon fontos előrelépés az Unió igazságszolgáltatásában.

Szeretnék gratulálni a három előadónak, Kaufmann asszonynak, Weber asszonynak és França úrnak alapos és átgondolt munkájukért. Alapvetően jóváhagyták a javaslatot azokkal a módosításokkal, amelyet a Tanács és a Bizottság éppen elfogadni készül. Nagy örömmel fogadom ezt a hírt.

Még boldogabb lennék, ha itt lenne elfogadásra készen az az indítvány is, amely a gyanúsítottak és az alperesek minimális eljárási jogait biztosítja – ebben az esetben valóban mindent megtettünk volna. Arra kérem tehát a Bizottságot és a Tanácsot, hogy amilyen gyorsan csak lehet, nyújtsa be ezt a javaslatot.

Az Eurojusttal foglalkozó árnyékelőadóként azt kell mondanom, hogy örülök a szervezet megerősítésének. Megalapításakor úgy tűnt, hogy az Eurojust csupán egy szokásos intézmény lesz, amelynek rendkívül kevés lehetősége és minimális haszna van. A tények megmutatták, hogy ez nem igaz: az intézmény hasznossága bebizonyosodott azzal, hogy szükséges további megerősítése.

Nem szükséges visszaalnom mindarra, amit az előttem szólók és az előadók elmondtak a szervezet bővítéséről, csupán annyit mondok: örömmel fogadom az Eurojust megerősítését.

Biztos vagyok abban, hogy ezek az indítványok az igazság, a szabadság és a biztonság erősítése irányában hatnak majd. Azonban radikálisabb lépésekre is szükség van. Felül kell kerekednünk a kérdések akadályozó jellegű, nacionalista megközelítésén, és az európai térségben szélesebb körű igazságszolgáltatást kell megvalósítanunk. Akkor majd valóban elmondhatjuk, hogy az igazságszolgáltatás csakugyan egyenlő az egész EU-ban.

Remélem, hogy mindez majd bekövetkezik a Lisszaboni Szerződés aláírásával.

Daciana Octavia Sârbu (PSE). – (RO) Először is szeretnék gratulálni az előadónak.

Az utóbbi években az Európai Igazságügyi Hálózat és az Eurojust tevékenysége rendkívül fontosnak és hasznosnak bizonyult a bűnügyi területen folytatott igazságügyi együttműködésre nézve.

Az Európai Igazságügyi Hálózatra vonatkozó tanácsi határozat, valamint az Eurojust megerősítéséről szóló határozat elfogadását követően szükségessé vált, hogy a két struktúra haladéktalanul működni kezdjen, tekintetbe véve, hogy az utóbbi években jelentősen fokozódott az emberek mobilitása és a határokon átnyúló bűnözés mértéke.

A két struktúrának együtt kell működnie és ki kell egészítenie egymást.

A kapcsolattartó mint az Európai Igazságügyi Hálózat tevékenységét koordináló nemzeti kapcsolattartó kijelölése, valamint az Eurojust nemzeti koordinációs rendszer kialakítása fontos a folyamatos, kölcsönös tájékoztatáshoz, valamint annak érdekében, hogy a nemzeti hatóságokat az adott ügy függvényében az Igazságügyi Hálózat vagy az Eurojust felé indítsák el.

A megfelelő időben nyújtott strukturált információ alapvető fontosságú az Eurojust hatékony működéséhez. Különös figyelmet kell fordítani a személyes adatok továbbítására használatos speciális kommunikációs hálózat kialakítására. Rendkívül fontos a két struktúra működésében a megfelelő adatvédelem biztosítása.

Mihael Brejc (PPE-DE). – (SL) Első látásra França úr jelentése inkább jogi és technikai jellegűnek tűnt, semmint kézzelfoghatónak. Azonban kitűnt, hogy a tagállamok között vannak olyanok, amelyek egyáltalán nem ismerik a jogi intézményt. A jelentés rámutat az angolszász és a kontinentális büntetőrendszer különbségeire is. Logikus tehát, hogy egyes képviselőtársaim ellenzik a jelentést. Ez természetesen nem jelenti azt, hogy a témák jelentéktelenek lennének.

Mi, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja, azon az állásponton vagyunk, hogy a tárgyaláshoz való jog alapvető politikai jog. Voltak azonban olyan esetek, ahol a vádlott nem jelent meg a tárgyaláson, és a bíróság mégis ítéletet hozott. Az egyik tagállamban az alperes távollétében hozott ítéleteket eddig más tagállamokban nem fogadták el.

Ez határozat-terv biztosítja, hogy az ilyen ítéleteket az Európai Unió többi tagállamában is végre lehet hajtani – természetesen bizonyos feltételek teljesülése mellett, s véleményünk szerint az egyik feltétel az, hogy a vádlottat szabályos módon a bíróság elé idézték, majd a vádlott a bírósági hatóságok idézése ellenére sem jelent meg a bíróságon. Az igazságszolgáltatás elkerülése igen gyakori; megengedhetetlen, hogy egy olyan személy, akit az egyik tagállamban törvényesen elítéltek, nyugodtan sétálghasson egy másik tagállam utcáin.

Mi, a PPE-DE képviselőcsoport, azon a véleményen vagyunk, hogy az előadónak sikerült harmonizálnia a módosításokat és kiegyensúlyozott jelentést készítenie – ezért szeretnék neki köszönetet mondani.

Még egy megjegyzést szeretnék tenni: helyesen tesszük, hogy biztosítani kívánjuk az igazságos tárgyalás feltételeit, de ugyanakkor a bűncselekmények áldozataira is gondolnunk kell.

Philip Bradbourn (PPE-DE). – Elnök asszony, kizárólag az alperes távollétében hozott ítéletek kölcsönös elismeréséről szóló França-jelentésről szeretnék szólni. Ami a javaslatot illeti, már maga az elképzelés is idegen sok tagállam igazságügyi rendszerétől, különösen azokban az esetekben, ahol a jogrendszer alapja a szokásjog.

Az Egyesült Királyságban jogrendszerünk évszázadok óta a habeas corpus elvére alapul, valamint arra az elvre, hogy az alperesre vonatkozólag nem hozható ítélet, amennyiben nincs módja megvédeni magát. Ezt az alapelvet a 1215-ben megfogalmazott, jól ismert Magna Charta mondja ki – másolatát itt tartom a kezemben –, amely hazámban immár 800 éve garantálja ezt a jogot. Az alperes távollétében lefolytatott perek elismerése teljes mértékben ellentmond e történelmi dokumentum alapelveinek.

Ami azt az esetet illeti, amikor az egyik tagállamban meghozták az ítéletet, majd egy másikban elismerik, azután, hogy kiadták az európai elfogatóparancsot, mindenképpen felmerül a kérdés, hogy vajon igazságos volt-e a lezajlott tárgyalás. A Fair Trials International szervezet indítványról szóló tanulmánya is tükrözi aggályaimat, és rámutat arra, hogy (idézem) „komoly aggodalomra ad okot a követendő kiadási eljárás kérdése”. Kollégák, nyomatékosan kérem önöket: komolyan gondolják át a javasolt elemeket, és fontolják meg, hogy milyen hatással lesz választópolgáraikra és azok igazságos tárgyaláshoz való jogára.

Jim Allister (NI). - Elnök asszony, nincs olyan értelmes ember, aki szeretné a bűnözők dolgát megkönnyíteni, de ugyanakkor igenis meg kell akadályoznunk azt, hogy Európa igazságszolgáltatása a legkisebb közös nevező szintjére degradálódjon. És – tekintetbe véve, hogy az EU-ban milyen sokféle igazságügyi eljárás, biztosíték és folyamat létezik – az igazságügyi ekvivalencia megvalósítása sok esetben pontosan ezt jelenti.

Az Egyesült Királyságban alkalmazott szokásjog alapú jogrendszer gyakorlatát, precedenseit és folyamatait tekintve nagyban eltér a szomszédaink által a kontinensen használt rendszertől. Ezért aggályosnak tartom, amikor olyan jelentéseket látok, amelyek pusztán az egybeolvasztás kedvéért szorgalmazzák az egybeolvasztást.

Itt van a kezemben az alperes távollétében hozott ítéletek kölcsönös elfogadásáról szóló jelentés.

Őszintén meg kell mondanom: nem látom, hogy mennyiben feleltethetők meg az Egyesült Királyságban a felperes távollétében történő elítélése előtti igen alapos bírósági óvintézkedések annak a – véleményem szerint – sokkal gondatlanabb megközelítésnek, amely például Görögországban vagy Bulgáriában jellemző. Ezért nem fogadom el, hogy egy brit szavazópolgár esetében, akit itt távollétében elítélnek, az ítélet automatikusan elfogadásra kerüljön az Egyesült Királyságban.

Jean-Paul Gauzès (PPE-DE). – (FR) Elnök asszony, biztos úr, csupán gratulálni szeretnék az előadónak és a Tanács elnökségének az eredményért, amelyet a vita ezen szakaszában értek el, valamint a szövegek előkészítéséért. Polgáraink közül sokan kérdőjelezik meg azt a hozzáadott értéket, amelyet Európa képvisel mindennapi életük során. Ami az igazságügyet illeti, minden olyan intézkedés, amely javít ezen alapvető fontosságú közszolgáltatáson, nagy valószínűséggel javít azon is, hogy Európát mennyire látják hasznosnak a polgárok biztonsága tekintetében. Ebből a szempontból különösen fontos, hogy meggyőződjünk afelől, hogy a döntések egész Európában betartathatók, és hogy az EU területén történő betartatásuk akadályai eltávolításra kerülnek. A javasolt szövegeknek ez a célja. Ezek az intézkedések, amellet, hogy tiszteletben tartják a szabadságokat, fokozzák a nemzeti bíróságok által kiszabott büntetések hatásosságát is.

Kathalijne Maria Buitenweg (Verts/ALE). - Elnök asszony, csak a brit szkeptikusok véleményére szeretnék reagálni, mert egyetértek velük annyiban, hogy nem szabad a törvényhozást a legkisebb közös nevező elve alapján végezni. Azonban ebben az esetben végig kell gondolnunk, hogy hogyan akarunk törvényeket hozni, mert ha abban is egyetértünk, hogy közös megközelítéssel kell hozzáállnunk a bűnözők elfogásával kapcsolatos kérdésekhez, akkor nem hozhatunk egyhangúan törvényt. Ezért állt le a folyamat a Tanácsnál.

De reménykedem abban, hogy számíthatunk segítségükre a minősített többségi szavazással kapcsolatos döntéshozatali folyamatban, mert máskülönben elakadtunk. Vagy elszigetelik magukat és nem kívánnak együttműködni az igazságszolgáltatás területén, vagy továbbléphetünk a minősített többségi szavazás kérdésére, mert ez az egyetlen módja annak, hogy valóban lényeges és értelmes törvényhozási munkát végezhesünk.

Jacques Toubon (PPE-DE). – (FR) Elnök asszony, csak azt szeretném megismételni, amit Buitenweg asszony mondott az imént. Nagyon egyszerű kérdést vetnek fel ezek a szövegek – csakúgy, mint az ezen a területen az utóbbi 20 évben tett haladás –, nevezetesen azt, hogy (ahogy kollégám, Jean-Paul Gauzès megfogalmazta) itt, az Európai Unióban mindenekelőtt az emberek érdekeit, és különösen a becsületes emberek érdekeit vesszük-e figyelembe, vagy inkább az államok érdekeit és az állami mechanizmusokat? Nyilvánvaló, – és ezt lehet sajnálni, de mindenképpen tény, mégpedig a mai világban pozitív tény – hogy az európai konstrukció magában foglalja annak biztosítását, hogy a 27 tagállam állami mechanizmusai nem lehetnek fontosabbak, mint az emberek és különösképpen a biztonság érdeke – jóllehet hosszú időn keresztül fontosabbak voltak. Ez az európai projekt célja, máskülönben nem létezik európai projekt. Ezért a Tanácsot és e három javaslatot támogatni kell.

Rachida Dati, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, ma elhangzott szavaik tanúsítják, hogy milyen komoly jelentőséget tulajdonítanak e három szövegnek. Arra is rámutatnak, hogy önök elkötelezték magukat annak biztosítása mellett, hogy hatékony előrelépés történik majd az igazságügyi együttműködés terén, különös tekintettel a bűnügyi esetekre, miközben – ahogy kiemelték – megvalósul az

alapjogok tiszteletben tartása is. Ez a kettős követelmény igen fontos, hiszen éppen ez a jog érvényesülésén alapuló európai térség kialakításának feltétele, mivel mindannyian eltérő jogrendszerrel, mi több, eltérő jogi szervezetekkel rendelkezünk. Az Eurojust és az Európai Igazságügyi Hálózat működése biztosította garancia – csakúgy, mint azok a garanciák, amelyeket az alperes távollétében meghozott döntések végrehajtása esetén nyújt – nyilvánvalóan ugyanazon logikát követik. Ezért szeretném megköszönni az Európai Bizottságnak, és különösen Jacques Barrot-nak, hogy támogatja az Elnökséget. Ahogy rámutatott, a Tanács e jelentések számos elemét elfogadta, végső soron csaknem egyhangúlag. Ahogy rámutatott, sok tennivalónk van és hogy együtt kell működnünk e kérdésben.

Szeretnék Sylvia Kaufmann-nak is köszönetet mondani jelentéséért és mai beszédéért, mert az Európai Igazságügyi Hálózat értékelése fontos lépés a büntetőügyekben való igazságügyi együttműködés tökéletesítése terén. Itt kell megjegyezni, hogy a hálózat fontos és hatékony. Kaufmann asszony, ön ma nagyon helyesen hangsúlyozta az Eurojust és az európai igazságügyi hálózat közötti kapcsolatot. A kettő fejlődése együtt jár; ez a kérdés többször felvetésre került a legutóbbi Európai Tanácson.

Renate Webernek is szeretném kifejezni köszönetemet a jelentéséért és fontos munkájáért. A beszéd, amelyet e témában Toulouse-ban tartott, szintén kiváló volt. Weber asszony, szeretnék köszönetet mondani üdvözlő szavaiért is. Tisztában vagyok azzal, hogy figyelemreméltó munkát végzett, az Eurojust minden munkatársával együtt. Említette a Lisszaboni Szerződést is. Megértem, hogy szívesebben dolgozott volna más intézményi keretek között, de mindazonáltal az érvényes törvények alapján kell dolgoznunk, hiszen ez minden európai intézményre hatással van.

França úr, az ön beszéde rámutatott arra, hogy az alperes távollétében hozott döntések végrehajtásához szükség van egy egységes keretrendszer elfogadására. Nagyon igaza van abban, hogy felvetette ezt a kérdést – ez az egyik módja annak, hogy jogrendszereink bizonyíthatassák hatékonyságukat.

Gebhardt asszony, életbevágóan fontos, hogy minden politikai és jogi szereplő együttműködjön, mivel az Európában történő igazságügyi együttműködés a büntetőügyek területén azzal a kihívással kerül szembe, hogy meg kell tanulnia hatékonyan küzdeni a bűnözés minden formájával. Tisztában vagyok azzal, hogy ön az ilyen típusú együttműködés elkötelezett szószólója.

Szeretnék most válaszolni azoknak, akiknek kételyei vannak az igazságos Európával kapcsolatban és tartanak attól, veszélyeztetjük az alapjogokat. Való igaz, hogy a német elnökség alatt nem tudtunk megegyezésre jutni a minimális eljárási garanciákra nézvést. Erre válaszként azt kell mondanom, hogy az alperes távollétében hozott döntésekről szóló kerethatározat biztosítja a jogot a megismételt eljárásra, és ez alapvető fontosságú garancia.

E folyamat eredményét türelmetlenül várják a bírák, az ügyészek és a jogi szakemberek, akik napi rendszerességgel folytatnak együttműködést, valamint a bűnözés folyamatosan alkalmazkodó és változó formáitól szenvedő áldozatok is. Meg kell mutatnunk, hogy meg tudunk felelni ezeknek az elvárásoknak és képesek vagyunk hatékony, hasznos eszközöket alkalmazni. Egy olyan Európát kell felépítenünk, amely megvédi polgárait az igazságügy e területén.

Az Elnökség tisztában van azzal, hogy e három szöveg kapcsán számíthat az önök támogatására. Szeretném kifejezni az Elnökség háláját, és köszönetet mondani mindenkinek, aki ma érdeklődést mutatott e kérdések iránt.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök asszony, szeretnék csatlakozni azokhoz, akik dicsérő szavakat szóltak, és köszönetet mondani Dati asszonynak, aki a francia elnökség alatt elnökölt a Bel- és Igazságügyi Tanácsban. Azt kell mondanom Kaufmann asszonynak, hogy igaza van abban, hogy ragaszkodik az adatvédelemhez. Arra is szeretném emlékeztetni őt, hogy az adatvédelemről szóló tervezett kerethatározat ténylegesen megállapítja a részletes szabályokat, amelyek az Európai Igazságügyi Hálózat érintkezési pontjai között kicserélt információkra is vonatkoznak – mindazonáltal tény, hogy efelől meg bizonyosodnunk.

Azt is el kell mondanom Weber asszonynak, hogy e szövegek sikerének biztosítása szempontjából igen fontos a tagállamok és az EU-ügynökségek közötti együttműködés. Weber asszony, úgy vélem, hogy igen határozott kijelentéseket tett e kérdéssel kapcsolatban.

França úr világosan rámutatott a döntések gyorsabb végrehajtásáról szóló szöveg jelentőségére, mely szövegnek előadója volt. Ezt igen kiegyensúlyozott módon tette – ezt ki kell emelnem –, miközben megerősítette, hogy lesz lehetőség megismételt eljárásra, ahogy azt Dati asszony éppen az imént említette, és hogy egyértelmű módon megmarad a védelemhez való jog. Az eljárási jogokkal kapcsolatban válaszolnom kell Buitenweg asszonynak és Demetriou úrnak. Véleményem szerint az eljárási jog igen fontos a szabadságon,

a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség fejlődése szempontjából. A Bizottság csalódottan fogadta a hírt, hogy az elmúlt évben nem született megegyezés az eljárási jogokkal kapcsolatos kerethatározatra vonatkozó javaslatunkról. E területtel kapcsolatban olyan kezdeményezéseket fontolgatnak, amelyek a közeljövőben lennének esedékesek. Határozott szándékom, hogy előrelépés történjen e területen, adott esetben úgy, hogy új javaslat kerül benyújtásra az eljárási jogokkal kapcsolatban. Mindenesetre biztosak lehetnek afelől, hogy a kérdéssel a lehető legnagyobb figyelemmel foglalkozom.

Gebhardt asszonynak válaszom az – jóllehet úgy vélem, Dati asszony már adott választ e kérdésben –, hogy súlyos bűnözésről beszélünk, amelynek olyan új formái vannak, melyek nem felelnek meg a szervezett bűnözés túlságosan szigorú meghatározásának. Szükségszerű, hogy a súlyos bűnözés az egyik aspektusa legyen annak az igazságügyi együttműködésnek, amelyet olyannyira szeretnénk megvalósítani.

Ezen kívül nincs sok hozzáfűznivalóm, attól eltekintve, hogy szeretném megismételni, amit Jacques Toubon mondott: az európai alperesek érdekét kell szem előtt tartanunk, valamint mindannyiunk és minden honfitársunk érdekét, azért, hogy garantáljuk, hogy ez az igazságügyi együttműködés egyre hatékonyabbnak bizonyul majd, miközben természetesen tiszteletben tartja az emberi jogokat is.

Mindenesetre szeretnék köszönetet mondani a Parlamentnek, amiért kiváló munkájával részt vett e fontos vitában, amely igen komoly lépést jelent az európai igazságügyi térség kialakításában.

Elnök asszony, Dati asszony, köszönöm, hogy ösztönözték az Európai Tanácsot, amely képes volt konszenzusra jutni a kérdésben, és az említett politikai megállapodásokat megkötni.

Renate Weber, előadó. – Elnök asszony, árnyékelőadó minőségemben szeretnék néhány szót szólni a másik két jelentésről, és megköszönni Kaufmann asszonynak az együttműködést, és França úrnak a munkáját. A jelentésben 57 megegyezési módosítás volt, ami mutatja, hogy mennyi munkával járt.

Ami az alperes távollétében hozott döntéseket illeti: a kérdés legérzékenyebb része talán azzal kapcsolatos, hogy egyes tagállamokban, amikor az alperes távollétében születik meg a döntés, a megoldás a megismételt eljárás, s így teljes mértékben tiszteletben tartják az emberi jogokról szóló európai egyezményt (7. jegyzőkönyv, 2. cikk) és Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezményét, míg más országok csak a fellebbezésre való jogot ismerik el.

Sajnálatos módon a jelentésben megfogalmazott javaslat lényege nem az, hogy a 27 tagállam jelenlegi jogalkotását harmonizálja. Bár arra kell törekednünk, hogy a jövőben létrejöjjön az európai jogalkotás, ez idő szerint minden tőlünk telhetőt megtettünk, legalább azzal, hogy biztosítottuk: az alperes a fellebbezés során élvezheti az emberi jogokról szóló európai egyezmény 5. és 6. cikke biztosította eljárási garanciákat.

Végezetül szeretnék rámutatni, hogy az igazságügyi döntések kölcsönös elfogadásának megfelelő működéséhez szükség van a tagállamok közötti kölcsönös bizalomra, és ennek a bizalomnak az emberi jogok és alapelvek közös tiszteletben tartásán kell alapulnia.

Armando França, előadó. – (PT) Köszönöm a miniszter asszony, valamint a biztos úr és képviselőtársam szavait – azokét, akik egyetértenek, és azokét is, akik nem, mert ez utóbbiak lehetővé teszik számomra, hogy itt és most tisztázzak néhány kérdést.

Mindenekelőtt azonban azt szeretném mondani, hogy parlamenti képviselőként, valamint jogászként és polgárként is különösen boldog vagyok ma, hogy jóváhagyhatjuk a Tanács javaslatát és módosításainkat. Hogy miért reménykedem abban, és miért kérem, hogy a kerethatározat kerüljön elfogadásra és alkalmazásra? A válasz a következő: az európai helyzet súlyos, és minden további késlekedés nélkül reagálnunk kell. Sok olyan elítélt személy van, aki szabadon mozog az Unióban, mert a bíróságok más országban nem tudják betartatni döntéseiket. Ez súlyos kérdés a bűnözés kialakulását és Európa biztonságát tekintve, és fontos, hogy az európai intézmények reagáljanak.

Ezen belül a kerethatározat előmozdítja a kölcsönös elismerés elvét, és módosításainkat – a Parlament által javasolt módosításokat – egymással együtt kell olvasni. A beidézéssel, az alperesek képviselével, valamint a megismételt eljárással vagy a fellebbezéssel kapcsolatos javaslatokat együtt kell figyelembe venni. E technikai javaslatok mind kölcsönösen összefüggnek, és véleményünk szerint az alperesek védelmét minden körülmények között garantálni kell.

Mindannyian jól tudjuk, és el kell mondanunk, hogy mi az, amihez nem kell nyúlnunk. Ilyen körülmények közt a megoldás, amelyet megfogalmaztunk véleményem szerint olyan megoldás, amit el kell fogadnunk.

Egyszerre fontos és nagy lépés előre, ugyanakkor egy újabb kis lépés előre. A régi szabály szerint így kell építeni az Európai Uniót, így kell építeni Európát.

ELNÖKÖL: DOS SANTOS úr

alelnök

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Carlo Casini (PPE-DE), írásban. – (IT) A felperes távollétében hozott döntésekre vonatkozó jogalkotási javaslatot el kell fogadni annak érdekében, hogy megszüntessük azokat a komoly különbségeket, amelyek a 27 tagállamban működő végrehajtó hatóságok eljárásai és a rájuk jellemző körülmények kapcsán megfigyelhetők.

A Jogi Bizottság ezt tűzte célul maga elé, amikor közölte véleményét az Állampolgári Jogi Bizottsággal. A négy módosításnak – amelyet múlt év májusában egyhangúlag elfogadtak, és alapvetően a felelős bizottsághoz kerültek át – célja az, hogy garantálja a helyes egyensúlyt a polgárok alapjogai és -szabadságai, valamint az ítéletek kölcsönös elfogadása között.

Ezért létfontosságúvá vált, hogy büntetőjogi rendszereinket harmonizáljuk, mégpedig azzal, hogy a javaslatban olyan egységes kritériumokat szerepeltetünk, amelyeket a lehető legnagyobb számú EU-ország ismer el, és szem előtt tartjuk a jogi egyértelműséget is. Ezek a minimális standardok, amelyek egyesítik a vádlott védelmének garanciáját és a határokon átnyúló hatékony igazságügyi együttműködés megőrzésének szükségességét. Mindazonáltal, bizonyos esetekben a tagállam számára biztosítva van a mozgáster, hogy saját jogrendszerének jellemzőit is számításba vehesse.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), írásban. – (EL) Az Európai Parlament elfogadta az EU tagállamokban a jogi hatóságok által, az alperes távollétében hozott ítéletek – azaz olyan ítéletek, amelyeket az egyik tagállamban, a vádlott fél távollétében mondtak ki – kölcsönös elfogadásáról szóló javaslatot.

Az európai elfogatóparanccsal együtt ez azt jelenti, hogy bárki, akit abban a tagállamban, ahol a tárgyalás lezajlott és az ítélet megszületett, köröznék vagy elítéltek, bármely tagállamban letartóztatható vagy elítélhető az ügyben, adott esetben úgy is, hogy soha nem informálták őket vagy nem szereztek tudomást az ellenük folyó eljárásról. A probléma még nagyobb az olyan tagállamok, mint például Görögország esetében, ahol a jogrendszer – legalábbis a legsúlyosabb ügyekben – nem ismeri azt a lehetőséget, hogy a vádlott távollétében folyjon le a tárgyalás. Ez a szabályozás alapjaiban ássa alá a vádlott igazságos tárgyaláshoz való jogát. Megszünteti a vádlott tényleges védelemre való jogát; és már most kiváltotta a jogi szervezetek és testületek heves reakcióját az egész EU-ban.

Világossá válik, hogy a tagállamok büntetőrendszereinek harmonizálása és a büntetőjog úgynevezett „közösségiesítése”, amelyet az EU pártol, megsérti a tagállamok alapvető szuverén jogait és abbeli jogait, hogy az olyan kritikus területeken, mint például a büntetőeljárások, saját maguk határozzák meg a védelem biztosítékait.

18. A vízuminformációs rendszer (VIS) Schengeni Határellenőrzési Kódex keretében való alkalmazása (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az (A8/2008) jelentés Brejc úrtól, a Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében az 562/2006/EK, a schengeni határellenőrzési kódex értelmében a vízuminformációs rendszer (VIR) használatáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletről szóló javaslat vonatkozásában tett módosításokról (COM(2008)0101 - C6-0086/2008 - 2008/0041(COD)).

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, először is szeretném megköszönni az előadónak, Brejc úrnak, a jelentéssel kapcsolatos munkáját. Fontos lépést teszünk, amely lehetővé teszi számunkra, hogy teljes mértékben kihasználjuk a külső határok védelmét szolgáló, számunkra hozzáférhető technikai eszközöket.

Rendkívül fontos, hogy használjuk a vízuminformációs rendszert (VIR), hogy garantálhassuk a külső határokon végzett ellenőrzés hatásosságát. A VIR megbízható kapcsolatot alakít ki a vízümbirtokos, a vízum és az útlevél között, s ezzel megakadályozza a hamis személyazonosság használatát.

A rendszer előnyeit akkor tudjuk teljes mértékben kihasználni, ha bevezetjük a biometriát. A napirenden lévő jogi eszköz – amennyiben formálisan elfogadják – meghatározza a VIR külső határokon történő hatékony és harmonizált használatát garantáló közös jogszabályokat.

A közös jogszabályok hiányában az illegális bevándorlók és a bűnözők kihasználhatják azokat a határátkelőket, ahol a VIR-t nem használják szisztematikusan. A Schengeni határ-ellenőrzési kódex módosításával e közös jogszabályok kialakításra kerülnek.

Ezért teljes mértékben támogatom a létrejött kompromisszumot, és gratulálok az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak, hogy az első olvasat során megegyezésre jutottak

Mihael Brejč, előadó. – (SL) Szeretném megköszönni a biztos úr szívélyes szavait. Az Európai Parlament a vízuminformációs rendszer használatát meghatározó rendelet módosítására vonatkozó együtdöntési folyamatban vesz részt. A vízumrendszer Tanács által javasolt módosításai eleinte azt irányozták elő, hogy a harmadik országból érkező vízümköteles személyek belépése rendkívül alapos vizsgálat mellett történjék meg. Ez nem csupán a szokásos eljárást – a személy és a dokumentum összevetését – foglalta volna magában, hanem ujjlenyomat vételét is. A rendelet magában foglal minden keresési intézkedést és körülményt a külső határokon történő határátkeléseket bonyolító hatóságok számára a személyazonosság ellenőrzése céljából történő adatlekvásokkal kapcsolatban – most nem sorolom föl ezeket.

A rendelet értelmében a határőrnek hozzáférése van a vízuminformációs rendszerhez, ahol a határon átlépni kívánó személy minden adatát – ideértve az ujjlenyomatot is – ellenőrizni tudja. A javasolt rendelet – vagyis az, hogy a harmadik országok polgárainak szisztematikusan ellenőrzik ujjlenyomatait minden esetben (hangsúlyozom: minden esetben), amikor a schengeni térségbe belépnek – minden bizonnyal megnöveli a várakozási időt. különösen a turistaszezon idején, valamint a hivatalos ünnepek előtt és után.

Mivel Európa globális gazdasági hatalom, és ugyanakkor érdekes turistacélpont harmadik országok polgárai számára, akiknek természetesen beutazási vízumra lesz szükségük, véleményem szerint szükséges (vagy szükséges volt) ennek megfelelően enyhíteni a szabályozáson. Ezért javasoltam, hogy a határátkeléskor szűrőpróbaszerűen ellenőrizzenek és vegyenek ujjlenyomatot. Ezzel szerettem volna felhívni a figyelmet arra, hogy a vízumtulajdonostól a vízum megszerzésének folyamata során egyszer már vettek ujjlenyomatot, majd amikor a schengeni térségbe belép, az összehasonlítás és a személyazonosság megerősítése céljából ismét ujjlenyomatot vesznek tőle.

Úgy vélem, hogy egy ilyen művelet vagy egy ennyire merev rendelkezés túlzás, mert tulajdonképpen nincsenek adataink vagy becsléseink a hamisított vízumok számáról. Mindezek mellett, értelmetlen és időigényes ujjlenyomatot venni olyan személyektől, akik nem adnak okot a gyanúra. Annak ellenére, hogy az Európai Unió polgárai számára külön sávok vannak fenntartva, a határátkelőhelyeken igen hosszú sorok alakulnának ki, ahol mindenki – az Európai Unió polgárai és a vízummal rendelkező személyek egyaránt – sorban állnának a hivatalos ünnepek és a szabadságolások idején.

A Parlament ezen ülésén viszonylag gyorsan sikerült konszenzusra jutnunk az ennyire merev rendeletektől való bizonyos eltérésekkel kapcsolatban, és két megbeszélés után a Tanáccsal és a Bizottsággal is kompromisszumot alakítottunk ki. Az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nagy többséggel elfogadta a javaslatot: ellenszavazat nélkül, két tartózkodás mellett.

Röviden, úgy vélem, hogy a jelenlegi rendelet megfelelő, mert lehetővé teszi a zökkenőmentes határátkelést. A határőr akkor is a rendelet szerint ítéli meg a helyzetet, amikor sokan állnak sorba, és amennyiben a körülmények úgy kívánják, szűrőpróbaszerű ellenőrzést végez. A szűrőpróbaszerű ellenőrzést elvégzésével kapcsolatos döntést nem egyedül a határőr hozza meg, hanem elsősorban a határnál működő felettesei. Úgy vélem, biztosítottuk a megfelelő biztonsági szabványokat, és ugyanakkor lehetővé tettük az utazók számára, hogy a lehető legrövidebb időn belül keljenek át a határon.

Szeretném megragadni az alkalmat, hogy köszönetet mondjak a Tanácsnak és a Bizottságnak kiváló együttműködésükért, különösen az árnyékelőadónak, főképpen Cashman úrnak jó elképzeléseikért és azért, hogy aktívan törekedtek a kompromisszumra.

Urszula Gacek, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, a schengeni térség bővítésével az EU nagy részén megszűnt a határellenőrzés, és ezeken a határokon polgáraink számára a napi átkelés gyorsabbá és

egyszerűbbé vált. Ez azonban azt is jelenti, hogy azok a schengeni térségben belépő személyek, aki nem az EU polgárai, gyakorlatilag csak egyszer esnek át ellenőrzésen, mégpedig a külső határon..

Jóllehet polgáraink az illegális bevándorlást gyakran azzal a drámai jelenettel azonosítják, amikor túlszúfolt, hajózásra alkalmatlan vízi járművek lépnek át tengeri határainkon, vagy több kamionot megtöltő szerencsétlen emberek – az emberkereskedelem áldozatainak – képével, a valóság ennél jóval bonyolultabb. Az illegális bevándorlók körülbelül 50%-a legálisan lép be az EU-ba, ám vízumuk lejártakor nem hagyják el az uniót. Másodszor, igen gyakoriak a hamisított dokumentumokkal összefüggő esetek, különösen a reptülotereken.

Annak érdekében, hogy csökkentsük a vízum lejártá után is az Unióban maradó személyek számát és hogy csökkentsük annak kockázatát, hogy hamis iratokkal rendelkező személyeket engedünk be, harmonizált és biztosított vízumérvényesség-ellenőrzés és újjlenyomat-vétel történik majd a schengeni térségben. Azonban – ahogy azzal utazó polgáraink nagyon jól tisztában vannak – a fokozott biztonság következménye, hogy a jóhiszemű utazóknak a határokon több kényelmetlenségben lesz részük, és hosszabb ideig kell várniuk. Ezért fontos bizonyos mértékű gyakorlatiasság is. Ha úgy ítéltető meg, hogy nem áll fenn a belső biztonsággal vagy az illegális bevándorlással kapcsolatos veszély, és a határnál a forgalom olyan intenzív, hogy a várakozási idő túlságosan hosszú lenne, el lehet állni az újjlenyomatvételtől.

Ez a rugalmasabb rendszer legfeljebb három éven keresztül működhetne, majd ezután megtörténne hatékonyságának értékelése. Amellett, hogy Európát biztonságossá akarjuk tenni, megfelelő módon kell fogadnunk az üzleti célból utazó személyeket és a turistákat. Úgy vélem, hogy a javasolt vízuminformációs rendszer megtalálta a helyes egyensúlyt a két célkitűzés között.

Michael Cashman, a PSE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, szeretném megköszönni az előadónak kiváló munkáját. A Tanáccsal kialakított kompromisszumok értelmesek és hatékonyak – és ezt mint az Schengeni határ-ellenőrzési kódex eredeti előadója mondom.

A tömörség az értelem forrása, ezért nem tartom fel tovább a Házat, csupán köszönetet mondok – ahogy minden európai parlamenti képviselőnek ezt kellene tennie – a két kiváló asszisztensnek, Renaud-nak és Maris-nak, akik velem dolgoztak, és akik nem csupán élvezetessé, hanem produktívvá is tették számomra a munkát.

Sarah Ludford, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, mint a vízuminformációs rendszer (VIR) előadója, aki még mindig a biometria adatok összegyűjtését szabályozó közös konzuli utasítás módosításán dolgozik, erősen érdeklődöm minden iránt, ami a vízuminformációs rendszerrel kapcsolatos.

Amikor megszületett a döntés a VIR-ről, engedélyeztünk egy hároméves időszakot, amikor is a vizsgálatot egyszerűen a vízümbélyeg használatával, a VIR-ben szereplő újjlenyomatok nélkül végezhetők. Ám a kompromisszummal kapcsolatban némileg vegyes érzéseim vannak. Egyfelől támogatom, mert ez az, amiben lehetséges volt a megegyezés. Másfelől azonban a Bizottság jogosan jelentette ki, hogy csak a biometrikus ellenőrzés erősítheti meg bizonyossággal, hogy a belépni kívánó személy valóban az a személy, a kinek a részére a vízumot kiállították, és ezért a VIR-rel történő szisztematikus konzultációt – beleértve a határőrök által elvégzett biometrikus ellenőrzést is – minden vízumtulajdonos esetében alkalmazni kell. Ezért kissé aggódom az eltérés és a szűrőpróbaszerű ellenőrzések lehetőségessége miatt.

Három év után érdeklődéssel várom ezt a jelentést, és azt, hogy garantálni fogjuk: a rugalmasságot nem lehet majd kiskapuk keresésére használni, hiszen ha a VIR-t akarjuk használni, akkor természetesen jobban tesszük, ha megfelelő módon használjuk.

Tatjana Ždanoka, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani Brjec úrnak a kiváló jelentésért. Méltányoljuk álláspontját, miszerint a VIR-rel történő konzultáció a bélyegszám és az újjlenyomat-vizsgálat együttes alkalmazásával sok problémával jár majd. Ezért örömmel fogadjuk az eltérés bevezetését kivételes esetekben: ilyenkor a VIR-t az újjlenyomat ellenőrzése nélkül lehet használni.

Mindazonáltal az a véleményünk, hogy a jelentés a kellenél kevésbé ambiciózus. Az lenne a helyes, ha az eltérés lenne az általános eset. Azt javasoljuk, hogy a VIR-rel csak különleges esetekben konzultáljanak, amikor kétség merül fel a személyazonosságot illetően. Jól ismert tény, hogy a Verts/ALE képviselőcsoport határozottan ellenzi a biometria bevezetését, amíg szükségessége az ésszerű kétségeket kizáró módon be nem bizonyosodik. Úgy véljük, hogy ennek igen jelentős hatása van a személyes adatok biztonságára és az alapjogokra. Ezért jelenleg nem szavazhatunk a rendelet mellett.

Philip Claey's (NI). – (NL) Elnök úr, a rendelet helyesen írja elő, hogy minden, vízummal rendelkező személy esetében konzultálni kell a vízuminformációs rendszerrel (VIR), azaz biometrikus ellenőrzést kell végezni.

Ez a legjobb és leghatékonyabb módja a vízum hitelessége így ellenőrizhető a legjobban és a leghatékonyabban. Ezért sajnálatos, hogy a Parlament szükségesnek érzi azt, hogy az alapelvet aláassa azzal, hogy beiktat egy felsorolást olyan helyzetekről, amikor elégséges az azonosító bélyeg segítségével történő ellenőrzés, és a biometrikus adatok ellenőrzése már nem történik meg. Fennáll a veszély, hogy e felsorolás bevezetésével a biometrikus ellenőrzés inkább kivétel, semmint szabály lesz. Természetesen tudom, hogy lehetetlenség a biometrikus ellenőrzést rutinszerűen, minden körülmények között elvégezni, de ugyanakkor bizonyos, hogy a biometrikus ellenőrzésnek kell a szabálynak lennie. Az illegális bevándorlás elleni küzdelem, valamint a terrorizmus és a határokon átnyúló bűnözés elleni küzdelem kontextusában nem engedhetjük meg magunknak, hogy ezt a kérdést hanyagul, szabálytalanul közelítsük meg.

Gyula Hegyi (PSE). - (HU) Tisztelt elnök úr! A schengeni csatlakozás természetes nagy öröm volt Magyarországra számára is. Engedjék meg, hogy néhány mondatot ennek a témának a kapcsán mégis elmondjak arról a szerencsétlen helyzetről, amely a magyar-osztrák határon kialakult. Az osztrák hatóságok sok tekintetben nem veszik figyelembe a schengeni rendszert: noha Magyarország közel egy éve része már Schengennek, útlevélet kérnek az átérkező magyaroktól, büntetést szabnak ki, amennyiben útlevéllel nem rendelkezik. Természetesen ez nem gyakori eset, de amikor megtörténik, akkor a magyar közvéleményben érthetően és jogosan nagy ellenérzést vált ki. Azonkívül sajnos az is gyakorlat, hogy eddig létezett utakat lezárnak a határon, azért, hogy a magyarok útlevél nélkül, a schengeni egyezményt kihasználva átkelhessenek rajta. Remélem, hogy mód nyílik arra is, hogy ezeket az osztrák részről történő visszaéléseket megszüntessük. Köszönöm.

Manfred Weber (PPE-DE). - (DE) Elnök úr, én is úgy gondolom, hogy előadónk kiváló eredményt mutatott fel, ami figyelembe veszi egyfelől a biztonságot, másfelől pedig a gyakorlatiasságot. Mindazonáltal azt is hallottuk, hogy ha a jövőbe tekintünk, akkor az egyik legnagyobb problémánk azon személyek kérdése, akik a legálisan lépnek az EU területére, de a vízumuk lejárt után nem hagyják el területünket, és nem tűnnek el.

A vitához csak a következőt szeretném hozzáfűzni: hosszú távon, amennyiben a belépési és kilépési rendszert működtetni akarjuk, szükség lesz a szisztematikusan ellenőrzésekre. Nem tudjuk ezt megkerülni, és a kérdést Európai külső határainak tekintetében kell megvizsgálnunk.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. - (FR) Elnök úr, még egyszer köszönetet kell mondanom előadójuknak, Brejc úrnak, mivel átlátta a javaslat fő célját – a határvédelmet –, de ugyanakkor nem feledkezett meg arról sem, hogy a határoknak megfelelő mértékben rugalmasnak kell lenniük. Hiszem, hogy a kettő összeegyeztethető, és hogy az, hogy önnek sikerült is összeegyeztetnie ebben a szövegben, amely egy kiváló kompromisszum eredménye. Hozzátenném, mintegy megismételve Weber úr szavait: valóban van problémánk egyfelől azzal kapcsolatban, hogy Európát megnyissuk mindenki előtt, aki rendszeresen szeretne ki- és belépni, másfelől pedig viszonylagos figyelemmel kísérjük azokat, akik – ezt meg kell mondanunk – megpróbálják kijátszani a szabályokat. Ezért figyelembe kell venni a kettős követelményt: a nyitottságot és ugyanakkor a szabályosságot és a törvény tiszteletét.

Köszönöm a Háznak, hogy lehetővé tette azt, hogy előrelépünk határaink védelmének területén, miközben fenntartjuk a szükséges rugalmasságot.

Mihael Brejc, előadó. - (SL) Két, egymással ellentétes véleményhez van hozzáfűznivalóm: az eltérés mint általános alapelv és a Schengeni kódexben meghatározott szabályok betartásával kapcsolatos véleményhez.

Éppen az általunk megfogalmazott kompromisszum az, ami lehetővé teszi elfogadható határátkelést még abban az esetben is, amikor a sorok valóban hosszúak. Képzelmek csak el a határátlépést Szlovénia és Horvátország határán egy hivatalos ünnep idején, amikor ötven-hatvanezer ember jelenik meg, s közülük tízezer rendelkezik vízummal. Ha ettől a tízezer embertől ujjlenyomatot kell venni, akkor a többieknek, akik az Európai Unió polgárai és mindenféle formalitás nélkül átléphetik a határt, egy-két napot kell várniuk. Legyünk tehát realisták, és hozzunk létre egy szigorú ellenőrzési rendszert, amely magában foglalja a zökkenőmentes határátkeléshez szükséges intézkedéseket.

Ne felejtjük el, hogy a rendelet egyértelműen kijelenti (idézem): „*abból a kizárólagos célból, hogy ellenőrizzék a vízumbirtokos személyazonosságát és/vagy a vízum eredetiségét..., a külső határátkelőhelyeken... ellenőrzést végző illetékes hatóságok... a vízumbélyeg száma alapján a vízumbirtokos ujjlenyomatának ellenőrzésével együtt történő kereséshez férnek hozzá.*” Következésképpen, minden olyan esetben, ahol a legkisebb kétely felmerül, a határőr elvégzi az ellenőrzést; minden más esetben, amikor sokan vannak a határon, a rendeletnek megfelelően fog eljárni, ami megenged bizonyos mértékű eltérést.

Nem szabad felépítenünk a hivatalos személyek és az információ új „berlini falát”. Az Európai Uniónak továbbra is olyan globális hatalomnak kell maradnia, amely figyelmes polgáraival szemben, és mindazokkal szemben, akik területére lépnek.

Szeretnék köszönetet mondani többek között Cashman úrnak, és természetesen a biztos úrnak is a kompromisszum kidolgozásakor tanúsított türelmükért.

Elnök. – A vitát lezárom

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Kinga Gál (PPE-DE), írásban. – (HU) Tisztelt Elnök Úr, Képviselőtársak! Mindannyian egyetértünk a Schengeni Határkódex módosításának szükségességével, hogy rendelkezései összhangban legyenek a Vízum Információs Rendszer előírásaival.

A Bizottság eredeti javaslata azonban problematikus, hiszen azt írja elő, hogy a harmadik országok állampolgárainak határátlépésekor ne csak a vízumok érvényességét ellenőrizzék, hanem ujjlenyomatot is vegyenek tőlük. Ez azonban hatalmas fennakadásokat okozhat az EU külső határain, főként a szárazföldi határátkelőhelyeken a szabadságolások időszakában vagy éppen a nemzeti ünnepeken.

Ezért üdvözlöm a jelentéstevő módosító indítványait, amelyek azt irányozzák elő, hogy ezeket az ellenőrzéseket ne rendszeresen, hanem csak szűrőpróbaszerűen végezzék el, jól meghatározott feltételeknek és időkorlátoknak megfelelően.

Kérem Önöket, hogy a holnapi szavazáson támogassák ezt a szakbizottsági álláspontot, hogy a határátlépés ne csak elvileg, de gyakorlatilag is lehetővé váljon hosszú várakozási idő nélkül, a külső határainkon.

Ramona Nicole Mănescu (ALDE), írásban. – (RO) Ez a rendelet egy megoldást kínál arra a szükségletre, hogy az Európai Unió határait a határellenőrzés hatékonyabbá tételével biztonságosabbá és erősebbé kell tenni. Mindamellett a legfontosabb aspektus azzal kapcsolatos, hogy meghatározza a vízuminformációs rendszer harmonizálására vonatkozó közös szabályokat.

Jóllehet egyes tagállamok úgy gondolták, hogy a VIR kötelező használata csak akkor érhető el, amikor a technológiai fejlődés lehetővé teszi a hordozható eszközök ésszerű használatát, a gyors átvitelt és bizonyos szintű ellenőrzést, úgy vélem, hogy az előadó javaslata – miszerint a határőrre kell bízni a döntést, hogy használja-e a VIR-t vagy sem – nem jelent megoldást addig, amíg a technikai rendszer nem teszi lehetővé a gyors adatátvitelt és annak szisztematikus használatát.

Arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy az EU határain a megfelelő ellenőrzés fokozná a tagállamok belső biztonságát, és ennek következtében megakadályozná például a szervezett bűnözést vagy akár a terrorista cselekményeket. Továbbá a határellenőrzés hatékonyságának jelentős fokozása mellett a vízuminformációs rendszerrel történő szisztematikus konzultáció szintén a nagyobb rugalmasság előzetes feltétele lenne a vízumkérelem benyújtásakor.

19. A dublini rendszer értékelése (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Lambert asszony jelentése (A7/2008), a Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében a dublini rendszer értékelésével kapcsolatban (2007/2262(INI)).

Jean Lambert, előadó. – Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani az árnyékelőadóknak komoly érdeklődésükért és elkötelezettségükért, mellyel hozzájárultak a jelentés elkészültéhez.

Ahogy önök is tudják, a Dublin II. rendelet része az európai közös menedékjogi rendszernek, és meghatározza, hogy mely tagállam a felelős egy menedékjog iránti kérelem kivizsgálásáért és az azzal kapcsolatos döntésért. Hatása szoros kapcsolatban áll egyéb irányelvek – például a befogadásra és az eljárásokra vonatkozó irányelvek – ésszerű alkalmazásával is

Bizottsági jelentésünk rávilágít arra, hogy Dublin rendelet – mi több, a rendszer egésze – olyan rendszer, amely a kölcsönös bizalomra és megbízhatóságra alapul, arra, hogy minden tagállam teljesíti kötelezettségeit.

E jelentésben több, aggodalomra okot adó jelenségről szólnunk – bár természetesen itt most nem fogom mindegyiket megemlíteni: szólnunk a menedékjogi rendszer keretében történő megvalósítások minőségéről, az érintett egyénekre gyakorolt hatásról, valamint arról, hogy összességében nézve a Dublin II vajon hatékony-e. Milyen problémákat okoz bizonyos tagállamok számára? Lehetséges, hogy vizsgálunk valamit, és a kérdés komplexitásához képest túlságosan leegyszerűsítjük?

Ami a teljesítés minőségét illeti, tisztában vagyunk azzal, hogy az egyes tagállamok között a védelmi kérelmek igazságos és alapos megvizsgálásának biztosítása terén hatalmas különbségek vannak. Ez igazságtalan az egyén szempontjából, és méltánytalan a többi tagállam szempontjából.

Tény, hogy ha olyan menedékkérők lennének, akik valóban az életükért rettegnek, és megnéznénk a tagállamokat, akkor azt látnánk, hogy van egy-két tagállam, ahol szinte öngyilkosság lenne menedéket kérni, mert igen kicsi az esélye annak, hogy kérelmünket elfogadják, és igen nagy lenne a veszélye annak, hogy vissza kell térnünk hazánkba.

Bizottságként tehát egyetértünk abban, hogy szisztematikus lépéseket szeretnénk látni azon tagállamokkal szemben, amelyek e tekintetben mulasztást követnek el. A Bizottság nagy része azt is szeretné látni, hogy az ilyen tagállamokba irányuló dublini átadások leállnak mindaddig, amíg a mulasztások kiigazítása meg nem történik – jóllehet e témával kapcsolatban van egy módosítás, amelyről holnap fogunk szavazni.

Ami az érintett egyéneket illeti, szeretnénk látni, hogy a döntéshozás minőségében és következetességében egyértelmű javulás áll be. Olyan eseteket akarunk látni, ahol teljes mértékben megtörtént az átadás vizsgálata, és amelyek nem kerülnek lezárásra technikai okok miatt (11. cikk). Azt akarjuk, hogy egyértelmű információt kapjanak azok a személyek, akik a Dublin rendelet hatálya alá esnek, ugyanakkor szándékunkban áll a családtagok lehetőségeinek kiterjesztése és e célból szorgalmazni a család tágabb definícióját – jóllehet e ponttal kapcsolatban is van módosítás –, azért, hogy például egy kiskorú átadásra kerülhessen úgy, hogy akár egyetlen családtagjával is élhessen az Európai Unióban, még abban az esetben is, ha az a személy nem egyenes ági rokona.

Továbbá egyértelmű eljárást szeretnénk a kiskorúak esetében, akiket családtagok céljából kellene kiadatni; ezen eljárásoknak egész idő alatt magukban kellene foglalniuk a képviselőt és a kíséretet, hogy egyetlen gyermek se vesszen el a tranzit során – ahogy az sajnálatos módon többször is megtörtént. Azt is kérjük, hogy a humanitárius záradék nagyobb mértékben kerüljön alkalmazásra, például azon személyek esetében, akik különösen kiszolgáltatottak.

Aggódunk amiatt, hogy az Eurodac használata az azonosítás mellett más célokra is kiterjeszthető. A Tanács és a Bizottság figyelmet fog szentelni annak, hogy a Parlament igen komolyan vegye ezeket a kérdéseket.

Ami a problémákat illeti – és tisztában vagyok azzal, hogy kollégáim erről többet szólnak majd –, az egyik kérdés, amely minket is érint az, hogy a Dublin II következtében nyomás nehezedhet azokra a tagállamokra, amelyek az Európai Unióba érkező menedékkérők számára elsődleges belépési pontok. Arra kérjük tehát a Bizottságot, hogy álljon elő az úgynevezett „tehermegosztás”-ra vonatkozó javaslatokkal, s e tehermegosztás ne pusztán pénzügyi jellegű legyen, hanem ténylegesen megoldást nyújtson az érintett tagállamok és egyének számára.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, a dublini rendszer alkalmazása technikai és politikai szempontból értékelésre került a vita során, amely 2007-ben, a Zöld könyv a jövőbeni Közös Európai Menekültügyi Rendszerről című dokumentum megjelenése után kezdődött.

E kettős értékelés eredményeire alapozva a Bizottságnak szándékában áll, hogy az év vége előtt módosításokat javasoljon a Dublin és az Eurodac rendelettel kapcsolatban, úgy, hogy közben megőrzi a dublini rendszer alapelveit. A cél a rendszer hatékonyságának, valamint az érintettek védelmének megerősítése.

Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretnék köszönetet mondani a Parlamentnek, hogy elindította ezt a vitát a jövőbeli módosításokról. Olyan vita ez, amely konstruktív, és kétségkívül hevesnek ígérkezik. Lambert asszony, a hiányosságok tekintetében a Bizottság osztja az ön jelentésében megfogalmazott aggodalmakat. Egyetért a következtetéssel, hogy a dublini rendszer jövője a védelmi szabványok jobb, uniós szintű harmonizációján múlik. Így garantálható, hogy a más-más tagállamokba átadott menedékkérők azonos mértékben férnek hozzá a védelemhez.

Mindkettőnknek az áll érdekünkben, hogy megvalósuljon a menedéjjoggal kapcsolatos tagállami jogszabályokat nagyobb mértékű harmonizációja, és erősödjön a gyakorlati együttműködés, ahogy azt a Közös Európai Menekültügyi Rendszer második szakasza célul kitűzte.

A Bizottság tervezi, hogy jobban definiálja az eljárásokat, a betartandó időtartamokat, valamint hogy javít az Eurodac adatbázisban található adatok minőségén és megbízhatóságán.

Elnök úr, hölgyeim és uraim, nem szeretném túlságosan részletezni a kérdést, de igaz, hogy jelenleg több módosítást fontolgatunk. E módosítások magukban foglalják a menedékkérőknek adott információt, a fellebbezés jogának hatékonyabbá tételét, annak biztosítását, hogy a menedékkérők fogvatartása nem önkényes, a humanitárius záradék alkalmazása során tiszteletben tartandó feltételek és eljárások tisztázását, a kíséret nélküli kiskorúaknak nyújtott több garanciát, a családegyesítési jog kiterjesztését a menedékkérőkre és a másodlagos védelmet élvező személyekre.

Jóllehet mindennek ellenére a dublini rendszer pozitív értékelést kapott, az is igaz, hogy ez a rendszer további terheket jelent bizonyos tagállamok számára, amely tagállamok átvételre és befogadásra való képessége korlátozott, miközben földrajzi helyzetének következtében rendkívüli migrációs nyomásnak van kitéve.

A Bizottság megfontolja a lehetőséget, hogy a túlterhelt tagállamok számára átmenetileg felfüggeszti a Dublini rendelkezések alkalmazását, és ugyanakkor menedékjogi szakértői csoportokat állít föl, amelyekhez a némileg túlterhelt tagállamok fordulhatnak.

A Bizottság tudomásul veszi a Parlament jelentésében foglalt nagy horderejű és konstruktív ajánlásokat. Mindent megteszünk, annak érdekében, hogy reagálhassunk a dublini rendszer működéséről és hatásáról szóló, a Parlament által készített jelentésben megfogalmazott aggályokra.

Köszönöm, Lambert asszony, hölgyeim és uraim. Nagy figyelemmel fogom önöket hallgatni, mert meg vagyok győződve afelől, hogy a menedékjog tökéletesítése fontos kérdés a jövő szempontjából, és – hogy úgy mondjam – az általunk megálmodott Európa szempontjából, amelynek hűségeseinek kell maradnia a szíves fogadtatás régi hagyományához.

Simon Busuttill, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (MT) Ezt a jogszabályt át kell dolgozni. Engedjék meg, hogy megmagyarázzam, miért. Amikor ez a jogszabály létrejött, az volt a cél, hogy minden menedékkérő – vagyis olyan személy, aki védelmet kér – abban az országban tehesse ezt meg, ahová először belépett. Ez ésszerűnek tűnik, ám a törvény megalkotásának idején még senki nem gondolta volna, hogy – és különösen manapság igaz ez – olyannyira sok ember érkezik az Európai Unióba vagy egy tagállamba vízi úton, átkelve az Atlanti-óceánon vagy a Földközi-tengeren. A rendelet megalkotói erre nem gondolhattak; s a rendelet ma arra kényszeríti az országokat, hogy fogadják szívesen ezeket az embereket, akik vízi úton érkeznek, s helyzetük rendkívül nehéz és súlyos. Örömmel hallom, hogy Barrot biztos úr kijelentette: a rendelet felülvizsgálatának egyik lehetséges módja az, hogy ideiglenesen felfüggesztik azt olyan országok esetében, amelyek egy bizonyos teher aránytalanul nagy részét viselik. Vagy erre van szükségünk, vagy egy jól működő mechanizmusra, amely a szolidaritásra alapul, és engedélyezi, hogy az ilyen terhet viselő országba érkező bevándorlók továbbutazhassanak egy másik EU-országba. Szükséges, hogy ez a felülvizsgálat megtörténjen, mégpedig amilyen gyorsan csak lehet.

Martine Roure, a PSE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, a dublini rendszert arra kell használni, hogy meghatározza, hogy egy menedékkérelem esetében melyik tagállam a felelős. A rendszer azonban mélységesen igazságtalan. Megesik, hogy menedékkérőket visszaküldenek egy olyan tagállamba, amelyről tudható, hogy el fogja utasítani a menedékkérelmet, holott az az állam, ahol megtalálták őket, megadta volna nekik a menekültstátuszt. Ez az első igazságtalanság.

Emellett a rendszer felveti a tagállamok közötti szolidaritás problémáját. Köztudott, hogy az Európa külső határainál elhelyezkedő tagállamok viselik a nagyobb terhet. Amikor visszatértünk Máltáról, azt követeltük, hogy a dublini rendszer alapelvét kell megkérdőjelezni. Véleményünk szerint nem szükségszerű, hogy a menedékkérelem kivizsgálásáért az az ország felelős, ahová a személy először belépett. A kérelmek kivizsgálásának terén szolidaritást kell gyakorolni.

Komoly hiányosságokat fedeztünk fel, különösen a kíséret nélküli kiskorúak védelmére vonatkozólag. Láttuk, hogy a tagállamok nem megfelelően használják azokat az eszközöket, amelyek lehetővé tennék, hogy a megtörténjen a családegyesítés a kiskorúak és egy más tagállamban tartózkodó családtagjaik között. Azt szeretnénk, ha a családegyesítés megtörténhetne a kiskorúak és például egy más tagállamban élő nagybátyjuk vagy nagynénjük között is, ahelyett, hogy magukra hagynánk őket. Ezért a család fogalmát tágabban kell definiálnunk.

Végül, helytelenítjük egyes tagállamok azon gyakorlatát, hogy csaknem szisztematikusan fogva tartják a dublini átadásra váró személyeket. Szeretnénk rámutatni: ezek az emberek nemzetközi védelmet kérmeztek,

és kérelmüket még nem bíralták el részleteiben. A Dublin II rendelet értékelése tehát lehetővé kell hogy tegye számunkra azt, hogy kiigazítsuk azokat a súlyos hiányosságokat, amelyeket a fogva tartás helyszíneire tett látogatásaink során tapasztaltunk. Számos ilyen helyet látogattunk meg, és meg kell mondanom önöknek, hogy volt olyan látogatás, amely undort keltett bennünk.

Emlékeztetnem kell önöket arra, hogy a Dublin rendelet célja az, hogy meghatározza, mely tagállam felelős a menedékkérelem kivizsgálásáért. A rendeletnek biztosítania kell a menedékjogi rendszerhez való hozzáférést, és garantálnia kell, hogy az adott tagállam részletesen kivizsgál minden egyes menedékkérelmet.

Az Európai Unió nem feledkezhet meg arról, hogy felelősséggel tartozik a harmadik országok felé. Garantálnia kell a menedékhez való jog védelmét.

Jeanine Hennis-Plasschaert, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr, először is szeretnék gratulálni az előadónak ezért az általában szólva kiegyensúlyozott munkáért. Ezért nem szeretnék szórszálhasogató módon egy-két részletkérdéssel foglalkozni. Ugyanakkor, ha teljesen tárgyilagosak szeretnénk lenni, azt kell mondanunk, hogy az értékelés már most meglehetősen elavult.

Az első számú prioritás – legalábbis a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért képviselőcsoport véleménye szerint – az, hogy a tagállamokból származó hozzáférhető adatokat ugyanazon szintre hozzuk. Csak ekkor készíthető valóban jó, azaz hatékony értékelés. A tagállamoknak valóban dolgozniuk kell ezen, természetesen az Európai Bizottságtól kapott kellő iránymutatás mellett.

Nagyon fontos tehát, hogy hangsúlyozzuk – és nyilvánvaló, hogy itt eltérek Martine Roure kijelentésétől –: az átadásokkal kapcsolatban megszerzett adatok alapján nem vonhatjuk le azt a következtetést, hogy a dublini rendszer önmagában azzal a következménnyel jár, hogy az Európa külső határainál fekvő tagállamokra aránytalanul nagy teher nehezedik. Természetesen – és ezt mondta az előadó és a biztos úr – e tagállamok földrajzi helyzete azzal jár, hogy komoly terhek nehezednek rájuk. Éppen ez az oka annak, hogy az ALDE képviselőcsoport folyamatosan amellel érvel, hogy a dublini rendszer mellett be kell vezetni egy kötelező jellegű tehermegosztási mechanizmust, és nem csupán a pénzügyi és anyagi források tekintetében, hanem az emberi munkaerő tekintetében is. Hiszen végső soron mind a 27 tagállam felelős azért, ami Európa külső határain történik.

Biztos úr, nagy érdeklődéssel várom, hogy megtudjam, pontosan mit ért az átmeneti felfüggesztés alatt. Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy a menedékkérő megválaszthatja az országot, ahová menni akar, és hogy szabadon továbbutazhat? Ha ez így van, az nagyon súlyosan aláásná a dublini rendszer politikai üzenetét. Röviden szólva, vágjunk bele annak a kötelező szolidaritási mechanizmusnak a megvalósításába, amely mellett már oly régóta érvelünk.

Végül, ha az EU szeretné megőrizni hitelességét, akkor valóban mind a 27 tagállamban meg kell valósulnia a szükséges és kiegyensúlyozott szintű védelemnek. Nem lehet eléggé hangsúlyozni a megfelelő közös menedékjogi eljárás és az annak megfelelő státusz fontosságát.

Johannes Blokland, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr, Lambert asszony jelentésének arra kell készítenie minket, hogy komolyan foglakozzunk a kérdéssel. A jelentésben szereplő tények aggodalomra adnak okot. Míg az Európai Bizottság továbbra is újabb kezdeményezésekkel áll elő a menedékjog és a legális bevándorlás területén, az alkalmazás láthatólag nem ellenőrizhető. Nem megfelelő a költségszámítás, hiányosak a menedékkérelmekkel kapcsolatos adatok, és elégtelen a személyes adatok kezelése. Úgy vélem, ez aggasztó. Amennyiben a dublini rendszer már most nem úgy működik, ahogy kellene, akkor vajon hogy fog működni a migrációval kapcsolatos új kezdeményezésekkel együtt? Hagyatkozhat-e ez a Ház arra, hogy a Tanács és a Bizottság komoly munkát végez a költségszámítás terén? És komolyan veszik-e majd a személyes adatok védelmének kérdését?

Nagy érdeklődéssel várom, hogy a Tanács milyen következtetést von le Lambert asszony jelentéséből. Nyilvánvaló számomra, hogy a dublini rendszer még nem tökéletes. Vajon a Tanács ki tudja vizsgálni azt, hogy az adatcsere megfelelően fog-e működni a menedékjoggal és a migrációval kapcsolatos új kezdeményezések mellett is?

Stavros Lambrinidis (PSE). – (EL) Elnök úr, a menedékjog odaítélésének Dublin II rendszerét végre felül kell vizsgálni. Először is: a rendszer nem igazán európai – nem garantálja a tényleges szolidaritást és a támogatást azon tagállamok részére, amelyek földrajzi helyzetüknél fogva aránytalanul nagyszámú menedékkérőt fogadnak.

A felülvizsgálat szükségességének második – és fontosabb – oka az, hogy az ilyen aránytalanul nagy számok közvetlenül veszélyeztetik azon humanitárius alapelvek megvalósulását, miszerint a határainkra érkező védelmet kérő embereket úgy kell kezelnünk, hogy méltóságuk ne sérüljön.

Tudjuk, hogy adott esetben sok tagállam teljes mértékben érthető módon nem képes teljesíteni a rendeletben foglalt kötelezettségeit, vagy – a legrosszabb esetben – az európai szolidaritás hiányára hivatkozva igazolják az emberi jogoknak az ország hatóságai által elkövetett (adott esetben súlyos) megsértését.

A szolidaritás hiányával nem igazolhatók az olyan gyakorlatok, mint például kiskorúak elfogadhatatlan körülmények között történő fogva tartása vagy a menedékkérelmek politikai alapon történő tömeges elutasítása. Azt is tudjuk, hogy a többi tagállam, amely nem szembesül ilyen problémákkal, úgy véli, hogy ha a többi államot vádolja, azzal már teljesítette is emberi jogi kötelezettségeit. A szolidaritásról azonban egy szó sem esik.

Tehát a Dublin II a gyakorlatban a tagállamok közötti kölcsönös vádaskodáshoz vezetett, és ennek valódi vesztesei a menedékkérők. Ezért rendkívül fontos a valóban közös európai menedékjogi rendszer létrehozása.

ELNÖKÖL: PÖTTERING ÚR

elnök

Elnök. – A vita a Grúziával kapcsolatos vita után folytatódik.

20. A grúziai helyzet (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozatai a grúziai helyzet kapcsán.

(FR) Szeretném üdvözölni Kouchner urat, a francia külügyminisztert, a Tanács hivatalban lévő elnökét és az Európai Parlament volt képviselőjét. Szintén köszöntöm Jean-Pierre Jouyet-t, az európai ügyek államtitkárát. És külön üdvözlöm Benita Ferrero-Waldner-t, a felelős biztost, valamint köszöntöm Jacques Barrot-t is, aki sajnos most távozik.

Az Európai Tanács épp hogy csak lezárult, de Bernard Kouchner miniszter úr bizonyára maga tájékoztat erről minket. <BRK>

Bernard Kouchner, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, voltak olyan kedvesek, és megvárták, hogy a rendkívüli Európai Tanács befejeződjék, ezért idesiettem, hogy beszámolhassak önöknek az eredményekről. Mi, a francia elnökség, azt akartuk, hogy azonnali tájékoztatást kapjanak a meghozott döntésekről, s nem csupán azért, mert az a szándékunk, hogy önök folyamatosan naprakész információk birtokában legyenek munkánkkal kapcsolatban, hanem azért is, mert az Európai Parlament az utóbbi hónapokban rendkívül aktívnak mutatkozott Grúzia ügyében. Biztos asszony, köszönöm szépen.

Szeretnénk megköszönni érdeklődésüket, és ugyanakkor informálni önöket arról, hogy mi történt a Tanácsban augusztus 13-án és a Külügyi Bizottság ülésén augusztus 20-án – ez utóbbival kapcsolatban Jean-Pierre Jouyet számol be provizórikus döntéseinkről.

Szeretném önöket emlékeztetni arra, hogy a konfliktus 20 éve, 1991-1992-ben vette kezdetét. E konfliktus utolsó szakasza azonban az augusztus 7-ről 8-ra virradó éjszakán kezdődött. Hasznos, ha jobban megnézzük ezt a bizonyos kirobbanást. Újságíróknak és történészeknek kell tanulmányozniuk az eseményeket, és megérteniük, hogy hogyan alakultak az események Oszétiában, ezen belül is Dél-Oszétia fővárosában, Chinvaliban.

A harcok azon az éjszakán, valamint augusztus 9-én és 10-én tomboltak. Kollégámmal, Alexander Stubb-bal, a finn külügyminiszterrel, aki egyben az EBESZ elnöke is, úgy döntöttünk, hogy augusztus 10-én, vasárnap Tbiliszibe utazunk. Tűzszüneti egyezményt javasoltunk Szaakasvili elnöknek, amelyet elfogadott.

Mivel fontos, gyorsan áttekintem, hogy mit találtunk ott, hogy mit láttunk Goriban és az utakon az orosz csapatok belépésének és gyors előrenyomulásának e fájdalmas időszakában. Először arra kell rámutatnom, hogy tartottam attól, hogy az orosz csapatok bevonulnak Tbiliszibe. Ezek a csapatok Goriban voltak, csupán 45-50 km-re Tbiliszitől. Az út egyenes, és kevés akadály volt rajta. Ezért azt gondoltuk – és volt is rá bizonyos okunk – hogy az orosz csapatok célja, ahogy korábban mondták, az volt, hogy reagáljanak a provokációra, és felszabadítsák Dél-Oszétiát, de ugyanakkor az is, hogy eljussanak Tbiliszibe, és kieroszakolják a változást a kormányban.

Ezért életbevágóan fontos volt – legalábbis ezt gondoltuk – hogy a csapatok megálljanak, és a tűzszünet a lehető leghamarabb életbe lépjen. A célunk a lehető leghamarabb elért tűzszünet volt.

Másnap Moszkvában találkoztam Sarkozy elnök úrral, de még azelőtt – miután beszéltem a grúziai oldal menekülteivel és az áldozatokkal a gori kórházban – jómagam és a francia elnökség nagy hangsúlyt fektettünk arra, hogy meghallgassuk a másik oldal, Észak-Oszétia menekülteinek történeteit, akik Észak-Oszétiából érkeztek azután, hogy az augusztus 7-ről 8-ra virradó éjszakán bombatámadás érte Chinvalit. Olyan beszámolókat hallottam, amelyek sajnálatos módon nagyon hasonlóak voltak a szenvedés tekintetében, de egyértelműen más-más értelmezést mutattak.

Sarkozy elnök úrral Moszkvában találkoztunk, ahol hosszú, öt órán át tartó eszmecsere folyt Medvegyev elnök, Putyin miniszterelnök, Szergej Lavrov külügyminiszter, Sarkozy elnök és jómagam között.

A meglehetősen nehéz tárgyalások végén sajtótájékoztatót tartottunk, amelyen Sarkozy elnök és Medvegyev elnök közzétették a francia egyezményt, amelyet azután vissza kellett vinni Tbiliszibe jóváhagyásra, mivel első tbiliszi utunk és a sajtótájékoztató utáni nap (amely ott tartózkodásunk utolsó napja volt) között módosítások történtek.

Medvegyev elnök két módosítást elfogadott, ezen belül egy olyan pontot a végső státusszal kapcsolatban, amelyről úgy tudtuk, hogy nem akarta szerepeltetni a szövegben.

E közvetítésnek köszönhetően Szaakasvili elnök elfogadta a tűzszüneti egyezményt – e közvetítés korántsem volt tökéletes, hiszen egy ilyen helyzetben semmi sem tökéletes, de legalább azt el kell ismerni, hogy gyors volt. A közvetítés tehát lehetővé tette, hogy életbe lépjen a tűzszünet – néhány szomorú kivételtől eltekintve. A szárazföldön az orosz csapatok augusztus 21 -én kezdték meg a visszavonulást – ezt volt a dokumentum hat pontja közül a második –, jóllehet ez csupán nyolc nappal később volt. Mindazonáltal voltak olyan mozgások, amelyeket eltérő módon értelmeztek – ez mindig előfordul –, mivel egyes tankok elindultak az egyik irányban, majd egy másikban is.

A visszavonulás még nem fejeződött be. Tulajdonképpen nem vagyok biztos abban, hogy befejeződött-e, de az bizonyos, hogy teljes mértékben még nem történt meg. A háború igen gyorsan, augusztus 10-én és 11-én véget ért; a főbb hadműveletek lezárultak, legalábbis bizonyos megfigyelők – többek között ott tartózkodó francia nagykövetségünk, Eric Fournier – szerint. Mindazonáltal nem értek véget a oszétiai és abház milícia akciói, s nagy károkat okoznak; a milícia az orosz csapatok mögött haladt, és fosztogatásokért, esetenként pedig emberölésért is felelős volt. Mindazonáltal azt kell mondanom – bár a legnagyobb óvatossággal –, hogy a kár nem volt igen nagy mértékű. Azt kell mondanom, hogy a bombázás okozta károk nem voltak igen nagyok. Természetesen minden kár mindig túlságosan is súlyos, túlzott, és mindig túlságosan sok az áldozat, de ahhoz képest, amit velünk közöltek, a kár nem volt akkora, mint amitől tartottunk – és ez mindenképpen jó.

Amit nem láttunk a beszámolók elfogultsága miatt – pedig éppen ezt kellett volna látnunk – az az, hogy mi történt Oszétiában. Míg a grúziai helyzet viszonylag gyorsan belátható volt, Oszétiába nem lehetett bejutni, legalábbis nem könnyen – csak néhány embernek sikerült, és mindannyian igen különböző beszámolót adtak.

Tehát a tűzszünet – a hat pont közül az első – azonnali és hatásos volt. Volt egy ideiglenes és egy tartós tűzszünet. A második pont a csapatok kivonására vonatkozott. Részletezésre került, hogy a grúziai csapatok esetében a kivonás a laktanyákba történő visszavonulás, míg az orosz csapatok esetében a válság előtti vonalak mögé történő visszavonulás. Volt több egyéb pont is, többek között arról, hogy minden áldozat számára hozzáférhetővé kell tenni a humanitárius segítséget. Az ötös és hatos pont jelentett problémát. A tárgyalások során kialakításra került egy zóna a Dél-Oszétia és Grúzia közötti határon, ahol az orosz járőrök jelenlétét átmenetileg elfogadják, amíg meg nem érkeznek az EBESZ vagy az Európai Unió megfigyelői. Ekkor szükségessé vált egy pontosító közlés Sarkozy elnök részéről, amelyet Szaakasvili elnökkel egyetértésben hoztak nyilvánosságra, és amely meghatározta, hogy ez a pont közvetlenül a határ menti területre vonatkozik. Figyelembe véve azt, hogy ez a határ csupán két kilométerre van a Grúzián áthaladó főútvonaltól, ez nem volt egyértelmű. Volt tehát több pont is, amely a megállapodás szerint a nemzetközi megfigyelők megérkezéséig függőben maradt – és erre a szöveg egyértelműen kitért. A „békefenntartó” helyett a „megfigyelő” szót használtuk. Mindennek igen pontosnak kellett lennie. A 6. pont, amely bizonyos szempontból a legfontosabb, a politikai rendezésre és az ahhoz vezető nemzetközi megbeszélésekre és tárgyalásokra vonatkozott. Az egyezményt Szaakasvili elnök írta alá, Condoleezza Rice segítségével, mivel az első dokumentum aláírásra került, ám azután módosult. Volt egy második dokumentum, amellyel kapcsolatban Medvegyev úrral megegyezés alakult ki, s végül egy harmadik és egyben utolsó dokumentum,

amellyel kapcsolatban Szaakasvili elnökkel egyeztünk meg, és amelyet nem tudtunk aláírni vele. Éjfélkor vagy éjjel egy órakor nagyszabású tüntetés volt. Végül nem tudtuk vele aláírni a dokumentumot, ezért végül ezt kellett vele aláíratnunk néhány javítás után, Condoleezza Rice asszony segítségével, aki éppen átutazóban volt Párizsban, meglátogatott minket, és akire azután rábíztuk a dokumentumot – mondhatni a végleges hatpontos dokumentumot –, hogy Szaakasvili elnök aláírassa. Az azonnali eredmény a tűzszünet volt. A kevésbé közvetlen – bár igen gyors – eredmény pedig az orosz csapatok kivonása. Az összes többi pont teljesülését alapos figyelemmel kísérjük mi, az Európai Uniót alkotó 27 ország és különösen ez a Parlament, hiszen a dokumentum éppen most került elfogadásra. Szeretném emlékeztetni önöket arra, hogy az első rendkívüli külügyi tanács döntéseit már elfogadta a 27 tagállam, és lehetővé tette az Európai Unió tényleges jelenlétét szárazföldön. Azóta Javier Solanát bíztuk meg azzal, hogy mozdítsa elő a közös kül- és biztonságpolitikának e részéhez tartozó ügyeket. Kettő vagy három francia megfigyelőt már ki is küldtek a már jelenlévő EBESZ égisze alatt. Reményeink szerint több megfigyelőt is fogadnak, mivel egy, a Sarkozy elnök és Medvedyev elnök közötti párbeszéd során az utóbbi jelezte, hogy kész elfogadni – mi több, igényli – az Európai Unió megfigyelőinek jelenlétét. Ennek érdekében dolgozunk. Ennek következtében rendkívül gyorsan született eredmény: három napon belül megvolt a tűzszünet, és a Tbiliszit fenyegető csapatok megálltak; majd, néhány nap múlva, egész pontosan nyolc nap múlva – némi mozgással e nyolc nap során – ezek az orosz csapatok visszavonultak Oszétiába és Abháziába.

Most pedig nagyon szívesen válaszolok minden kérdésükre – és biztos vagyok benne, hogy sok ilyen kérdés lesz, ilyen a szerencsém, és e megbeszélés sokáig tart majd. Elfelejtettem azonban néhány szót szólni a most elfogadott dokumentumról. Szeretném emlékeztetni önöket arra, hogy ennek a rendkívüli tanácsnak egyértelmű precedense van: az, amelyet 2003 augusztusában az Irakban kialakult helyzet miatt hívtak össze. Az akkori rendkívüli tanács során sérült az Európai Unió egysége – ez a legkevesebb, ami elmondható. Most, 2008-ban ez az egység fennáll, s a vártnál könnyebbnek bizonyult egy szöveg indítványozása majd elfogadtatása azokkal, akik határozottan szankciókat akartak – milyen szankciókat? miért? – és azokkal, akik mindenképpen fent akarták tartani a párbeszédet Oroszországgal, szankciók nélkül. Látni fogják, hogy ez a szöveg határozottan elítél egyes jelenségeket, de ugyanakkor nyitva hagyja a kaput, hiszen egyesek javaslata ellenére sem nem kívántunk valamiféle hidegháborús hadgyakorlatba kezdeni. Fenn akartuk tartani a kapcsolatokat, hogy politikai tárgyalások – amelyek véleményünk szerint alapvető fontosságúak – folyhassanak.

Összehívtuk ezt az Európai Tanácsot, mivel a Francia Köztársaság elnöke, mint az Európai Unió Tanácsának elnöke, úgy vélte, hogy a grúziai válság igen komoly, és minden európaira hatással van. Egyértelmű, hogy Grúzia vagy Ukrajna nem az Európai Unió része, több tagállam szintén akarta ezt a találkozót, melyet nekünk kellett megszerveznünk. Úgy vélem, hogy valóban lelkesek voltuk, mivel véleményünk szerint az Európai Unión kívül senki sem tudta volna ezt kivitelezni. Az Európai Uniónak kellett felvállalnia az egész kérdést. Ez nem azt jelenti, hogy magunkra maradtunk – egyáltalán nem ez volt a helyzet –, hanem azt, hogy nekünk kellett kezdeményezni, nekünk kellett megmutatni, hogy az Európai Unió képes reagálni, különösen egy olyan helyzetben, amikor az intézményi problémák megoldatlanok. Az Európai Unió tehát a legmagasabb szinten megmutatta, hogy egységes, és hogy teljes mértékben fel kívánja vállalni felelősségét. Úgy vélem, hogy a 2003-as precedenshez képest ez komoly előrelépés.

Melyek voltak e Tanács legfontosabb eredményei? A szövegből világosan láthatják, hogy elítéljük a katonai akciókat és Oroszország aránytalan reakcióját. Egyesek azt akarták, hogy ítéljük el azokat a sorozatos provokációkat, amelyek esetleg megelőzték Chinvali bombázását. Nagyon könnyű lenne elítélni ezt vagy azt az oldalt, de amikor békemissziót próbálunk indítani, akkor voltaképpen az számít, hogy mindkét fél egyezzen bele abba, hogy felhagy a harcokkal. Ezért Oroszország aránytalan reakcióját hangsúlyoztuk. Még egyszer hadd mondjam el: azoknak kell elmondaniuk, hogy valójában mi történt, akik ott vannak. Igaz, hogy ez nem volt siker Grúzia részéről, amelyet korábban igen sokan figyelmeztettek, különösen az amerikaiak, hogy ne provokálják ki ezt a reakciót, még akkor sem, ha Grúziát magát is provokálják, hiszen a reakció jól előkészített lesz – erről egyébként semmit sem tudtam. Amikor meglátogattam az orosz menekülteket a másik oldalon, Észak-Oszétiában, hosszú tank- és katonaijármű-konvojokat láttam, amelyek a határ felé tartottak. Valóban készségségekben voltak vagy sem? Ennek eldöntését önökre bízom, bár valóban úgy tűnik, hogy nem voltak messze.

Ezért láthatják a szövegben, hogy elítéljük a katonai akciókat és az aránytalan reakciót, valamint láthatják azt, ahogy a 27 tagállam állam- vagy kormányfői egyhangúlag elítélik Abházia és Dél-Oszétia függetlenségének elismerését, valamint hogy a szöveg emlékeztet arra, hogy az Európai Unió kitart Grúzia függetlensége, szuverenitása és területi integritása mellett, amit a nemzetközi törvények és az ENSZ Biztonsági Tanácsának határozatai is elismernek. Láthatják, hogy a dokumentum – amely alapvető fontosságú, hiszen másik dokumentum nincs – megerősíti az augusztus 12 -én létrejött egyezmény hat pontját, amelyről az Európai

Tanács kimondta, hogy maradéktalanul be kell tartani. Láthatják, hogy szilárdan elköteleztük magunkat a terv megvalósítása mellett. Láthatják, hogy az Európai Unió kész részt vállalni a nemzetközi ellenőrző mechanizmusban, amelyet az egyezmény 5. pontja határoz meg és, ahogy azt már említettem, az EBESZ-misszió révén és az európai biztonsági és védelmi politika jegyében történő elköteleződésen keresztül valósul meg. E részvétel feltételeit még meg kell határozni, de ez már folyamatban van; mi több, úgy vélem, hogy a dolgok igen gyorsan haladnak.

Nem fogom részleteiben elmagyarázni az összes véleményt, de szeretném megismételni, hogy alapvetően nem különböztek. Csúpan apró eltérések voltak: a nemzetközi jogra történő emlékeztetés és egy szomszédos ország határainak erőszakkal történő megváltoztatása szankciót jelent? Nem, nem jelent szankciót. Ez alapkövetelmény. Ezért nem volt túlságosan sok eltérés a véleményekben. Voltak olyan követelések, miszerint ezt az emlékeztetőt bele kell foglalni, ezért végül így is tettünk, mivel, ahogy tudják, szeptember 9-én találkozós lesz az Európai Unió és Ukrajna között. Emellett szeptember 8-án Barroso úrral, Javier Solanával és Sarkozy elnök úrral ismét Moszkvába utazunk. Van tehát egy találkozó szeptember 8-án Moszkvában és szintén szeptember 8-án Tbilisziben – azaz először Moszkva, majd Tbiliszi – azért, hogy beszámolhassunk arról (és remélem, valóban erről számolhatunk majd be), hogy az orosz csapatok visszavonultak a jelzett vonalak, azaz az Oszétia és Grúzia közötti határ mögé. Reményeink szerint arról is beszámolhatunk, hogy a Poti kikötő körüli maradék ellenőrzőpontokat, valamint az Oszétia és Grúzia határán, de a grúz területen található maradék ellenőrzőpontokat felváltották, vagy olyan helyzetben vannak, hogy azonnal felválthatják a nemzetközi megfigyelőket. Ezt reméljük.

Mindenki beleegyezett ebbe a találkozóba, amely ezért teljessé teszi a hatpontos egyezmény megvalósítását. Ezen az alapon ítéljük majd meg a jóindulatot és a politikai ellenőrzést, amelynek alapján majd egy konferenciát javasolunk. Egy nemzetközi konferenciát – és miért is ne, hiszen az Egyesült Nemzetek Szervezete már csaknem 20 éve foglalkozik ezzel az üggyel, jöllehet inkább Abházia, mint Oszétia kapcsán –, amelyen sokan vesznek részt, hogy a politikai tárgyalások megkezdődhessenek. Igen pozitív, hogy Medvedyev úr is beleegyezett abba, hogy a menekültek hazatérhessenek, mégpedig ne csúpan azok a menekültek, akik a legutóbbi események óta – vagyis az utóbbi egy hónapban – hagyták el a területet, hanem azok is, akik az 1990-as évek óta távoztak. Nyilván erre azt mondják önök, hogy ez igen vitatható, hiszen hova térnek vissza ezek az emberek, és egyáltalán vissza akarnak-e térni – és hasonló kérdések merülnek fel. Azonban ha az önrendelkezési jogról beszélünk, akkor észre kell vennünk, hogy ezek a menekültek mindannyian Abháziából vagy Oszétiából érkeztek. Ez elfogadásra került, és majd meglátjuk, hogy ezt a megállapodást milyen mértékben lehet alkalmazni.

Most szeretnék felvetni néhány kérdést, amelyet, úgy vélem, megvitathatunk. Azokat a pontokat említem, amelyek módosításra kerültek vagy kis mértékben megváltoztak, mivel a többiek, ahogy azt önök is láthatják, például „komoly aggodalommal töltötte el a nyílt konfliktus ...”, és így tovább. A szöveg kijelenti, hogy az Európai Tanács súlyosan elítéli Oroszország azon egyoldalú döntését, hogy elismerte Abházia és Dél-Oszétia függetlenségét. Ez a döntés elfogadhatatlan, és az Európai Tanács arra kéri fel a többi államot, hogy ne ismerjék el a kikiáltott függetlenséget, valamint arra kéri a Bizottságot, hogy vizsgálja meg a levonható gyakorlati következtetéseket. Felhívja a figyelmet arra, hogy a grúziai konfliktus békés és tartós megoldásának a függetlenség, a szuverenitás és a területi integritás elveinek teljes tiszteletben tartására kell alapulnia, amely elveket a nemzetközi jog, az európai biztonságról és együttműködésről szóló helsinki konferencia záródokumentuma, valamint a három ENSZ Biztonsági Tanács határozat is elismeri. Hangsúlyozza, hogy minden európai államnak joga van arra, hogy szabadon meghatározza külpolitikáját és döntsön szövetségesei felől, és így tovább. Az Európai Tanács örömmel veszi tudomásul, hogy az augusztus 12-i hatpontos egyezménynek köszönhetően – amely az Európai Unió közvetítői erőfeszítései következtében valósult meg – létrejött a tűzszünet, megvalósult a hatékonyabb humanitárius segítségnyújtás az áldozatok számára, valamint alapvetően megtörtént az orosz katonai erők kivonása. A tervet teljes mértékben meg kell valósítani, és így tovább. Ez nem került megvitatásra.

Jean-Pierre, ön mondott nekem valamit a Grúziával kapcsolatos angol módosításról. Az Európai Unió már gyorssegélyt nyújtott. Készen áll arra, hogy segítséget nyújtson Grúzia – beleértve Dél-Oszétiát és Abháziát is – rekonstrukciójához. Készen áll arra, hogy támogassa a bizalmat erősítő intézkedéseket és a regionális együttműködés fejlődését. Azt is elhatározza, hogy erősíti viszonyát Grúziával, ideértve a vízumkönnyítési intézkedéseket, valamint a teljes szabadkereskedelmi övezet lehetséges kialakítását, amint adottak hozzá a feltételek. Kezdeményezi, hogy rövid időn belül nemzetközi konferencia kerüljön összehívásra a grúziai rekonstrukció elősegítésére, és felkéri a Tanácsot és a Bizottságot, hogy kezdje meg a konferencia előkészítését. Egy másik kérdés az, hogy a jelenlegi válság milyen hatással van a térség egészére és a regionális együttműködésre. Ami a 8-as pontot illeti, az Európai Tanács úgy dönt, hogy európai uniós különleges képviselőt nevez ki a grúziai válság kapcsán, és felkéri a Tanácsot, hogy tegye meg a szükséges lépéseket.

Hozzáteesszük: a közelmúlt eseményei azt mutatják, hogy Európának meg kell sokszoroznia az energiaellátás biztonsága terén tett erőfeszítéseit. Az Európai Tanács felkéri a Tanácsot – a Bizottsággal együttműködve –, hogy vizsgálja meg az ezt célzó kezdeményezéseket, különös tekintettel az energiaforrások és az ellátási útvonalak diverzifikálására. Végül a németek, a lengyelek és több más ország kérésére a dokumentum vége a következőképpen került megfogalmazásra: Felkérjük Oroszországot arra, hogy csatlakozzon hozzánk e közös érdekeinket, a megértést és együttműködést szolgáló alapvető fontosságú döntésben. Meggyőződésünk, hogy Oroszország érdeke az, hogy ne szigetelje el magát Európától. Az Európai Unió a maga részéről már kifejezte, hogy hajlandó a partnerségre és az együttműködésre az alapjául szolgáló elveknek és értékeknek megfelelően. Elvárjuk, hogy Oroszország felelősen viselkedjen, és tartsa tiszteletben minden vállalását. Az Unió továbbra is éber lesz; az Európai Tanács arra kéri a Tanácsot, hogy végezzen alapos, mélyreható vizsgálatot a helyzetről, valamint az EU és Oroszország kapcsolatának különböző aspektusairól – ezt a kiértékelést már most meg kell kezdeni, és előre kell haladni vele. Az Európai Tanács meghatalmazza elnökét azzal, hogy a hatpontos egyezmény teljes megvalósítása kapcsán megbeszéléseket folytasson. Ennek céljából az Európai Tanács elnöke a Bizottság elnöke és a Főképviselet társaságban szeptember 8-án Moszkvába utazik. A partnerségi megállapodással kapcsolatos tárgyalások és értekezletek addig halasztásra kerülnek, amíg a csapatokat nem vonják vissza az augusztus 7-e előtti pozíciókba. A 3. pontnál van egy kisebb kiegészítés: a Tanács várja az Európai Unió és Ukrajna közötti közelgő csúcstalálkozó eredményeit. A csúcstalálkozó eredményeire való várakozás alatt az Ukrajnával való intézményi együttműködés megerősítésre kerül és felgyorsul.

(Taps)

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – (FR) Kouchner úr, hölgyeim és uraim, szeretném üdvözölni, hogy az Európai Parlament politikailag állást foglalt Grúzia ügyében. Először is gratulálok a francia elnökségnek az erőfeszítésekért, különösen a gyorsaságért, amellyel a válsághelyzetben cselekedtek.

Igaz, hogy az Európai Unió a tűzszüneti tárgyalások és a humanitárius segély gyors megoldása révén, és különösen a Bizottság révén bebizonyította hatékonyságát. A mai Európai Tanács véleményem szerint igen jelentős volt, és – figyelembe véve a konfliktus során felmerülő kérdések bonyolultságát – az Európai Uniónak együttesen kellett és kell reagálnia és közös megegyezéssel meghatározni a megfelelő válaszlehetőségeket. Rövid leszek, mivel már sok minden elhangzott.

Véleményem szerint mai ülésünk igen egyértelmű üzenetet mondott ki Grúziával kapcsolatban mind Grúzia, mind Oroszország számára, mégpedig azt, hogy krízishelyzetben képesek vagyunk reagálni, valamint rámutatott az Európai Unió egységére. Ez az, amit mindig is akartunk.

Másodszor: egységünket közös értékeink védelme is kifejezi. Ahogy már említettem, a válság kezdete óta a Bizottság – úgy vélem – igen komolyan hozzájárult az EU abbeli erőfeszítéseihez, hogy Grúziában stabilizálja a humanitárius és biztonsági helyzetet.

Ami a humanitárius segítséget illeti, azonnal hozzáférhetővé tettünk 6 millió eurót, amely lehetővé teszi, hogy a konfliktustól érintett civil lakosság azonnali szükségleteit kielégítsük. Ehhez az összeghez még hozzá kell számítani azt a csaknem 9 millió eurót, amelyet időközben a tagállamok tettek hozzáférhetővé. Így minden azonnali humanitárius szükségletet ki tudunk elégíteni.

Ami a rekonstrukciót illeti, az elmúlt héten kiküldtünk egy szakértői bizottsági missziót, hogy elsődlegesen mérje fel a szükségleteket; és, ahogy arra Bernard Kouchner rámutatott, első értékeléseink – melyek nem terjedtek ki az Oroszország ellenőrzése alatt álló területekre – szerint az anyagi kár jóval kisebb, mint azt előrevetítettük. Körülbelül 15 millió euróra lesz szükség a rekonstrukcióhoz és a javítási munkálatokhoz. A legsürgetőbb szükséglet azonban a konfliktus következtében otthonából elmenekült 22 000 ember sorsával kapcsolatos. Körülbelül 110 millió euróra lesz szükség ahhoz, hogy az ő szükségleteiket kielégítsük.

Fontos, hogy az Európai Unió megmutassa: kész tényleges segítséget nyújtani Grúziának, annak jeleként, hogy politikailag elszánta magát a kapcsolatok megerősítésére. Mindenekelőtt a Tanács úgy döntött, hogy nagymértékben emeli a Grúziának nyújtott pénzügyi segély mértékét, különösen a rekonstrukció és, ahogy imént említettem, a menekültek helyzetének megoldása céljából.

Jelenleg éppen folyamatban van azoknak a tartalékoknak a felmérése, amelyeket a 2008-as előirányzatokból gyorsan mozgósítani tudunk. Nem kétséges azonban, hogy tovább költségvetési előirányzatok nélkül nem leszünk képesek mozgósítani a szükséges összegeket. Örömmel fogadom az általános politikai támogatást, amelyet ezzel kapcsolatban ma Pöttering elnök úrtól kaptunk. Szükség lesz továbbá egy, a nemzetközi adományozók számára szervezett konferenciára, hogy a beruházók felé erőteljesen jelezzük a bizalmat.

Véleményem szerint fontosabb, mint valaha, hogy Grúzia stabilizálása érdekében megerősítsük a szomszédságpolitikai eszközöket. Az Európai Tanács döntéseinek alapján fokozzuk abbéli erőfeszítéseinket, hogy előkészítsünk – majd, ha a feltételek már adottak – létrehozunk egy szabadkereskedelmi övezetet, és elősegítsük a rövidtávú tartózkodásra jogosító vízum kiadását.

Az utóbbi egyezményhez természetesen természetesen kapcsolódik majd egy visszafogadási egyezmény, és továbbra is alapvető fontosságú, hogy bátorítsuk Grúziát a demokrácia, a jogállamiság és a véleménynyilvánítás szabadsága melletti elköteleződésre. Rendkívül fontos, hogy felgyorsuljon a demokratikus reformok és a pluralizmus folyamata.

Ami a biztonság stabilizálását és a tűzszüneti egyezmény betartását illeti, valójában az európai biztonság- és védelempolitika égisze alatt megszervezett civil megfigyelő misszióra támaszkodunk – ahogy azt már korábban említettük. Ennek szoros kapcsolatban kell állnia a többi EU-akcióval, például a rekonstrukcióval.

És most következzenek az Oroszországgal való viszonyra vonatkozó megjegyzések.

a Bizottság tagja. – Oroszország lépései általánosabb kérdéseket vetnek fel mind rövidtávú, mind hosszútávú kapcsolatainkra nézve. Az, hogy Oroszország mindeztidáig nem tartotta be az elnökségi közvetítéssel létrejött hat pontos egyezményt és úgy döntött, hogy elismeri Abháziát és Dél-Oszétiát, ellenkezik a nemzetközi kapcsolatok alapjául szolgáló elvekkel.

Azon vagyunk, hogy megkíséréljük újraépíteni viszonyainkat, hogy azok olyan modern partnerséggé alakuljanak, amely mutatja növekvő gazdasági integrációnkat. Úgy vélem, hogy alapvető közös érdekek forognak kockán – a kölcsönös gazdasági függés, annak szükségessége, hogy közös megoldást kell találnunk az atomsorompó kérdésre vagy a terrorizmus elleni küzdelemre, valamint számos más nemzetközi kérdésre –, tehát életbevágó volt (és ma is életbevágó), hogy Oroszország felé nyitva tartsuk a kommunikációs csatornákat.

Az Oroszországgal való viszonyok azonban a nemrégiben bekövetkezett események fényében nem maradhatnak meg a „minden marad a régiben” színvonalán. Fontos volt tehát, hogy megtaláljuk a megfelelő egyensúlyt a kommunikációs csatornák nyitva tartása, valamint az Oroszországnak küldött egyértelmű jelzés között. Véleményem szerint az a helyes megközelítés, ha folytatjuk eddigi közös munkánkat és párbeszédünket, de ugyanakkor új kezdeményezéseket leállítjuk. Ezért a Bizottság most minden folyamatban lévő, új, a kapcsolatok elmélyítését célzó kezdeményezést áttekint, amely aztán lehetővé teszi a Tanács számára, hogy még a novemberi nizzai csúcstalálkozó előtt levonja a következtetéseket.

Ami pedig a hosszú távú következményeket illeti, a közelmúlt eseményei új fontosságot adnak bizonyos politikai területeknek. Júniusban elköteleztük magunkat a keleti partnerség és az európai szomszédságpolitika kialakítása mellett, és ez valóban azt mutatja, hogy az EU-nak indokolt érdekei vannak a területen. Ezek a politikák megerősítik, hogy nem fogadjuk el azt, hogy újabb válaszfalak legyenek Európában, és kiemelik azt is, hogy az olyan partnerek, mint Grúzia, Ukrajna és Moldova számíthatnak támogatásunkra területi integritásuk és szuverenitásuk terén. Készen állunk arra, hogy felgyorsítsuk az új keleti partnerségi folyamatot, valamint hogy ezzel kapcsolatban új javaslatot nyújtsunk be a lehető leggyorsabban, mindenképpen az év vége előtt, de talán már késő ősszel.

Másodszor – és ez lesz beszédem utolsó pontja –, az Oroszországgal való kapcsolataink központjában az energia áll. Az, hogy az energiával kapcsolatban mit teszünk Európában, közvetlen hatással van az Oroszországgal való viszonyainkra, ezért fenn kell tartanunk a lendületet, mellyel Európa számára koherens és stratégiai energiapolitikát alakítunk ki. Végül szeretném hozzáfűzni, hogy a közelmúlt eseményei valóban kihívást jelentettek az Európai Unió számára. Úgy vélem, hogy a következő hónapok során is meg kell mutatnunk, hogy együtt szembe tudunk nézni a ránk váró feladatokkal.

A mai nap mérföldkő volt. Kizárólag koherens stratégiával, egységes álláspontokkal és összehangolt tevékenységgel tudjuk megvédeni Európa érdekeit és értékeit. Örömmel fogadom a Parlament elköteleződését, és bízom abban, hogy mindannyian megteesszük kötelességünket annak érdekében, hogy biztosítsuk: az Unió erős és egységes frontot alkot.

Joseph Daul, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, Kouchner úr, Ferrero-Waldner asszony, hölgyeim és uraim! Nyár óta elfogadhatatlanná és tűrhetetlenné vált a grúziai helyzet, és szükségessé vált, hogy ez Európai Unió szilárd és elkötelezett módon reagáljon.

Oroszország ugyanazon jogokkal és kötelezettségekkel bír, mint a nemzetközi közösség bármely más tagja. E kötelezettségek egyike, hogy tartsa tiszteletben a szuverenitást és a területi integritást, és különösképpen

azt, hogy ne sértse meg a nemzetközileg elismert határokat. Az orosz hatóságok azzal, hogy grúz területet szálltak meg, valamint azzal, hogy elismerték a szeparatista grúz tartományok (Dél-Oszétia és Abházia) függetlenségét, a nemzetközi jog e három alapelvét kivétel nélkül, sorra semmibe vették.

Az Európai Uniónak aktív szerepet kell vállalnia a konfliktus megoldásában, és gratulálok a francia elnökségnek a proaktív megközelítésért. Meg kell mutatnunk, hogy képesek vagyunk megfelelni a több ezer grúz ember reményeinek, akik Tbiliszi utcáin adnak hangot aggodalmuknak.

Képviselőcsoportom arra kéri fel a Bizottságot, a Tanácsot és minden tagállamot, hogy mutassák meg egységüket valamint azt, hogy orosz szomszédunkkal szemben határozottak vagyunk. Az Európai Unió nem elégedhet meg azzal, hogy csupán szóban ítéli el a nemzetközi jog szisztematikus megsértését. Képviselőcsoportunk úgy véli, hogy Európának minden rendelkezésére álló eszközt – különös tekintettel a politikai és gazdasági eszközökre – fel kell használnia ahhoz, hogy nyomást gyakoroljon Oroszországra és betartassa vele az aláírt egyezményeket. Felszólítjuk Oroszországot, hogy tartsa tiszteletben az összes kötelezettséget, amelyet a tűzszüneti egyezmény aláírásával vállalt, kezdve az orosz csapatok teljes és azonnali kivonásával a grúz területekről, valamint a dél-oszétiai és abháziai orosz katonai jelenlét enyhítésével. És ahogy azt Kouchner úr nagyon helyesen kijelentette, elítéljük az orosz megszálló erők, valamint az azokat kísérő zsoldosok által elkövetett fosztogatást.

Rendkívül aggódunk a dél-oszétiai grúz népesség sorsa miatt, akiket elűztek otthonukból, adott esetben a tűzszüneti egyezmény aláírása után. Határozottan felszólítjuk az orosz és dél-abház hatóságokat, hogy biztosítsák azt, hogy ezek az emberek hazatérhetnek otthonukba. Felkérjük a Tanácsot és a Bizottságot, hogy amennyiben Oroszország nem tartja tiszteletben a tűzszüneti egyezményben vállalt kötelezettségeit, úgy revideálják Oroszországgal kapcsolatos politikájukat, beleértve a partnerségi megállapodásról szóló tárgyalásokat. Továbbá felkérjük a Tanácsot és a Bizottságot, hogy pozitív módon járuljanak hozzá azokhoz a bevezetésre kerülő nemzetközi mechanizmusokhoz – beleértve az európai biztonság- és védelempolitika égisze alatt indított missziót –, melyek célja a konfliktus megoldása.

Elnök úr, hölgyeim és uraim, ez a válság rámutatott arra, hogy az Európai Unió több érzékeny területen sérülékeny. Az első ilyen terület az energiaellátás. Most még inkább garantálnunk kell Európa energiaellátásának biztonságát. Az orosz energiaszállító infrastruktúrák mellett ki kell alakítanunk alternatívákat és meg kell védenünk azokat. Emellett nyilvánvaló, hogy az Európai Unió jóval nagyobb szerepet játszhatna a válság kezelésében, amennyiben az európai biztonság- és védelempolitika megerősödne. A Lisszaboni Szerződés lehetővé teszi ezt a megerősítést. Kérjük tehát azokat a tagállamokat, amelyek ezidáig nem ratifikálták a szerződést, hogy amilyen gyorsan csak lehetséges, tegyék meg.

Képviselőcsoportunk véleménye szerint az Atlanti-óceán két partján a stabilitás és a biztonság megvalósításának egyetlen módja az, hogy az Európai Unió és az USA között egyenlőségen alapuló kooperációt alakítunk ki.

Végül szeretnék rámutatni arra, hogy előbb-utóbb Grúzia is csatlakozni kíván majd a NATO-hoz. Hölgyem és uraim, ez egy igen fontos pillanat, és az Európai Uniónak mindenképpen ki kell használnia ezt a lehetőséget arra, hogy megmutassa: az Orosz Föderációval szemben – bármilyen nagy és erős legyen is az – szilárd és elszánt. Ezen múlik az Európai Unió hitelessége, az egész régió stabilitása, valamint legközelebbi szomszédaink – mi több, az unió tagállamainak – védelme. Önt is arra kérem, Kouchner úr, hogy biztosítsa azt, hogy igen gyorsan újra felvesszük a kapcsolatot Ukrajnával. Köszönöm a figyelmet. Kérem, legyenek határozottak.

Hannes Swoboda, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, Kouchner úr, biztos asszony, már több napja jelenik meg egy hirdetés különféle napilapokban a következő szöveggel: „Lenin. Sztálin. Putyin. Meghátarlunk?” Tény, hogy az üzenet túlságosan is le van egyszerűsítve, mivel Dél-Oszétia éppen Lenin alatt lett Grúzia része. Akkor csaknem 18 000-en veszítették életüket és körülbelül 50 000 embert űztek el otthonából. Abházia Sztálin alatt lett Grúzia része. Nagyon fontos, hogy ragaszkodjunk az igazsághoz, és m i n d e g y i k f é l á l l á s p o n t j á t f i g y e l e m b e v e g y ü k . http://hu.wikipedia.org/w/index.php?title=Zviad_Gamszahurdia&action=edit&redlink=1 \o "Zviad Gamszahurdia (megíratlan szócikk)", aki a Grúz Köztársaság első elnöke volt, és ma ismét igen népszerű, kijelentette, hogy az oszét nép „szemét, amelyet ki kell söpörni az alagúton át”. Tisztában kell lennünk a grúz nacionalizmus ezen aspektusával is.

Azonban ez egyáltalán nem – és ezt hadd hangsúlyozzam én is, ahogy Martin Schulz is többször megtette –, egyáltalán nem igazolja az orosz intervenciót, amely végső soron már évek óta zajlik. Ez az intervenció nem más, mint a birodalmi politikai hozzáállás megnyilvánulása, és sorozatosan azt láttuk, hogy Oroszország ebben a szellemben használja ki a kisebbségek között fennálló konfliktusokat. Újra meg újra fenyegetéseket

és bojkottokat tapasztalunk, amelyet egyáltalán nem tudunk elfogadni. Nem kívánom tagadni, hogy a nyugat és Mihail Szaakasvili grúz elnök hibákat követett el, ám Oroszország a szomszédaival való kapcsolat terén többször próbálta saját hasznára fordítani a belső konfliktusokat.

Koszovó elismerése sem igazolja ezt az akciót. A tény az, hogy az Európai Unió mindig is egyértelmű, határozott kísérleteket tett arra, hogy nemzetközi, multilaterális megoldás szülessen. Oroszország nem tett ilyen erőfeszítést. Az Európai Unió egyértelmű, határozott segítséget ajánlott fel a Koszovóban élő szerb kisebbségnek, és a jövőben is így tesz majd. Mit tett Oroszország? Legfeljebb elnézte, hogy a grúzokat elűzik Dél-Osztétiből és Abháziából; és remélem, hogy Kouchner úrnak igaza van, amikor azt mondja, hogy most új politika kerül elfogadásra.

Az EU-nak most arra kell koncentrálnia, hogy szomszédainak támogatást és megerősítést nyújtson. Már hosszabb ideje javasolunk uniót a Fekete-tenger számára.

Bármilyen nevet adunk is e struktúrának, egyértelmű, hogy a jelenlegi szomszédságpolitikát meg kell erősíteni, és hogy a régióban Törökországtól kezdve Kazahsztánig minden olyan szereplőt meg kell hívnunk, aki érdekelt a régió integrálásában és stabilitásában.

Amennyiben Oroszország kész arra, hogy visszatérjen az együttműködés politikájához és a szomszédai iránti tisztelethez, Oroszországot is meghívjuk. Oroszország most erősnek érzi magát a magas energiaárak miatt, de mindannyian tudjuk, hogy Oroszország számára ez nem szilárd gazdasági alap, és azt is, hogy sokat nyerhet azzal, ha partnerséget alakít ki és együttműködik Európával. Közben pedig arra kell koncentrálnunk, hogy szomszédainknak egyértelmű segítséget nyújtsunk. Ebben az értelemben, Kouchner úr, azt mondhatom, hogy azok az eredmények, amelyekre a mai csúcstalálkozón jutottak, jó eredmények, amelyek szilárd alapul szolgálnak a további cselekvéshez, mivel egyértelműen mutatják, hogy mi az, ami valószerű és fenntartható. Remélem, hogy az Európai Parlament a Tanácséhoz hasonló egyértelmű és konszenzusos eredményekre jut, és így az Európai Unió egységes és erőteljesebb hangon szólalhat meg.

(Taps)

Graham Watson, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, egy kissé meg vagyok lepve a hivatalban lévő elnök beszédétől, valamint attól is, hogy azt a *podium d'honneur*-ön mondta el.

Kouchner úr, ahogy arra ön is rámutatott, a kaukázusi problémáért mindkét fél felelős. Ebben az esetben a Tanács döntései miért nem tükrözik ezt?

Szaakasvili elnök nem remélhette, hogy a katonai beavatkozással nem provokálja ki Oroszország reakcióját. Az is igaz, hogy Oroszország reakciója aránytalan volt.

Ön azt mondta: „*Les dégâts n'ont pas été considérables*”, ám Ferrero-Waldner biztos tudomásunkra hozta a számadatokat, és majd ezt a Házat szólítják majd fel arra, hogy egyenlítse ki a számlát!

Egy dologban valóban egyetértünk önnel: el kell ítélnünk Oroszország akcióit; ezeket az akciókat semmi nem menti, de nem fogjuk elbátortalanítani az orosz medvét azzal, hogy Medvegyevet sarokba szorítjuk. A dialógus és a kötelezettségvállalás jobban oldja a feszültséget, mint az izoláció. Ez a hidegháború tanulsága és az Uniónak – valamint a helsinki folyamatnak – központi szerepet kell játszania.

Ez a konfliktus rámutat arra, hogy szükséges kialakítanunk egy közös kül- és védelmi politikát. És bár a tagállamoknak eltér a véleményük Oroszországgal kapcsolatban, az önök elnöksége gyorsan tárgyalta a hat pontos tervről, és ez valóban dicséretes.

Lehetséges, hogy a terv nem tökéletes, de véget vetett az erőszaknak, és teljes mértékben meg kell valósítani, beleértve az orosz csapatok kivonását Poti fekete-tengeri kikötőből.

De milyen lépéseket kell most tennie az Uniónak? A Tanács helyesen gondolja úgy, hogy szükség van egy válságkezelési és rekonstrukciós alapra, valamint gyors humanitáriussegély-nyújtásra. Most egy olyan EU-képviselőt kell kineveznünk, akire mindkét oldal odafigyel.

Az Unió helyesen teszi, hogy megfigyelőket küld, de ezeknek a megfigyelőknek fel kell váltaniuk az orosz békefenntartókat, ami azt fogja jelenteni, hogy azok a tagállamok is elkötelezték magukat, amelyek más frontokon katonai szempontból még nem jelentek meg.

Európának össze kell hívnia egy transzkaukázusi békekonferenciát, amelyen minden fél részt vesz, és megpróbálja rendezni a megoldatlan konfliktusokat.

Ám az Uniónak egy olyan területtel kell először is foglalkoznia, amelyre szembeszökő következetlenség jellemző és amely rendezéséhez a miniszteri hozzájárulásnál többre van szükség. Véget kell vetni annak az anomáliának, hogy az orosz útlevéllel rendelkező grúz polgárok egyszerűbben léphetnek be az Európai Unióba, mivel ez arra készteti őket, hogy vegyék fel az orosz állampolgárságot. A grúzoknak az oroszokéhoz hasonló hozzáférést kell biztosítani Európához, jöjjön ez azzal érhető el, hogy befagyaszadjuk az Oroszországgal kötött vízumkönnyítési egyezményt.

Szomszédságpolitikánk megerősítésekor hogyan biztosíthatjuk az Oroszországgal folytatott együttműködés folytatódását, miközben rámutatunk, hogy a teljes „stratégiai partnerség” már nem hihető? Mit tehetünk még annak érdekében, hogy csökkentsük Európa függését az orosz energiaellátástól? Nagyon jól tették, hogy e tekintetben megerősítették a szövegben foglalt következtetéseket. Oroszországnak természetesen szembe kell néznie illegális akciói következményeivel, amelyek egyike talán az lesz, hogy megvitatasra kerül a szocsi téli olimpia jövője, amely csupán 40 km-re lenne a határtól.

Vélekedhetünk-e úgy, hogy Oroszország viselkedése összhangban van az Olimpiai Chartával? Nem. E problémák megoldásához eltökéltségre, előrelátásra és türelemre van szükség. Ez egy olyan kihívás, amellyel az Uniónak szembe kell néznie és Kouchner úr, úgy vélem, hogy e szembenézésnek előbb meg kell történnie, és csak azután ajánlhatjuk fel önnek a *vin d'honneur*-t.

Elnök. – Szeretném közölni a következő felszólalóval, hogy a következő Elnökök Értekezletén meg fogjuk vizsgálni a politikai képviselőcsoportok sorrendjét. Ma következőként Szymański urat szólítom, aki a Nemzetek Európájáért Unió képviselőcsoport nevében szólal fel. Csütörtökön megvizsgáljuk a kérdést, mivel senki sem tud magyarázattal szolgálni arra, hogy miért ez a sorrend. Olyan kérdés ez, amelyet szisztematikusan tisztázni kell.

Konrad Szymański, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, biztos asszony, Kouchner úr, Oroszország nem tartja magát azon hatpontos egyezmény három pontjához, amelyet nevünkben Sarkozy elnök eszközölt ki. Oroszország ezzel elveszítette azt a jogát, hogy Európa partnerének tekintse. Következésképpen ebben a vitában az Európai Unió hitelessége is kockán forog.

Nem elegendő humanitárius segítséget nyújtani és újjáépíteni Grúziát, valamint vízumkönnyítést és kereskedelmi egyezményeket bevezetni. Oroszországnak teljes mértékben meg kell tapasztalnia, hogy mivel jár az önkéntes elszigetelődés. Ha ez nem történik meg, akkor tulajdonképpen megfosztjuk Oroszországot attól a lehetőségtől, hogy felülvizsgálja politikáját, és egyszerűen megerősítve látja majd azt, hogy bármit megtehet anélkül, hogy annak következményei lennének. A következő, 2012-ben esedékes elnökválasztás előkészületei idején csupán úgy hinthetünk el kétséget és úgy okozhatunk megosztottságot a moszkvai domináns csoportok között, ha felhívjuk a figyelmet a fokozódó politikai és gazdasági elszigetelődésre. Nem szabad, hogy Oroszországnak előnye származzon ebből az agresszióból.

Felül kell vizsgálnunk energiapolitikánkat. Európa már most korlátozott területen manőverezhet, mivel függ Oroszországtól. Valóban rontani akarunk a helyzeten? . A tagállamoknak az első adódó alkalommal véget kell vetniük az északi és déli vezetékek építésében való részvételüknek. Ha nem vonjuk le ezeket a hosszú távú következtetéseket, akkor a marginalizálódást kockáztatjuk és azt, hogy nevetségessé válunk.

Daniel Cohn-Bendit, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, Kouchner úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim! Úgy vélem, hogy a jelenlegi helyzetben meg kell vitatnunk, hogy mi a teendő. Azt gondolom, hogy az, amit a Tanács döntött és ami megvalósult, alapvetően az, ami lehetséges volt; bár mindig vitázhatunk arról, hogy kohéziókat bizonyítandó nem kellett volna azonnal megtartani az állam- és kormányfők rendkívüli európai tanácsát, de ám legyen.

Úgy vélem, hogy most bizonyos alapvető kérdéseket kell feltennünk. A legsarkalatosabb kérdés egyértelműen Oroszországgal való viszonyunkkal, Oroszországgal való együttműködésünkkel kapcsolatos, valamint azzal, hogy végül hogyan oldjuk e problémákat a Kaukázusban, lévén hogy Hegyi-Karabahban is van probléma. Mostantól fogva állandósult konfliktusokra számíthatunk majd, és előfordulhat, hogy Sarkozy elnök olyan helyzetben találja magát, ahol folyamatosan ilyen helyzetek elé állítják. Talán kaphatna egy szobát a Kremlben, és ott határozatlan ideig ott tartózkodhatna – ez is egy lehetőség.

A véleményem a következő: először is, Daul úr, ha van valami, amit nem kellene megtárgyalnunk, az éppen Grúzia és Ukrajna csatlakozása a NATO-hoz. Jelenleg ez valóban a lehető legostobább elképzelés, mert azt jelentené, hogy politikailag nem tudnánk továbblépni. Hogy csatlakozik-e Grúzia vagy Ukrajna a NATO-hoz, ha végbementek a reformok? Talán. Nem tudom. Azonban ma nem ez a lényeges kérdés.

Gondolják, hogy ha Grúzia a NATO tagja lett volna, akkor érvényt szereztek volna az 5. cikknek? Természetesen nem! Ne beszéljünk tehát ostobaságokat. Másfelől pedig – és ebben Watson úrral értek egyet – hogyan kontrollálhatjuk a Szaakasvili elnök lépéseire hasonló akciókat? Megegyezünk abban, hogy Oroszország akciója elfogadhatatlan volt, de az is elfogadhatatlan, hogy a grúz elnök bármilyen okból úgy egy város bombázása mellett döntsön! Ha az embert provokálják, akkor más módon kell reagálnia, nem bombázással.

Van tehát egy tényleges politikai probléma. A probléma megoldására javasoljuk Grúzia és Ukrajna számára a privilegiált partnerséget, mint a lehetséges integráció felé tett első lépést. Ez az integráció pedig akkor történhet meg, ha Európában alapvető reform következik be, és így tovább. Azonban politikai eszközökkel is kell rendelkezünk, nem pusztán gazdasági és társadalmi eszközökkel, annak érdekében, hogy nyomást gyakorolhassunk a politikai osztályokra. Az európai térségben való jövő kimondottan olyan jövőt jelent, ahol ezek az országok túllépnek nacionalizmusukon.

Gondoljuk át François Mitterrand mondását: „a nacionalizmus háború.” A grúz nacionalizmus, az orosz nacionalizmus, az abház nacionalizmus és a dél-oszétiai nacionalizmus háború! Nekünk itt Európában azt kell mondanunk: „a mi meglátásunk az, hogy ezen túl kell lépni!” Tehát azzal, hogy európai nézőpontot fogalmazunk meg, akkor az európai értékek mutatjuk fel, mivel ha a nacionalizmus továbbra is fennáll ezekben a régiókban, sosem jutunk megoldásra.

Francis Wurtz, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, Kouchner úr, biztos asszony! Ami a kaukázusi krízist illeti, ha grúzbarát vagy oroszbarát álláspontot veszünk fel, az csakis patthelyzethez vezet. Ez teljes mértékben egyértelmű azóta, hogy a Szovjetunió 17 éve felbomlott, hiszen a régióra kiújuló feszültségek és határviták jellemzők. Olyan terület ez, ahol a kollektív emlékezetben máig ott van az erőszak és az egymást követő háborúk örökölt traumája; olyan terület, ahol az etnikai és vallási összetétel, valamint a sérelmek és megaláztatások felgyülemzése veszélyesen termékeny talajt jelent a nacionalizmus számára. Ilyen körülmények között a politikai felelőtlenségért drágán meg kell fizetni – és ez mindenkire igaz. Bizonyosan igaz a grúz elnökre, aki 2004-es megválasztása óta folyamatosan szította a bosszúszomjat a szeparatista területekkel kapcsolatban. Folyamatosan hazardírozott, mivel a Bush-kormányzathoz volt lojális és mert politikáját a régióban történő konfrontálódás jellemezte. Támadást indított Dél-Oszétia ellen, amely támadásról Van den Brande úr – az Európa Tanács parlamenti közgyűlésének egyik előadója –, aki a régió problémáinak figyelemmel kíséréseért felelős, úgy nyilatkozott, hogy (idézem): „megrendült a menekültek beszámolóinak hallatán, amelyek Chinvali masszív és válogatás nélkül történő bombázásáról, valamint a lakóterületek lerombolásáról szóltak.” Ez a stratégia katasztrofális Grúziára, a Kaukázusra és Európára nézve.

A tanulság Oroszországra is vonatkozik. Az ellentámadás brutalitása – amely támadás többek között civil lakosok ellen történt –, a grúz terület stratégiai szektorainak folyamatos megszállás alatt tartása, a grúz lakosság elűzése Dél-Oszétiából, valamint a két szeparatista terület függetlenségének egyoldalú elismerése egyformán veszélyeztetheti azt a több európai országra jellemző érdeklődést, amelyet az új elnök első nemzetközi kezdeményezései kiváltottak. Oroszországnak nagyon sok veszténivalója van, ha visszatér egy korábbi, az Európától és a világtól való politikai elszigetelődéssel jellemezhető időszakba.

Végül, a nyugat – annak egésze – jól tenné, ha felmerné, hogy már most milyen példátlan kárt okozott a kontinens e részén az amerikai hozzáállást jellemző kalandorpolitika és az európai hozzáállást jellemző „követem a vezetőt”-típusú gondolkodás. A NATO korlátlan bővítést magában foglaló stratégiája, Szerbia bombázása, Koszovó egyoldalúan kikiáltott függetlenségének elismerése, a rakétaelhárító pajzs Európába telepítésének támogatása, nem is beszélve a régió vezetőinek szélsőséges dicsőítéséről (akiknek talán óvatosabbnak kellene lenniük, amikor oroszellenes és nyugatellenes kijelentéseket tesznek) – ezek a döntések mind olyan rövidlátó politikáról tesznek bizonyosságot, amely talán méltó a jelenlegi Fehér Házhhoz, de egy európai védelmi politikához nem. A nemzetközi kapcsolatok militarizálásának és a politikai konfliktusok kirobbantásának stratégiája a szemünk láttára vallott kudarcot. Tehát az EU prioritásai között – amellet, hogy európai megfigyelőket küld ki az EBESZ égisze alatt – szerepelnie kell az eszkaláció bármi áron történő megakadályozásának, mégpedig azért, hogy amilyen gyorsan csak lehetséges és az arrogancia legkisebb jele nélkül megvizsgálja egy olyan biztonsági és együttműködési összeurópai szerződés megkötésének lehetőségét, amely szerződés jogerős lenne és foglalkozna mindazon problémákkal, amelyek jelenleg félre vannak téve: a területi integritással, a határok sérthetetlenségével, a holtpontra jutott konfliktusok további sorsával, az erőszak alkalmazásának elkerülésével, a fegyverzetcsökkentéssel, mi több, az energiaellátás biztonságával is. E kihívásnak minden bizonnyal nehezebb ma megfelelni, mint bármikor máskor, de attól tartok, hogy egy ilyen perspektíva hiányában a legrosszabb még hátravan. Amikor állást foglalunk, emlékezzünk arra, hogy szeptember elseje van, a béke nemzetközi napja.

(Taps)

Bernard Wojciechowski, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, olyan országból származom, amelynek történelmére háború és szenvedés volt jellemző. Lengyelország minden esetben támogatja a békére tett erőfeszítést. Ezt a célt mindenképpen el kell érniünk. A kelet-európai országok, az úgynevezett „balti államok” – vezetőik inspirációjának hatására – azt várják az Európai Uniótól, hogy az megmutassa: Oroszország valami pontosabban meg nem határozott árat fog fizetni grúz katonai akciójáért. Ezt nevezhetjük politikai vaskalaposság klasszikus példájának, mely szerint Oroszország semmi mást nem akar megvalósítani, csupán birodalmi törekvéseit.

Oroszország kérdésének e hagyományos, ostoba megközelítése, melyre rengeteg közhely puffogatása jellemző, megalázóan tűnik, mert például Oroszország úgy is érzékelheti, mint néhány meggondolatlanságra hajlamos politikus reakciójának klinikai esetét.

Az Európai Uniónak szüksége van Oroszországra annyira, mint Grúziára – ha nem jobban. Ezért szükséges, hogy az Európai Unió ne legyen érintett fél ebben a konfliktusban, és se Oroszország, se Grúzia mellé ne álljon. Az Európai Uniónak meg kell mutatnia az egész világ felé: politikája független az Egyesült Államoktól és ugyanakkor barátságos, a teljes partnerségre alapuló politika.

Oroszország az EU harmadik legnagyobb kereskedelmi partnere, az európai termékek tekintetében fél trillió dollárt jelent. Megengedhetjük magunknak, hogy egy ilyen kapcsolatot kockáztassunk?

Nem fér hozzá kétség, hogy az Európai Parlament az együtdöntési eljárás során a Tanáccsal együtt valóban törvényhozó szerepet játszik. Azonban valóban egyenrangú partner az EU külügyeinek területén?

Miniszter úr, ön azután szólt hozzánk, hogy Grúziával kapcsolatban láthatólag már minden eldőlt. Hadd tegyem fel a kérdést: az Európai Parlament szava semmit nem számít? Mi az értelme ennek a vitának, ha már mindent elrendeztek és elvégeztek?

Sylwester Chruszcz, az NI képviselőcsoport nevében. – (PL) Biztos asszony, szoros összefüggés van a kaukázusi harcok kirobbanása és Koszovó ügye között. Egyike vagyok azoknak, akik elleneztek Szerbia feldarabolását. Kezdetből fogva rámutattunk arra, hogy a koszovói albánok egyoldalú döntése – amelyet az Egyesült Államok és számos európai ország támogatott – kinyitja majd Pandora szelencéjét, és az egész világon hasonló viták ismételt kirobbanásához vezet. E grúz helyzet egyike ezeknek. Szaakasvili grúz elnök úgy döntött, hogy civilek ellen intéz támadást Oszétiaiban. Nem szabad megfélemlenünk arról, hogy Abházia és Oszétia olyan nemzetek, amelyek évszázadok óta laknak földjükön. Kialakították saját kultúrájukat és identitásukat, és több ízben küzdöttek függetlenségükért, amelyetől Sztálin fosztotta meg őket a második világháború előtt.

Szerbia és Grúzia esete arra kiváló példa, hogy a nemzetközi porondon egyesek egyenlőbbek a többinél, és hogy a nemzetközi jogot mindig a legerősebb szövetségesek értelmezik. Továbbá, az európai rendet lerombolták, mégpedig e Ház sok képviselőjének segítségével. Állítsuk helyre Európában a békét és a nemzetközi jog uralmát! Állítsuk helyre az európai rendet! Kérem azokat az országokat, amelyek támogatták Szerbia feldarabolását, hogy vonják vissza Koszovó elismerését, valamint Oroszországot, hogy vonja vissza Oszétia és Abházia elismerését. Ha Szerbia felosztását – amelyet elfogadott az Egyesült Államok és az Unió legtöbb tagállama – helyesnek tartjuk, akkor hogyan ítéld meg el egy hasonló lépést Grúziában? Hölgyeim és uraim, nem tehetek mást, mint hogy arra kérem önöket: legyenek kevésbé képmutatóak.

Bernard Kouchner, a Tanács soros elnöke. – (FR) Úgy látom, Watson úr, hogy súlyos hibát követtem el, amikor erről az emelvényről szóltam. Ha csupán ez az egy kifogása van, azt megválaszolhatom, mivel legutóbb, amikor itt jártam, szintén ezen az emelvényen beszéltem, és nem voltam államfő. Végso soron mindenki követhet el hibát.

Van jó néhány kérdés, amelyet meg tudok válaszolni, és van néhány, amelyet nem. Daul úr, kétségtelen, hogy mindannyian azt akarjuk (és e válsággal kapcsolatosan különösen), hogy sikeres alkalmazásra kerüljön az európai védelmi politika – ez a francia elnökség egyik fő prioritása. Mit jelent az, hogy „sikeres”? Mindenképpen azt jelenti, hogy újra el kell indítanunk azt a folyamatot, amely Saint-Malóban lehetővé tette számunkra, hogy legalább megállapodásra jussunk. Most erre kell építenünk közös akarattal. És így is teszünk majd, legalábbis remélem. Tulajdonképpen így kell tennünk, de nem azért, mert ez a válság katonai reakciót követel. Semmiképpen sem erről van szó! Ha megfontolásra került volna a Grúzia orosz lerohanására adott katonai reakció, az mindennél rosszabb lett volna. Nem hiszem, hogy a Fekete-tengerre érkező hajók megfelelő választ jelentettek, mivel e hajók némelyike lövedékeket szállított. Véleményem szerint nem ezt kellett volna tennünk, de a francia elnökségnek más volt a véleménye. Ahhoz, hogy megbízható európai védelmet

élvezhessünk – és erre valóban szükség van –, el kell fogadnunk a Lisszaboni Szerződést – és ezzel vissza is kanyarodtunk intézményi problémáink kérdéséhez. Mindenféleképpen meg kell találnunk a kiutat ebből az intézményi krízisből.

Őszintén úgy gondolom, hogy ebben az esetben nem a NATO a helyes reakció. Sőt, éppenséggel rossz válasz, még ha Bukarestben igent is mondtunk volna a tagsági akciótervre, szigorúan véve az sem jelentett volna semmi különbséget, mivel, úgy vélem, senki nem állt készen arra, hogy Grúzia oldalán háborút folytasson. Ezt minden cinizmus nélkül mondom. Azért mondom ezt, mert minden ülésünk és beszélgetésünk elején ez a valóban egyhangú vélemény hangzott el. Ez nem azt jelenti, hogy sem Grúziának, sem Ukrajnának nincs joga a NATO-tagsághoz – hiszen ezt már kimondtuk.

Van más is, amit meg kell fontolni.. Nehéz ezt ebben a pillanatban kimondani, ezért nagyon diszkrét leszek, de van egy ország – Oroszország –, amely 20 éven keresztül úgy érezte, hogy méltatlanul bánnak vele. Úgy vélem, hogy egy bizonyos módon, különösen itt az Európai Unióban ez valamennyire igaz volt. Nem találtuk meg azt a nyelvet, amellyel megszólíthattuk volna Oroszországot. Talán semmiképpen sem lettünk volna sikeresek, de úgy hiszem, hogy nem láttuk be azt, hogy változások történnek, hiszen végül is Grúzia 20 éve még maga is a szovjet pályán állt. Szintén kommunista ország volt. Mindkét oldal valóban hiányos gyakorlattal bírt a demokrácia terén. Úgy vélem, hogy ez a probléma Ukrajna és Grúzia – valamint minden ország – esetében később is felmerül majd, de egyáltalán nem gondolom úgy, hogy ez volt a megfelelő válasz.

Másfelől önnek igaza van: meg kell erősítenünk kapcsolatainkat Ukrajnával, ahogy azt ez a dokumentum is kimondja. És ez Grúziára is igaz. Egy percen belül a privilegiált partnerségről beszélünk majd.

Swoboda úrnak azt szeretném mondani – és ez egy anekdota –, hogy szerettem volna megnézni Sztálin házát Goriban. Sztálin ugyanis ott született.. Mondhatják, hogy kis vörös köröket rajzolt a térképre, és úgy jelezte, hogy hol lehet majd autonómia, és így jelezte azokat a közösségeket is, ahol nem. Nagyon jól ismerte a régiót, és Oszétia és Abházia már akkor sem volt jó viszonyban sem a grúzokkal, sem a régió többi részével. Nem kellett ez a válság ahhoz, hogy tudjuk: voltak konfliktusok a térségben. Mi rosszabb a Balkánnál? A Kaukázus. Mi rosszabb a Kaukázusnál? A Balkán. Nem vagyok biztos benne, de úgy gondolom, hogy ami ott történik, az meglehetősen gyakori. Ha csak egy kicsit visszamegyünk, és arra gondolunk, hogy mi történt Csecsenföldön – ezeket az eseményeket mélységesen elítélem –, láthatjuk, hogy a csecsenek szövetségesei Grúzia ellenében az abházok voltak.

Hagyjuk a múltat, bár meglehet, hogy vissza kell térni rá. Ön azt mondta, és ezzel egyetértek, hogy semmi sem igazolja ezt a reakciót. Semmi. Azonban meg kell vizsgálnunk azt, hogy ez a provokációsorozat hogyan alakult ki, mert, őszintén szólva, a történetek olyannyira különböznek, hogy ez igen nehéz. Amikor Moszkvában tárgyaltunk a dokumentumról, megkérdezték tőlünk, hogy mit kellett volna tenniük. Hagyták volna, hogy az övéik meghaljanak, engedték volna a bombázást? Ne felejtjük el az első számadatokat.

Nem fogom ezeket most tárgyalni, mert egyáltalán nem áll módomban ellenőrizni ezeket az adatokat, de az oroszok egyenesen 1 000-2 000 halotról beszéltek, ami kétségtelenül valószínű, mert az az egyetlen szervezet, ami odament, nevezetesen a Human Rights Watch, néhány száz halotról számolt be. Nem vagyok benne biztos. Mindenesetre olyan reakcióról van szó, amely elméletileg jogos volt az áldozatok igen nagy száma miatt, és, ismét hadd mondjam el, hogy meghallgattam Észak-Oszétiában a menekültek beszámolóit, és szörnyűek voltak: gránátok robbantak az alagsorokban, ahol gyermekek bújtak el. Ezt nem én találtam ki. Talán ez nem volt igaz, de van egy olyan hangszín, ami nem tud hazudni. Sok menekültet láttam életemben. Ezek az emberek szinte eszüket veszítették a félelemtől. Két napon keresztül haladtak ezen az úton, az alagúton keresztül. Erre is gondolni kell.

Teljesen igaza van abban, hogy szükségünk van szomszédságpolitikára, de a törökök éppen erre tesznek kísérletet. A törökök létrehozta egy fórumot, amelyet ők regionális platformnak neveznek, és az a céljuk, hogy a párbeszéd meginduljon Oroszország (ők már beleegyeztek), Azerbajdzsán, Örményország és természetesen – amennyiben ők a felelősek ezért – Grúzia és Törökország között. Úgy vélem, hogy ez nagyon jó elképzelés, és az elnökség nevében beleegyeztem, hogy záros határidőn belül találkozom velük. Babachan úrnak ma itt kellett volna lennie, hogy megpróbáljuk kitalálni azt, hogy milyen módon oszthatnánk meg egymással tapasztalatainkat, de egyetértek önnel abban, ahogy szomszédságpolitika szükségességét elemzi. Bizonyára Benita Ferrero-Waldner asszony is egyetért velem abban, hogy ezt kell tennünk. Nagy szomszédunkról van szó. Amennyiben nem találják meg a módját annak, hogy Oroszországgal párbeszédet folytassanak, bizonyosan komoly problémáink lesznek, annál is inkább, mert hallhatták, hogy Medvegyev úr tegnap kijelentette: a szankciókat mindkét irányban lehet alkalmazni, és ő ismeri ennek a módját. A szankciók nem ugyanazt jelentik abban az esetben, amikor az egyik oldal szolgáltatja a gázt, a másik pedig nem akarja

átvenni. Ezért tehát realista megközelítéssel kell hozzáállnunk a helyzethez. Ő kezeli a csapatot, nem pedig mi.

Watson úr, ami az ön által megadott számadatokat illeti, osztom érzéseit. Mit tett Szaakasvili úr? Amikor eszmecsere-t folytattunk vele (két alkalommal találkoztam vele), kijelentette – és itt nem mennék bele a részletekbe, mivel bizonyára elfogult lennék és nincs elegendő információ a birtokomban –, hogy kötelessége volt reagálni a provokációra. Figyelte, ahogy a másik oldal előkészíti az ütegeket, egész pontosan a Grad rakétákat. Megérkeztek, és felállításra kerültek az Oszétia fővárosát környező grúz falvakban. Kinek higgyünk? Nem tudom. Mindenesetre egyes tanácsadók rámutattak, hogy a dolgok egyáltalán nem úgy történtek, ahogy arról a nemzetközi sajtó beszámolt. Ez egész ügyben nincs senki, akinek szavában teljes mértékben megbízhatnánk. Megfigyelőként ön is tudja, hogy a probléma nem oldódott meg. Megpróbáltuk. Javier Solana szerint megfigyelőknek kell neveznünk őket. Ezért megfigyelőnek nevezzük őket, és a szövegekben is így szerepelnek. A „békefenntartó” mást jelentene, mert ehhez az kellene, hogy az oroszok teljes mértékben vonjanak ki mindenkit, aki részt vett a harcokban. Az Abháziával és Oszétiával kapcsolatos állásfoglalások jelezték, hogy kétharmad/egyharmados aránynak kell lennie. Kétharmad felelős a béke fenntartásáért (az orosz békefenntartók), a többiek pedig grúzok. Mindkét fél a másikat vádolja, és mindketten azzal vádolják a békefenntartó erőket (amelyekről az EBESZ és az ENSZ döntött), hogy a csata kezdetétől fogva részt vettek a harcokban, mindkét oldalon. Ezért úgy tűnik nekem, hogy ez nem folytatódhat, és hogy a békefenntartók kiküldése nagyobb művelet, amelyet meg kell kísérelnünk. Jelenleg azonban nehéz dolgunk lesz. Nemzetközi konferenciára lesz szükség ahhoz, hogy feloldjuk a holtpontra jutott konfliktusokat. Pillanatnyilag egy Oszétiáról szóló konferenciára van szükség, ez a sürgősebb, majd egy Abháziáról szólóra.

Ami az útleveleket illeti, nem tudom, ki vetette fel ezt a problémát. Igen, széles körben kiosztásra kerültek az útlevelek, és ezért azok az emberek, akikkel én találkoztam – az oszétiai menekültek – orosz állampolgároknak érezték magukat, ami nyilvánvalóan igen visszas. Orosz állampolgárnak érezték magukat, és Oroszországban olyan fogadtatásban és védelemben részesültek, mint az orosz állampolgárok. Ha az ember rájön arra, hogy láthatólag ugyanez történt a Krímben is, nem tehet mást, mint hogy aggódni kezd. Ezért ezt a problémát az oroszokkal rendkívül finoman, de határozottan kell megoldanunk. Útleveleket osztogatnak olyan lakosoknak, akiket oroszoknak vélnék. Azonban amikor ezt kimondjuk, nem szabad megelégednünk arról, hogy Oroszország határait Gorbacsov úr és Jelcin úr felettébb önkényesen, igen sietve, és a történelem figyelembevétele nélkül húzta meg. Nem részletezem ezt a kérdést. Nem szeretnék kitérni arra, hogy Kijev Oroszország fővárosa volt és hogy a Krím-félsziget biztosít kijáratot a hét tengerre. Ám ha önök azt gondolták, hogy az oroszok feladják az egyetlen alagutat, amely Észak- és Dél-Oszétiát köti össze – más szóval, átszeli a Kaukázust –, akkor tévedtek. Meg kell értenünk e történelmi ellentmondásokat és e földrajzi ellentmondásokat, de nem szabad elégtételt adnunk egyik oldalnak sem. Az Európai Unió elnöksége egyik oldalról sem mondott erkölcsi ítéletet. Az hangzott el, hogy az akció túlzott volt, hogy nem ez a probléma megoldásának mondja, hogy ezt a várost nem lett volna szabad bombázni éjszaka, és hogy válaszként nem lett volna szabad ilyen súlyos támadást indítani. Azonban hadd mutassak rá még egyszer: tudnunk kell valamit arról, hogy hogyan történt meg ez.

Szymański úr, ön azt mondta, hogy csak három pont valósult meg. Ez nem olyan rossz eredmény, hiszen rajtunk kívül nem volt senki, aki akár egyet is megpróbált volna keresztülvinni. Három pont valósult meg, és ez a három legfontosabb volt: a tűzszünet, a csapatok kivonása és a humanitárius segítséghez való hozzáférés. Ha csupán ennyit értünk el, akkor sem kell szégyenkezni. Úgy vélem, nagyon fontos volt ezzel kezdenünk. Ami a másik hármat illeti, várnunk kell szeptember 8-ig, mert azután már nem fogunk gondolkozni azon, hogy kell-e nyomást gyakorolnunk. Együtt fogjuk eldönteni, hogy mit tegyünk. Az „együtt” az Európai Tanács 27 országát jelenti, valamint a Parlamentet, amellyel kapcsolatban időközben kialakult az a szokásunk, hogy konzultálunk vele. Ami azt illeti, Jean-Pierre és jómagam kialakítottuk azt a szokást, hogy konzultálunk önökkel és beszélgetünk önökkel. Semmit sem veszünk magától értetődőnek. Ha szeptember 8-án úgy találjuk, hogy megkezdődtek a mozgások, akkor minden rendben. Ha azonban semmi nem történt, akkor ismételtén át kell gondolnunk a helyzetet. Ez teljeséggel egyértelmű. Az agresszió nem lehet kifizetődő. Természetes, hogy nem lehet kifizetődő, de kinek kell megfizetni az árát? Kedvelem azokat, akik azt mondják az orosz csapatokról: mire számítottak? Mit kellett volna tenni? Megjegyzem, hogy a legelszántabbak, és néhányan azok közül, akik holnap Grúziába látogatnak és akik igen határozottan dörögték el válaszaikat, egyáltalán semmit nem tesznek majd. Francis Wurtzhoz hasonlóan én is úgy gondolom, hogy Grúziát igen régóta biztatták arra, hogy bizonyítsa be azt, hogy – hogy is mondjam – erőteljes és szilárd Véleményem szerint ez nem volt jó tanács, mert nem tudok egyetérteni azzal, amikor egy, a szükséges eszközökkel nem rendelkező országot arra buzdítanak, hogy bizonyítsa be, hogy bosszúálló, vagy legalábbis hogy az ellenállás tekintetében elszánt. Úgy éreztem – és ezt az érzést a kormány is osztotta –, hogy a grúzok nem csak hogy igen szerencsétlenek voltak, mert voltak áldozatok, és mert a grúzok kint az utcán nem tudták, hogy melyik

szenhez imádkozzanak, hanem az is igaz, hogy ott volt bennük valami, amit a cserbenhagyottság érzéséhez tudnék hasonlítani. Sok mindent ígértek nekik, annyira sok mindent – és ezeket az ígéretek nem tartották meg.

Ami a Nabucco olajvezetékét illeti: természetesen vannak ilyen magyarázatok. Olajvezeték, és olaj megy benne. Természetesen valamilyen értelemben mindezt figyelembe kell venni. Ezzel visszakanyarodunk oda, amit ön mondott. Daul úr, szeretnék rámutatni, hogy valójában nem ez a francia elnökség egyetlen prioritása. Ott az energia kérdése is, és figyelmünk többek között – és ez a szövegben is szerepel – az energiára és a megújuló energiára összpontosítjuk.

Cohn-Bendit úr, hogy mit csinálunk most? Megtettük, ami tőlünk telt: megpróbáltuk megállítani a háborút. Talán nem volt tökéletes, talán a dokumentum maga nem tökéletes, talán nagy sietséggel íródott és talán harcokat kellett vívni a két delegációnak ahhoz, hogy bizonyos koherencia megvalósuljon. Egyáltalán nem volt tökéletes. Azonban végső soron ez idő szerint működött. Nem elégséges, de működött. Teljesen egyetértek önnek abban, hogy vannak más problémás területek is, mint például Hegyi-Karabah, Nakhichevan és egyebek. Sok hely van – és nem gondolom, hogy az oroszok mindegyikben egyaránt érdekeltek –, mint például Hegyi-Karabah, de vannak mások is, különösen a Krim-félszigeten. Ez kétségtelen. Nem sértés az oroszok számára, amikor azt mondjuk, hogy figyelemmel kísérjük az eseményeket – ez tulajdonképpen a dolgunk.

Ami a NATO-t illeti, szeretnék valamit mondani, mégpedig igen óvatosan. A bukaresti csúcstalálkozón mi, a hat európai alapító ország, nemet mondtunk a MAP-ra. Végső soron nem szavaztunk, nem is kellett szavaznunk, mert nem volt teljes egyetértés. Ezért nem kellett szavaznunk. A magyarázat valóban igen bonyolult volt; a hat alapító ország arra mutatott rá, hogy szomszédunkról van szó. Figyelembe kell vennünk, hogy ezzel a nagy országgal nem voltunk képesek megfelelő kapcsolatokat kialakítani vagy fenntartani, és hogy nem szeretnénk, ha úgy éreznék, hogy ostrom alatt – egyfajta állandósult ostrom alatt – áll. Úgy vélem, igazunk volt. Most arról beszélünk, hogy rakétapajzsok kerülnek felállításra Lengyelországban és a Cseh Köztársaságban. Igaz, hogy ez sem a dialógushoz vezető út, bár ezek a lövedékek nem irányulnak Oroszország felé. Ami azonban kétségkívül igaz, hogy Iránnal és Irán-politikánkkal kapcsolatban a legfontosabb az, hogy ez a hat ország teljes mértékben összetartsa. Talán ezt a politikát lehetne folytatni Oroszországgal is, és ez igen fontos, mert úgy vélem, hogy nagyon sokat veszíthetünk, ha nem őrizzük meg a partnerség csatornáit.

Hogyan felügyelhetjük Szaakasvili úr tetteit? Nem tudom; de egy várost nem szabad éjjel bombáznunk. Úgy vélem, hogy egy várost nem lenne szabad éjjel bombáznunk. Még egyszer szeretném leszögezni: nem tudom, hogy milyen erősségű volt a bombázás, de ezután milyen más reakciót várhattak Oroszország részéről? Nem értem.

Egy rövid megjegyzést szeretnék tenni a François Mitterrand-tól származó idézettel kapcsolatban. François Mitterrand tulajdonképpen a következőket mondta: „A nacionalizmus egy bizonyos pontig a kultúráról szól, és nacionalizmus az, ami egy nemzetet létrehoz. A túl erős nacionalizmus háborút jelent.” Ezt szerettem volna kijavítani.

Francis Wurtznek adott válaszában szeretném idézni a „hidegháború” kifejezést, amelyet ő nem használt, bár utalt rá, mert mindig mindenhol azt a kérdést halljuk, hogy vajon visszatérünk-e a hidegháborúhoz? Azonban ez nem lehet a hidegháborúhoz való visszatérés jele, először is azért, mert a történelmi körülmények teljesen mások. Lehetnek ellenségeskedések, de úgy vélem, hogy e kifejezés használatát teljes mértékben el kell ítélnünk. Másfelől sokszor emlegetik azt is, hogy nem párbeszédre van szükség, hanem arra, hogy újra kialakuljon két egymással szembenálló blokk. E kiváló Ház több képviselője, mi több, országaik is így vélekednek. Ezzel az elképzeléssel vitába kell szállnunk. Teljes mértékben ellenzem. Egyértelmű, hogy a hidegháborúra emlékeztetne a helyzet, leszámítva az ideológiát. Ez nem azt jelenti, hogy továbbra is teljes mértékben el kell fogadnunk minden szélsőségesen nacionalista kijelentést. Meg kell találnunk annak a módját, hogy meginduljon a párbeszéd és nyitva tartsuk ezeket a csatornákat. Ezt próbáljuk elérni.

Szeretném emlékeztetni Francist arra, hogy több javaslatot Medvegyev úr tett az ön által említett biztonsági szerződésben, bár láthatólag nem alkalmazza azonnal ezeket. Talán később megteszi. Ezt a javaslatot önöknek tette június 5-én. Azt a választ kapta, hogy érdekes a javaslat, és hogy alapvető fontosságú az, hogy szaván fogják. Azonban azonnal átsöpört rajtunk egy kisebb pánikhullám.

Látható, hogy az Európai Uniónak olyan politikára van szüksége, amely független az USA-tól, amely önmagában egy nagy független ország. Wojciechowski úr, éppen ezt tettük. Az Európai Uniónak az USA-tól és Oroszországtól független politikára van szüksége. EU-politikára van szüksége. Ezt próbáltuk meg elérni. Amerikai barátaink első reakciója arra, hogy a bevonódás mellett döntöttünk, nem volt éppen barátságos. Úgy vélték, hogy nem ezt kellene tennünk, de igen hamar belátták ennek ellentétét: azt, hogy ha pragmatikusan

akarunk eljárni, akkor pontosan ezt kell tennünk. Ennek eredményeként, azt mondhatom, hogy együttműködők voltak; ahogy együttműködő volt Condoleezza Rice asszony is, aki előmozdította a hatpontos egyezmény aláírását. Rendkívül kritikusak voltak, de nem a hatpontos egyezménnyel kapcsolatban, hanem azzal kapcsolatban, hogy az oroszok nem tartották azt be. Ezt meg tudom érteni. Mi is bíráltuk ezt.

Végül Pandora szelencéjéről és Koszovóról szeretnék szólni; erről szerettem volna önnel beszélni. Létezik egy intellektuális jellegű tendencia: többen hajlamosak Koszovót Oszétiához hasonlítani – azonban ezzel nem igazán tudok egyetérteni. Azért, mert van egy kis létszámú csoport, amely bizonyos nacionalista ösztönzés hatására úgy érzi, hogy fel kell szabadulnia, még nem mondhatjuk, hogy ugyanarról a dologról lenne szó. Nem! Először is, a Kaukázusban jellemző, hogy az emberek szokásszerűen szétépik egymást, mivel a századok során igen nagy hasznót hozott a gyilkosság. Koszovóban és Szerbiában egyáltalán nem ez a helyzet. Koszovó és Szerbia esetében az volt a különbség, hogy egy csoport – a koszovóiak 98%-a – egyhangúlag döntött, valamint a nemzetközi döntés is más volt. Ez nem azért történt, mert a NATO-val bombáztattuk Szerbiát. Ez csaknem két évvel a kontaktcsoport után – melyben Oroszország is részt vett – és a Rambouillet-konferencia után történt, amely több, mint egy hónapon keresztül tartott, és ahol mindenki egyetértett, kivéve Milošević urat. Az egész folyamatot az indította el – és itt be is fejezem –, hogy Milošević úr úgy döntött 1999-ben Koszovóban, Obilićban úgy döntött, hogy kijelenti: vége az autonómiának, hogy a koszovóiakat kiűzi e területről és Belgrádból szerbeket telepít be a helyükre, s emiatt Ibrahim Rugovának, a koszovói Demokratikus Liga vezetőjének föld alatti iskolákat és titokban működő kórházakat kellett kialakítania. Ez teljesen más helyzet volt. A folyamatot elfogadta a nemzetközi közvélemény, mert a megközelítés is teljes mértékben nemzetközi volt. Martti Ahtisaari, a finn elnök elkészített egy dokumentumot, amelyet az ENSZ-ben mindenki elfogadott, és amely kimondta, hogy „a felek nem tudnak megállapodásra jutni”. Lassan mondanivalóm végére érek. Van olyan gyűlölet, amelyet nem lehet legyőzni. Sajnálom, de amikor hallottam, hogy az oszétok hogy beszélnek a grúzokról – és ezt igen óvatosan mondom –, valami olyasmit éreztem, ami hasonlított az évtizedek, évszázadok óta tartó ellentétben gyökerező, mélyen meghúzódo gyűlöletre. Ez nem azt jelenti, hogy ezt a gyűlöletet sosem fogják legyőzni, hanem azt, hogy – úgy hiszem – sokáig fog tartani.

ELNÖKÖL: SIWIEC ÚR

alelnök

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, Kouchner úr, biztos úr: 'Le nationalisme, c'est la guerre!' Ez pontos idézet François Mitterrand beszédéből, amelyet az Európai Parlamentben mondott el – nincs rövidítve. Úgy vélem, tanulhatunk belőle, és a tanulság az európai integráció. Az annyit tesz, hogy már nem próbáljuk megfizettetni a régi számlákat, hanem újakezdjük, azért, hogy a háború és a diktatúra Európában soha többé ne legyen lehetséges.

Szeretném kifejezni szívből jövő köszönetemet a francia elnökség felé, amiért gyors beavatkozásával véget vetett a háborúnak és mert ma kialakított egy európai tanácsi döntést, amely az egység kifejeződése. Az egység a legfontosabb jelzés, amelyet küldhetünk. Jelzés, hogy nem fogadjuk el a nemzetközi jog megszegését, hogy nem fogadjuk el a háborút és más országok lerohanását, és hogy nem fogadjuk el demokratikusan megválasztott kormányok destabilizálását, vagy egy másik ország lerohanását vagy elfoglalását. Fontos tehát, hogy világossá tegyük: nem lesznek tárgyalások a partnerségi és együttműködési megállapodásról addig, amíg meg nem valósul a tűzszüneti egyezmény ötödik pontja – nevezetesen az augusztus 7-e előtti vonalak mögé történő visszatérés –, valamint hogy most meg kell kezdődnie és egészen a 2008 novemberében tervezett csúcstalálkozóig folytatódnia kell a kiértékelésnek, amely azt vizsgálja, hogy megtörtént-e a tűzszüneti egyezmény mind a hat pontjának teljesítése.

Fontos egyértelművé tennünk, hogy bizonyos dogákat nem fogadunk el, de az is fontos – mégpedig azért, hogy csúszunk bele az eszkaláció spiráljába –, hogy világossá tegyük: a kommunikációs csatornáknak nyitva kell maradniuk. Elsősorban meg kell erősíteni saját képességeinket, és ez azt jelenti, hogy barátaink képességeit is meg kell erősíteni. Ez azt jelenti, hogy Grúziának bürokrácia nélkül nyújtunk azonnali infrastrukturális segítséget. Azt jelenti, hogy részt veszünk a grúziai békemissziókban, valamint az EBESZ és az ENSZ kezdeményezéseiben. Világossá kell tennünk, hogy a helyes, követendő út a szabadkereskedelmi megállapodásról szóló tárgyalás, valamint azok a javaslatok, amelyeket itt a Házban fogalmaztunk meg a lengyel-svéd kezdeményezéssel összhangban vagy javaslatunk az „EGT plusz”-ról.

Ez nem csupán Grúziára vonatkozik, hanem Moldovára is, és különösen Ukrajnára. Úgy vélem, hogy ezek egyértelmű jelek, amelyek lehetővé teszik számunkra, hogy pozitív módon előrelépjünk. Ha eközben felismernénk, hogy sokkal jobban tudnánk teljesíteni, ha nem kellene mindig megoldanunk egy olyan

helyzetet, amelyet mások okoztak, ha lenne európai külpolitikánk, amely a Lisszaboni Szerződés értelmében biztosítaná a megfelelő mechanizmusokat és a hatékonyabb megelőzési képességeket, hogy már azt meg tudjuk akadályozni, hogy egy ilyen helyzet előálljon – nos, ez olyan politika lenne, amit követnünk kellene. E válság világosan mutatja, hogy nekünk, az Európai Uniónak meg kell erősítenünk képességeinket, ha meg akarjuk akadályozni a háborút és egy pozitív jövő irányában akarunk lépni.

Jan Marinus Wiersma (PSE). – (NL) Elnök úr, szeretném megismételni azt, amit sok képviselőtársam elmondott: az európai csúcs mai reakciója az elmúlt hónap eseményeire adott helyes válasz volt. Egységes hangon szólaltunk meg, és ugyanakkor megőriztük higgadtságunkat. Az EU – és ez is világosan kiderül a mai nyilatkozatból – félreérthetetlen formában nyilvánvalóvá tette, hogy az, ami ott történt (különös tekintettel az orosz reakcióra) nem elfogadható, és hogy el kell ítélni azt az aránytalan reakciót, amellyel Oroszország válaszolt a Grúziában tapasztalható katonai fejleményekre.

Ugyanakkor minden fél kijelentette, hogy a katonai erő alkalmazása nem a jó megoldás, és úgy vélem, hogy ez implicit módon bírálja a katonai tevékenységet kezdő grúz kormány akcióit. Úgy vélem, hogy ez a reakció azt is mutatja, hogy hisszük – mégpedig helyesen –, hogy Európában nem így oldjuk meg a problémákat, hogy ez nem volt összhangban biztonsági megállapodásainkkal, amelyeket régebben, a Dél-Oszétiával és Abháziával kapcsolatos problémákra vonatkozólag alakítottunk ki Grúziában.

Továbbá elhatárolom magam az orosz külügyminiszter, Lavrov úr kijelentéseitől, miszerint az, ahogy Oroszország reagált, megadta Oroszország új, a környező régióra vonatkozó politikájának alaphangját. Úgy vélem, az Európai Uniónak mindent meg kell tennie annak érdekében, hogy meggyőzze Lavrov urat és az orosz kormányt afelől, hogy Európában nem így próbáljuk megoldani a problémákat vagy érvényesíteni érdekeinket. A jelszó az együttműködés, és nem az egyoldalú akció.

Emlékszem arra, hogy az utóbbi években hogyan tárgyaltuk a Bush-kormány lépéseit. Remélem, hogy végül nem találjuk magunkat olyan helyzetben, hogy Oroszországgal folytatunk hasonló eszmecserét. Ez az oka annak, hogy olyannyira fontos az, hogy a Tanács ma a francia hivatalban lévő elnök vezetésével ismét felhívta a figyelmet erre a kérdésre, és kiemelte a hatpontos terv fontosságát, különös tekintettel a korábbi katonai *status quo*-hoz való visszatérésre. Ezzel az elnök leteszi egy olyan nemzetközi mechanizmus alapjait, amely a béke megtartását szolgálja, és különösen egy, a Dél-Oszétia és Abházia jövőbeli státuszáról szóló nemzetközi eszmecsere alapjait, valamint – nagyon helyesen – elhatárolja magát attól, hogy Oroszország elismeri e két szeparatista terület függetlenségét.

Ez egyben kiinduló álláspontunk annak a moszkvai misszióknak a során is, amely a legmagasabb szinten, a jövő héten zajlik majd, és amelynek ismételten nyomást kell gyakorolnia Moszkvára annak érdekében, hogy hajtsa végre azt a hat pontot. E körülmények között nem kérdés, hogy álláspontunk az, hogy amíg nem tisztázódnak a megállapodás alkalmazásával kapcsolatos kérdések, amíg nincs megegyezés, addig nem veszünk részt további párbeszédben az új partnerségi egyezményrel kapcsolatban.

A válság komoly követelményeket támaszt az Európai Unióval szemben. Helyesen tesszük, hogy vezető szerepet vállalunk a megoldás keresésében. Nincs más alternatíva: a NATO nem teheti meg, az EBESZ túlságosan gyenge, Amerika nincs olyan pozícióban, mint mi, az ENSZ pedig a Biztonsági Tanácsban tapasztalható blokkolás miatt nem játszhat közvetítői szerepet. A mai csúcstalálkozó egységes szellemiségű volt – maradjon ez így.

Marco Cappato (ALDE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, tulajdonképpen azon kapjuk magunkat, hogy már meghozott döntéseket kommentálunk, és – figyelembe véve a haláleseteket, a bűneseteket és az esetleges háborús bűnökre vonatkozó nagyban különböző információkat, úgy vélem, hogy az Európai Uniónak azt kellene javasolnia, hogy a vizsgálat nemzetközi vizsgálat legyen, és, amennyiben szükséges, vonjuk be a Nemzetközi Büntetőbíróságot is.

Ezen kívül, az ide vezető okokkal kapcsolatban Kouchner úr megjegyezte, hogy egyesek túlságosan is biztatták Grúziát arra, hogy demonstrálja erejét és fenyegetőzzön. Ez kétségtől igaz, de ebben az esetben hadd mondjuk ki, hogy egyesek megakadályozták azt, hogy grúzok európainak érezhessék magukat. Ezek az „egyesek” mi vagyunk, az Európai Unió, mivel nem vettünk tudomást Grúzia és a grúz nép Európa felé mutatott hajlandóságáról. Az 1990-es évek végén több százan írták alá a Radikális Párt azon kérvényét, amely európai jövőt kért Grúzia számára – ezt azonban megtagadtuk tőlük.

Ez az oka annak – és itt be is fejezem –, hogy a javasolt nemzetközi konferencián a teljes terület nem képviselt népeinek is részt kell venniük, és hogy a konferenciának meg kell vizsgálnia a térség európai perspektíváit, mind politikai, mind stratégiai szempontból.

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Hölgyeim és uraim, a mai csúcstalálkozó középpontjában a Grúziának nyújtott segítség áll. Erre szükség van, de ugyanakkor Oroszország feladata is, hogy részt vállaljon Grúzia újjáépítésében. Mi másnak kell még történnie ahhoz, hogy az Európai Unió helyesen ítélje meg Oroszország szerepét az eseményekben, és lépéseket tegyen annak érdekében, hogy semmi ehhez hasonló ne történjen meg a jövőben? Először is, el kell ismerni, hogy az esemény tervezett provokáció volt Oroszország részéről, és hogy az azt megelőző hónapokban, Grúzia szisztematikus provokációjával vette kezdetét. Ha nem reagálunk megfelelően az orosz agresszióra, valamint arra, hogy Oroszország elismerte a szeparatista területek függetlenségét, az egyértelmű jele lesz annak, hogy a jövőben is cselekedhet így. Végső soron számos orosz állampolgár van az EU tagállamokban is, akiket az EU hajlandó megvédeni. Oroszországnak sok mindenre van szüksége, amit mi adhatunk, de folyamatosan kicsúszik a kezünk közül a kezdeményezés lehetősége. Először is, be kell fagyasztanunk a vízumkönnyítési rendszerre vonatkozó megállapodást Oroszországgal. Ugyanakkor ilyen megállapodásra kell jutnunk Grúziával. Másodszor, fel kell függeszteni a partnerségi és együttműködési megállapodás működését, egészen addig, amíg Oroszország teljes mértékben ki nem vonul az elfoglalt területekről. Harmadszorra, az úgynevezett orosz békefenntartó csapatokat nemzetközi békefenntartókkal kell lecserélni, tiszteletben tartva Grúzia területi integritását. Javaslom továbbá, hogy a Nemzetközi Olimpiai Bizottságot kérjük fel arra, hogy írjon ki új versenyt a 2014-es téli olimpia szervezésére, mivel ha totalitárius országban rendezik meg az olimpiát, az csak problémákhoz vezethet. Nem szabad tartanunk vagy félnünk az úgynevezett párbeszéd felfüggesztésétől. Jelen pillanatban ez a párbeszéd abból áll, hogy mi egyoldalú ajánlatokat teszünk, míg az orosz fél megszegi a szabályokat. Meg kell értenünk: csak határozott lépésekkel érhetjük el, hogy Oroszország olyan pozíciót válasszon, amely méltó egy 21. századi államhoz. Oroszország csak egy állam. Nem különleges.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, én képviseltem önöket Grúziában, amikor elnökünk megbízásából augusztus 12-től 17-ig ott tartózkodtam. Teljes támogatásunkról biztosítottam a grúz népet, valamint arról, hogy az Európai Unió nem hagyja magukra őket. Ezért szeretném megköszönni az elnökségnek abbéli erőfeszítéseit, hogy Grúziában gyorsan cselekedjen.

Nyilvánvaló, hogy e konfliktus megoldása próba az Európai Unió számára, amelyen végül megfelelt – de milyen áron? Az árat ismét ártatlan polgároknak kellett megfizetniük, mert ezek az események valóban elkerülhetetlenek voltak. Mióta van az, hogy néhányan a pusztába kiáltjuk szavainkat? Még azok is, akik ma azt mondják, hogy integrációra kell törekednünk és fel kell ajánlanunk az Európai Unióhoz való csatlakozás perspektíváját, korábban azt mondták, hogy várjunk és legyünk ésszerűek. Most háború van Oroszország és Grúzia között. Amikor azt mondtuk, hogy ez nem Grúzia, Abházia és Dél-Oszétia közötti konfliktus, hanem Grúzia és Oroszország közötti, senki nem hallgatott ránk. Most háború van mögöttünk. Következésképpen ezek az események elkerülhetetlenek voltak, különösen akkor, ha megnézzük a többi eseményt vagy a 11-e előtti időszakot. Menjünk vissza 2005-be, amikor Oroszország megvétőzte, az orosz-grúz határon működő határőrséget. Senki sem reagált, és még Franciaország is – kérem, bocsásson meg, elnök úr –, még Franciaország is visszautasított minket, amikor azt mondtuk, hogy EBESZ-erőkre van szükség a határon. Senki sem reagált. Akkor sem tettünk semmit, amikor az oroszok megsértették a grúz légerő, és a helyzet súlyosbodott. Most pedig megtörtént ez a sajnálatos háború, és nem csupán az újjáépítéssel kell foglalkoznunk, hanem a konfliktust is fel kell oldanunk. Természetesen szükség van a rekonstrukciónál szülő konferenciára, de egy olyan konferenciára is, amelynek célja a konfliktus rendezése. Arra szeretném kérni önöket, hogy talán vegyék figyelembe Koszovó esetét mint példát, vagyis nemzetközi polgári igazgatást vezessünk be, valamint békefenntartó erőket. Nincs olyan grúz állampolgár, aki most beleegyezne abba, hogy az orosz hadsereg játssza a rendőrség szerepét?

(Az elnök félbeszakítja a beszélőt)

Tobias Pflüger (GUE/NGL). – (DE) Elnök úr, először is szeretném megköszönni e vita objektivitását; minden bizonnyal sokkal objektívabb, mint a Külügyi Bizottság augusztus 20-i rendkívüli ülése. Legyünk őszinték. Szaakasvili grúz elnök katonai offenzívát rendelt el. Valójában ez a lépés volt az, ami kirobbantotta a háborút, és elindította az erőszak-spirált. Ha ezt figyelmen kívül hagyjuk, azzal a háború valódi okát tagadjuk le. Határozottan el kell ítélni a támadásokat, különösen a Chinvaliban a civil lakosság elleni támadásokat, valamint a katonai reakciót is, különösen Oroszországtól, és a civil lakosság elleni támadást, különös tekintettel a kori városát ért támadásra. A konfliktusban mindkét fél alkalmazott repeszbombát is, ami elfogadhatatlan. E konfliktus során mindkét fél egyértelműen megsértette a nemzetközi humanitárius jogot és a hadijogot.

Ennek ellenére nagyon gyakran hallom azt, hogy egyedül Oroszország felelős a jelenlegi helyzetért. Nem így áll a dolog; és örömmel fogadom, hogy a Tanács francia elnöksége kiegyensúlyozottabb álláspontra jutott e kérdésben. Továbbra sem változott véleményem: a nemzetközi jog szerint Dél-Oszétia és Abházia elismerése megfeleltethető Koszovó elismerésének. A nyugati országok elismerték Koszovót, s ezzel kinyitották Pandora

szelencéjét. A nyugat, a NATO és az Európai Unió komoly mértékben részt vett a konfliktus eszkalálódásában és a grúziai háborúban: az USA a grúz csapatokat Irakból Grúziába csoportosította át, és több nyugati ország – NATO-országok és EU-országok – szerepet játszottak Grúzia felfegyverzésében. Még Izrael is részt vett Grúzia felfegyverzésében, valamint a NATO-hadihajók megérkezése a Fekete-tengerre sem feltétlenül a béke jele. Tudjuk, hogy ebben a háborúban geopolitikai érdekek is kockán forognak; ebben a kontextusban csupán az olajvezetékeket kell megemlítenem.

Nem szabad megengednünk, hogy a konfliktust ürügyül szolgáljon az Európai Unió militarizálására. Az EU eddig sikeres nem-katonai szereplőnek bizonyult. Ha most állást foglalunk, az EU elveszíti közvetítői hitelességét. Egy hidegháború küszöbén állunk, és ami a jövőt illet, nos, kétesélyes. Ma szeptember elseje, a háborúellenesség napja van Észben kell tartanunk, hogy a háború elfogadhatatlan, és hogy az Európai Unió egyetlen országa sem támogathatja, sem közvetlenül, sem közvetetten.

Bastiaan Belder (IND/DEM). – (NL) Elnök úr, a jelenleg, ebben az időszakban grúz területen történő orosz erődemónstráció arra tesz kísérletet, hogy legitimáljon két etnikai tisztogatási műveletet: azt, ami Abháziában az 1990-es évek elején, Dél-Osztétiában pedig múlt hónapban, augusztusban történt. Többek között az az alapja, hogy e régiókban nagy mennyiségben bocsátanak ki orosz útleveleket. Mit tehet és mit kell tennie az Európai Uniónak azzal kapcsolatban, hogy a Kreml politikájában brutális módon ismét megjelentek az imperialista elképzelések? A keleti partnerséggel kapcsolatos svéd-lengyel javaslat mentén mélyebb és erősebb európai, mi több, transzatlanti elkötelezettséget kell mutatnunk kelet-európai szomszédaink felé. Hálás vagyok Ferrero-Waldner biztos asszonynak, hogy erről a kérdéstről nyíltan szólt.

Emellett a jelenlegi grúziai helyzet szükségessé teszi azt, hogy a tagállamok valóban komolyan szorgalmazzák a közös energia-külpolitikát, beleértve az energia-diverzifikációt is. Természetesen azok a vezetékek, amelyek szuverén államok fennhatósága alatt állnak, és amelyek nincsenek veszélyben, szintén ebbe a körbe tartoznak.

Jim Allister (NI). – Elnök úr, nehéz nem arra a következtetésre jutni, hogy Európa az orosz agresszióval szemben tehetetlennek bizonyult. Jóllehet elítélték azt, hogy Oroszország tulajdonképpen annektálta a grúz szuverén állam részeit, már az EU hangvétele sem volt egységes

Moszkva figyelmét nem fogja elkerülni az ambivalenciáról szóló üzenet. Nem valószínű, hogy reszket a félelemtől Európa megosztott morgolódását hallva.

Attól tartok, hogy ha nem reagálunk erőteljesen az orosz agresszióra, akkor a dolog nem ér véget Grúziánál. Az embernek el kell tűnődnie azon, hogy talán Ukrajna lesz a következő. És most, hogy az EU szándékosan komoly függésbe hozta magát az orosz energiától, mi kell majd ahhoz, hogy végre hatásosan reagáljon?

Ha az utóbbi pár hét rámutatott egyáltalán valamire, annak iskolapéldáját adta, hogy az EU-ban nem alakítható ki közös külpolitika – felfedte a bénultság állapotát...

(Az elnök félbeszakítja a beszélőt.)

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE). – (ES) Elnök úr, az Európai Tanács ma délelőtt összeült, hogy – ahogy azt Kouchner úr kifejtette – három kihívással kapcsolatban állást foglaljon. E kihívások a következők. Először is, az aránytalan reakció, a nemzetközi jog megsértése, valamint egy szuverén állam lerohanása és máig tartó megszállása; másodszor az Európai Unió elnöksége fáradozásának eredményeként aláírt béketerv figyelmen kívül hagyása; és, harmadszor, Dél-Osztétia és Abházia függetlenségének elismerése, amely – különös módon a koszovói precedensre való hivatkozással – gyors elismerésre talált Venezuelánál, Belaruszánál és a Hamasznál. Madarat tolláról, embert barátjáról.

Ma az Európai Tanács igen világos választ adott e kihívásokra: Oroszországgal való viszonyunkat tekintve válaszüton állunk. Komolyan kell vennünk a kérdést, elnök úr, mert így nem folytathatjuk tovább. Az Európai Unió presztízse és szavahihetősége forog kockán. Ez EU egyszerűen nem fizetheti tovább e modern drámák árát.

Bár Ferrero-Waldner biztos asszony kitűnő munkát végzett, mi, az Európai Unió nem csupán azért vagyunk itt, hogy megfizessük a kárt és a pusztítást, amelyet az oroszok végeztek Grúziában vagy az izraeliek Palesztinában. Megfelelő külpolitikát kell kialakítanunk.

Arra szeretném kérni, Jouyet úr, hogy garantálja, hogy amikor Sarkozy úr, az Európai Unió Tanácsának elnöke 8-án ellátogat Moszkvába, pusztán az Európai Unióban alkalmazott és nagyra becsült elvekhez való ragaszkodás érdekében egyértelmű figyelmeztetést, valamint őszinte és hiteles üzenetet ad majd át, miszerint a nemzetközi szabályok és jog semmibe vételének, valamint egy szuverén állam területi integritása

megsértésének meglesz az ára az Európai Unióval való kapcsolatok terén. Ez azért fontos, mert, elnök úr, szükséges, hogy legyen következmények, és ezen sok minden múlik.

Véronique De Keyser (PSE). – (FR) Elnök úr, idén nyáron több kísérlet történt arra, hogy megkössék kezünket: e tragikus események mellett ott van két közvetlen következmény is. Az első az, hogy Lengyelország csaknem azonnal elfogadta a rakétaelhárító pajzsot – amely Irán ellen irányul, s ez is egy probléma –, másodszor pedig az, hogy az Európai Unió elkötelezte magát, hogy finanszírozza Grúzia újjáépítését, jóllehet mindannyian nagyon jól tudjuk, hogy a drámaian alulfinanszírozott külügyi költségvetés ezt nem teszi lehetővé. Ferrero-Waldner biztos asszony, ön mondta ki – és ebben egyetérték önnel –, hogy más finanszírozási forrásokat kell találnunk, máskülönben nem tudunk majd megbirkózni a helyzettel.

Ezért úgy vélem, hogy az eskaláció minden formáját meg kell akadályozni. Képviselőcsoportom és jómagam támogatjuk, hogy Oroszországgal egyértelmű, határozott kapcsolatot tartsunk fent, különösen az energiával, az emberi jogokkal és a nemzetközi joggal kapcsolatos kérdések terén. Azonban ellene vagyunk annak, hogy a hidegháborúhoz bármilyen módon visszatérjünk.

Nem tartanám helyesnek, ha olyan országok lépnének be elsietve a NATO-ba vagy az Európai Unióba, amelyek jelenleg még nem tudják felmutatni a szükséges garanciákat. Felkérem a francia elnökséget – amelynek szeretnék gratulálni nyári gyors fellépéséért – hogy a mediterrán unió alapján gondolja végig a fekete-tengeri unió elképzelését.

Végül szeretném közölni keleti – különösen a balti államokbeli – kollégáimmal, hogy 2008-at írunk, nem pedig 1938-at. Nem fogjuk engedni, hogy a történelem folyamata megálljon.

(Az elnök félbeszakítja a beszélőt)

Lydie Polfer (ALDE). – (FR) Kouchner úr, hölgyeim és uraim, ez év januárjában a dél-kaukázusi ügyekkel foglalkozó előadóként meggyőződtem a féktelen fegyverkezési verseny veszélyeiről, és hangsúlyoztam, hogy a szovjet időszakból örökölt konfliktusokat békésen kell rendezni. Azt javasoltuk, hogy kerüljön megrendezésre egy három-plusz-hármas konferencia, a három kaukázusi ország, valamint az Európai Unió, Oroszország és az USA részvételével. Azóta – ahogy arra Isler asszony is emlékeztetett – javasoltuk, hogy a grúzoknak és az abházoknak hasonló vízumjogokat adjunk. Mindannyian nagyon is tisztában vagyunk azzal, hogy mi történt; tisztában vagyunk a katonai akcióval és az aránytalan reakcióval, de továbbra is igaz, hogy az a két ország, amely korábban kijelentette, hogy az európai értékek szerint kíván működni, mégpedig azzal, hogy az Európa Tanács tagja lesz, semmibe vette ezeket az elveket, mivel erőszakot alkalmazott. Ez elfogadhatatlan. Ez elítélendő, és nem lehet egyik napról a másikra elfelejteni.

Európának, amelynek fontos kapcsolatainak mindkét országgal, átgondolt és mérsékelt szerepet kell játszania, hogy biztosítsa: ezen országok visszatérését egy ésszerűbb politikához. Ezért volt fontos, hogy egységes hangon szólaljunk meg, és nagyon örülök, hogy ez sikerült, még a Lisszaboni Szerződés nélkül is...

(Az elnök félbeszakítja a beszélőt)

Elnök. ? Emlékeztetnem kell a képviselőket, hogy a számukra meghatározott idő felől a képviselőcsoportok döntöttek. Hölgyeim és uraim, önök elfogadták, hogy egypercesek legyenek a beszédek, és ez különösen szigorú közbeszólásokat tesz szükségessé. Ezért, kérem, értsék meg, amikor félbe kell szakítanom egy felszólalót.

Vittorio Agnoletto (GUE/NGL). – (IT) Elnök úr, Oszétia és Abházia ma az, ami tegnap Koszovó volt. A sok kormány közül, amely most azért emeli fel a szavát, hogy Grúziában béke legyen, egy sincs, amely tagadhatná, hogy felelőssége van; az USA és a legtöbb európai ország Koszovó elismerésével olyan precedenst teremtett, amelyről előre lehetett tudni, hogy a kaukázusi térség destabilizálódásához vezet majd. Az, hogy a NATO közvetlenül Oroszország határa mellett terjeszkedett, politikai (inkább politikai, semmint katonai) szempontból felelőssé teszi az USA-t azért, hogy arra biztatta Grúziát, hogy az augusztus 7-éről 8-ára virradó éjszaka indítson meglepetésszerű támadást. Valóban: amikor Tbiliszi megtámadta Dél-Oszétiát, úgy vélte, hogy számíthat az Egyesült Államok támogatására – beleértve a katonai védelmet is.

Olyan támadás volt ez, amelyet semmi nem igazol; amely civileket sújtott, és megghiúsította az amúgy is igen gyenge lábakon álló egyezményeket. Az orosz reakciót jóval előre megtervezték, és csak az alkalom kellett hozzá, hogy teljes erővel meginduljon a támadás. Nincs olyan kormány, amely ártatlan lenne az ügyben! Az egyedüli áldozatok pedig – állampolgárságuktól függetlenül – azok a civilek, akik arra kényszerültek, hogy elhagyják otthonaikat és ki voltak szolgáltatva az erőszak minden formájának.

Egy olyan háborúnak vagyunk tanúi, ahol a helyi vezetők nacionalista törekvéseihez társul az, hogy a nagyhatalmak az energiaforrások fölötti kontroll miatt kerülnek ellentétbe: a konfliktus valódi oka a Közép-Ázsiából nyugatra futó gáz- és olajvezetékek kérdése. Valóban: mind a Törökországon keresztül a mediterrán régióba futó vezeték, mind pedig a Grúziából Ukrajnán keresztül Lengyelországba futó vezeték áthalad a Kaukázuson. Nem véletlen, hogy az USA kifejezetten arra kérte fel Lengyelországot, hogy a rakétákat úgy helyezze el, hogy azok kelet felé mutassanak.

Európának a békés megoldás érdekében kell tevékenykednie, fel kell emelnie szavát, hogy az orosz csapatokat vonják ki a grúz területekről, és hogy az ott élő embereknek legyen meg az önrendelkezési joguk. Az EU-nak mindenekelőtt a menekülteket kell segítenie, és tartózkodni kell minden olyan politikai akciótól, amely esetleg tovább rontaná a helyzetet. Grúzia NATO-csatlakozását határozottan el kell utasítani, követelni kell az amerikai flotta visszavonását a Fekete-tengerről, és Lengyelországot fel kell kérni arra, hogy utasítsa el az amerikai rakéták telepítését. Bizonyosnak kell lennünk afelől, hogy segítségünket nem fegyvervásárlásra használják és hogy az ellentétben álló felek a menekülteket nem használják fel a háború eszközeként.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Elnök úr, számos felszólaló, kezdve Bernard Kouchner úrral, a Tanács hivatalban lévő elnökével, elítéli, hogy Oroszország elismerte Abházia és Dél-Oszétia függetlenségét. Bizonyos, hogy ez a döntés bizonyos súlyos következményekhez vezetett a kaukázusi országokban és Európában, és talán magának Oroszországnak a jövőjére is ilyen hatással lesz. Ennek az az oka, hogy Abházia és Dél-Oszétia függetlenségének elismerése a jövőben ötletül szolgálhat Észak-Oszétia, Csecsenföld, az Ingus Köztársaság, Dagesztán és mások számára, akik jelenleg az Orosz Föderáció tagjai.

Legyen szó akár a Kaukázusról, akár Tibetről, Afrikáról vagy egyéb területekről, a jelen egyik kihívása az, hogy megtaláljuk az egyensúlyt az egyes népek autonómiára való törekvése és a határok sérthetatlensége között. Ha nem lenne ez a sérthetatlenség, komoly veszély fenyegetné a békét, amelyre a valódi patrioták törekednek.

Azonban mi, európaiak a bírálatra is nyitottak vagyunk. Hallottunk a nemzetközi határok tiszteletéről, de ugyanakkor Koszovóval precedenst teremtettünk – akár tetszik ez Kouchner úrnak, akár nem. Nevetséges azt mondani, hogy Koszovóval kapcsolatban nemzetközi döntés született, mivel az ENSZ sosem hagyott jóvá Szerbia elleni háborút.

Oroszország kivonult Kelet-Európából, amely nem olyan rég még a kikezddhetetlen kommunista diktatúra alatt állt. Kivonult a balti államokból, Ukrajnából, valamint a közép-ázsiai köztársaságokból. Minél inkább visszavonult, annál inkább bekerítették. A Varsói Szerződés megszűnt, de mi semmi válaszlépést nem tettünk, csak szakadatlanul bővítettük a NATO-t. Most ennek árát fizetjük meg!

Jacek Saryusz-Wolski (PPE-DE). – (FR) Elnök úr, először is szeretnék gratulálni a francia elnökségnek ezért az eredményért. Úgy vélem, hosszú utat tettünk meg az Irakkal kapcsolatos európai állásponttól a kaukázusi válsághoz való jelenlegi hozzáállásunkhoz. Gratulálok tehát. Az Elnökségnek köszönhetően az Unió sokkal hatékonyabb és gyorsabb volt, mint Washington. Ez mind igen pozitív, de továbbra is ott a kérdés: egyfelől, hogyan tudjuk a lakosság szenvedését enyhíteni, másfelől pedig hogyan tudjuk biztosítani azt, hogy az oroszok tiszteletben tartják azokat a szabályokat és stratégiát, amelyet hosszú távon Oroszországgal kapcsolatban alkalmazunk?

Mérsékelt optimizmussal és elégedettséggel üdvözlöm a Tanács intézkedéseit, valamint a szöveget. Tartalmazza az elítélés és az akció mind főbb elemét, beleértve a nagylelkű felajánlást a közösségi segítség és a lehetséges EBVP misszió tekintetében. De azt mondanám az elnökségnek, hogy ez még csak az előétel.

(FR) IEz még csak az előétel, várjuk tehát a főételt, vagyis a régió békéjét és stabilitását, valamint az Európai Unió kaukázusi térségre vonatkozó hosszútávú stratégiáját.

Minden erőfeszítést meg kell tennünk azért, hogy Oroszországgal megértessük, hogy a következő választás előtt áll: vagy együttműködik az EU-val mint felelős, kötelezettségeinek megfelelő partner, és teljes mértékben tiszteletben tartja a hatpontos Sarkozy-féle tervet, vagy kiteszi magát a nemzetközi közösség rosszallásának, amely akár kizáráshoz is, végül pedig izolációhoz is vezethet, amely magában foglalja a megfelelő intézkedések megtételét szükség esetén.

Nekünk, az Uniónak, szintén döntenünk kell: vagy megelégedünk szóbeli reakcióinkkal és nem hajtunk végre olyan intézkedéseket, amelyeket Oroszország megértene, vagy, amennyiben szükséges, revideáljuk Oroszországgal kapcsolatos politikánkat, egyértelművé téve, hogy ha Oroszország nem tartja be az elvárt szabályokat, akkor egyszerre lehetünk ellentmondást nem tűrők és tiszteletteljesek...

(Az elnök félbeszakítja a beszélőt.)

Dariusz Rosati (PSE). – (PL) Elnök úr, biztos asszony, Kouchner úr! Oroszország akciói nem mások, mint a volt Szovjetunió birodalmi politikájához való visszatérésre tett kísérletek. Kísérletek arra, hogy Oroszország politikai elképzelését egy független államra rákényszerítsék. Hogyan reagáljon Európa?

Véleményem szerint először is egységes hangon kell megszólítanunk Oroszországot, és rendkívül világossá kell tennünk, hogy fel sem merülhet az érdekszférák politikájához való visszatérés. Nem kerülhet szóba a visszatérés a birodalmi politikához, a múltban megtett lépéseket nem lehet újra megtenni, és a nemzetközi kapcsolatok terén nem lehet visszatérni az erőszak alkalmazásához. Egységes hangon, egyértelműen és világosan kell megszólalnunk, amikor Oroszországot szólítjuk meg. Nyilvánvalóvá kell tennünk Oroszország számára, hogy az agresszió nem kifizetődő.

Másfelől, az Uniónak kétféle hosszútávú akcióba kell fognia. Az első: drasztikusan csökkentjük Oroszországtól való függésünket az energiaellátás terén. Nem szeretném, ha Oroszország a gázzal vagy az olajjal zsarolhatna minket, és biztos vagyok abban, hogy ebben az ülésteremben mindenki így gondolja. Nem szeretnénk, ha politikai tevékenységünk, valamint elveink és értékeink védelme a gáz- és olajellátás függvénye lenne.

A másik lépés természetét tekintve stratégiai, és abban áll, hogy felajánlást teszünk azon államoknak, amelyek a Szovjetunió részeit voltak. Nem csupán Grúziát kell bevonnunk, hanem más országokat is, különös tekintettel Ukrajnára. Amit mi ajánlunk, sokkal vonzóbb, mint amit Oroszország javasol. Nagyon örülök, hogy ezeket a nézeteket tartalmazzák a mai Tanács határozatai; úgy vélem, hogy a jövőbeli lépések vonatkozásában ez a helyes irány.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Elnök úr, biztos vagyok abban, hogy mindannyian azt reméltük és arról álmodtunk, hogy Oroszország fejlődni kezd, demokratikussá válik, és tiszteletben fog tartani bizonyos alapelveket, amelyek egyben az Európai Unió alapjai is. Ezekről a reményekről és álmokról most le kell tennünk. A jelenlegi helyzet teljesen más. Örömmel fogadom azt a kijelentést, amely a partnerségi megállapodásról szól, valamint arról, hogy az EU-Oroszország csúcstalálkozót felfüggesztik addig, amíg Oroszország nem teljesíti azokat a kötelezettségeit, amelyeket a dokumentumok aláírásával vállalt. Továbbá, úgy vélem, hogy ez a felfüggesztés hosszabb is lehet és hogy az Unión belül el kell gondolkodunk arról, hogy valójában milyen viszonyt szeretnénk Oroszországgal. Valóban továbbra is beszélhetünk az Oroszországgal közös védelmi térségről? Valóban tekinthetjük Oroszországot stratégiai partnernek, amikor a mieinktől olyannyira eltérő értékeket vall magáénak?

Szeretnék még egy kérdésről szólni, nevezetesen az energiaellátásról. Hogy egy példát mondjak: egyfolytában a Nabucco vezeték fontosságát hangsúlyozzuk. Lassan olyan már ez, mint egy mantra. Itt az idő, hogy túllépjünk a pusztá szavakon, és biztosítsuk a projekt anyagi támogatását.

Mario Borghezio (UEN). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a Tanács nagyon helyesen járt el, amikor ma egyértelműen jelezte Moszkva felé: az európaiak megvédik a népek jogait és nem áldozzák fel őket geopolitikai paktumok vagy egyezmények kedvéért. Emellett erkölcsi kötelességünk saját lakosainkkal szemben – elsősorban azokkal szemben, akik hosszú évtizedeken át nyögték a szovjet birodalmi politikát –, hogy megvédjük a szabadság ezen alapelveit.

Mindazonáltal azok is helyesen cselekedtek, akik – mint többek között Berlusconi olasz miniszterelnök – nyitva tartották Moszkva felé a párbeszéd lehetőségét, mégpedig azért, hogy kifejtsék Európa nézetét és figyelmeztessenek arra, hogy a hidegháború légköréhez visszatérni veszélyes, és nem csupán politika szempontból, nem csupán gazdasági és politikai szempontból az, hanem mindenekelőtt történelmi szempontból, hiszen ahogy múlik az idő ott van az a lehetőség, hogy Európa természetesen befogadja Oroszországot, de ott van az is, hogy egyszer s mindenkorra kizárja.

Ezért nagyon fontos, hogy nyissunk, és fenntartsuk a párbeszédet. Európa, az európai népek nem akarnak hidegháborút, mert a hidegháború a halára, az üldöztetésre emlékeztet minket ...

(Az elnök félbeszakítja a beszélőt.)

Othmar Karas (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, ez az állásfoglalás a tűzszüneti egyezmény óta a legpozitívabb eredmény, és tartalmazza azon követelések legtöbbszörét, melyet Elmar Brok és jómagam az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) nevében, grúziai látogatásunkat követően fogalmaztunk meg. Azonban ez még nem elég.

Az Európai Uniónak még további szerepe van, és szavahihetőségiünk forog kockán. Az állásfoglalást határozott együttes fellépésnek kell követnie, ahogy azt Ferrero-Waldner biztos asszony is világossá tette mai, reményre okot adó kijelentésével. Ezt az állásfoglalást az utolsó betűig meg kell valósítanunk, ahogy Oroszországtól is azt követeljük, hogy teljes mértékben, az utolsó betűig feleljen a hatpontos tervnek.

Mi több, az utóbbi hetekben láthattuk, hogy milyen fontos lehet – és valóban milyen fontos – az Európai Unió, de azt is láttuk, hogy miben állnak gyengeségeink és hogy orvoslásukra milyen területeken kell lépéseket tennünk, beleértve a preventív lépéseket is. Igen, lehetünk közvetítők, de ha valóban ezt akarjuk, akkor szükségünk van közös európai külpolitikára, valamint proaktív biztonság- és védelempolitikára. Az utóbbi hetekben éreztük a közös álláspont égető hiányát is – mi több, a közös álláspontot kívánó politikai akarat hiányát is –, és máig érezzük a közös elhatározás hiányát is. A Lisszaboni Szerződés nemléte gyengít minket.

A rekonstrukció nem elég. Be kell ruháznunk ezen országok függetlenségébe, és el kell vágnunk a nacionalizmus útját. Az EU bevonódása fontosabb, mint a NATO-tagság perspektívája.

Biztos asszony, ahogy ön igen ékesszólóan mondta, többé nem viszonyulhatunk Oroszországhoz a „minden marad a régiben” alapon, és politikánkat át kell értékelnünk. Be kell ruháznunk a gazdasági, demokratikus, szociális és oktatási stabilitásba. Ez nem csupán a pénzről szól. Ki kell terjesztenünk szomszédságpolitikánkat és olyan gyakorlati projekteket kell indítványoznunk, amelyeket ma ön jelentett be. Ezt várjuk.

Adrian Severin (PSE). - Elnök úr, a legnagyobb probléma, amellyel szembenézünk, nem annak a kérdésnek a megválaszolása, hogy kinek van igaza és ki téved, hogy ki az agresszor és ki az áldozat, hogy mi a szuverén jog és mi az aránytalan reakció. A tényleges probléma az, hogy nincs valódi eszközünk arra, hogy visszaállítsuk a *status quo antét*, vagy hogy egy Oroszországhoz hasonló országra nyomást gyakoroljunk azért, hogy az egy bizonyos politikát revideáljon. Továbbá nem kérhetjük Oroszországot arra, hogy tartson be bármely olyan nemzetközi jogszabályt, amelyet mi még nem szegtünk meg.

Egy olyan világ, ahol minden válságot *sui generis* alapon kezelnek, nem a rend világa, hanem a zűrzavaré. Amit ma látunk magunk körül, az nem egy új hidegháború kezdete, hanem az egypólusú rendszer vége. Globális szinten zajló geopolitikai konfrontációról van szó, amely olyan szabályozatlan nemzetközi környezetben történik, ahol az unilateralisták csapnak össze. Amikor az egypólusú rendszer már megszűnt, de még nem jött létre a többpólusú rendszer, ott anarchia uralkodik és az erősebb a hatalmasabb.

Az egyetlen értelmes dolog, amit tehetünk, az, hogy nemzetközi biztonsági és együttműködési konferenciát hívunk össze, ahol minden globális és regionális szereplő, valamint a helyi érdekeltek megtárgyalják, ismételtelen definiálják és újra feltalálják a nemzetközi jog alapelveit a nemzetközi kapcsolatok terén, a nemzetközi szervezetek szerepét és hatalmát, a helyi válságok kezelésének eljárásait, valamint olyan biztonsági garanciák rendszerét, amelyek megfelelnek az egyes lehetőségeknek – egy szóval a jelenlegi kihívásokat és veszélyeket. Eközben fel kell gyorsítanunk a gazdasági integrációt, a politikai társulást és az intézményi közelítést keleti szomszédainkkal, például Ukrajnával és Moldovával. Reméljük, hogy az Európai Unió meg tud felelni ezeknek az elvárásoknak.

(Taps)

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Ma már szóltunk arról, hogy Grúziába nemzetközi békefenntartó és civil missziókat kell küldeni. Mint a dél-kaukázusi delegáció tagja, teljes szívvel támogatom ezt, annál is inkább, mert kora tavasszal, amikor ugyanitt szólaltam fel, pontosan ezen intézkedések sürgető szükségességére hívtam fel a figyelmet.

A történelem során sok országban alakult ki etnikai sokszínűség – ilyen ország Grúzia is. Aggódok amiatt, hogy egy igen sötét jövő is elképzelhető. Hogy pontosabb legyek: néhány nappal ezelőtt Oroszország elismerte Abháziát és Dél-Oszétiát. Észak-Oszétia népességügyi minisztere mintha csak ezt a témát folytatta volna, amikor arról szólt, hogy Észak- és Dél-Oszétia egyesül majd az orosz törvény szerint, más szóval: Dél-Oszétia Oroszország részévé lesz.

Sok ország álláspontja szerint ebben az esetben a nemzetközi jog két alappillére közötti ellentmondásról van szó: a két alappillér a nemzetek önrendelkezése és a területi integritás. Tisztában vagyunk azzal, hogy a helsinki záróokmányt kell kiindulópontként használnunk, de felteszem a kérdést a Tanácsnak: milyen lépéseket tesznek annak érdekében, hogy megakadályozzák egy szuverén állam területi integritásának megsértését?

Wojciech Roszkowski (UEN). - (PL) Elnök úr, mondhatjuk, hogy az Európai Tanács eredménye olyan, mint egy félig üres pohár, de azt is, hogy olyan, mint egy félig teli pohár. A fontos az, hogy megszületett ez

a megegyezés, és hogy az Unió egységes hangon szólalt meg. Azonban elszomorító, hogy a Tanács közös álláspontja nem megy elég messzire. Nem sikerül elérnie azt, amit azoknak a legtöbbje szeretett volna, akik ebben a Házban hangot adtak véleményüknek.

A grúziai orosz offenzíva idején az orosz média beszámolt arról, hogy Putyin úr időt tudott szakítani arra, hogy Szibériába utazzon és elkábítson egy tigrist, amely a helyieket veszélyeztette. Ez az eset szépen jelképezi Oroszország viselkedését és azt, ahogy Európával bánik. Azonban nem kizárólag Moszkva volt felelős az európai tigris elkábításáért. Ebben a kontextusban hogyan értelmezhetnénk az Északi áramlat és a Déli Áramlat projekteket, valamint azt a támogatást, amelyben bizonyos uniós tagállamok részesítették ezeket? A szolidaritás hiánya és az agresszor előtti behódolás minden esetben az agresszort bátorítja. Különösen igaz ez abban az esetben, amikor egyes partnerek fizetnek a mások élvezte előnyökért. A jelenlegi kijelentések az Unió egységéről Oroszországgal szemben, a keleti partnerség hangsúlyozása, valamint az egyéb nyilatkozatok valóban reményre adnak okot. Azonban ha megelégszünk a pusztá szavakkal, az agresszor ismét lesújthat.

Stefano Zappalà (PPE-DE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A ma esti vitából néhány gyakorlati pontot szeretnék kiemelni.

Először is szeretném kifejezni a francia miniszter iránt érzett tiszteletemet, mivel elég bátor volt ahhoz, hogy e Házban néhány igen fontos állítást megfogalmazzon.

A legnagyobb mértékben egyetértek mindazzal, amit a francia miniszter mondott. Mindenben teljesen egyetértek. Nem fogom megismételni a szavait, mert holnap a sajtó tele lesz majd azzal, amit ma itt elmondott, de azt kell mondanom, hogy az az álláspont, amelyet az Európai Unió elnöksége vázolt fel, igen erőteljes és pontos.

Azt szeretném mondani, hogy úgy vélem: az Európai Unió nagy lépést tett. Ebben a teremben bármit mondhatunk, amit csak akarunk, de nem mi alkotjuk meg az EU külpolitikáját, és arra sincs hatalmunk, hogy beleavatkozzunk – ezt csak az Európai Tanács teheti meg.

Európai Tanács, ahogy azt e Házban szerzett rövid tapasztalatom alapján meg tudom ítélni, rámutatott, hogy Európa komoly lépést tett. A mai Európai Tanács megmutatta, hogy az Európai Unió valóban létezik, még akkor is, ha a Lisszaboni Szerződés még nem lépett hatályba, és hogy az EU képes arra, hogy rendkívül komoly kérdésekkel foglalkozzon.

Szeretném továbbá elmondani, hogy nagyra becsülöm azt, amit ebben a válságban a francia elnökség, Sarkozy elnök, valamint Merkel kancellár és Berlusconi miniszterelnök tett. Úgy vélem, hogy ez az egységes válasz túlmutat a brit miniszterelnök megjegyzésein, aki ma talán annak rendje s módja szerint beállt a sorba, bár a sajtónak korábban tett kijelentései nem voltak éppen kedvezőek.

Úgy hiszem – és ezzel beszédem végére érek –, hogy a nagy lépés a következő: az Európai Unió létezik! Óvatosan haladjunk előre a NATO- és EU-csatlakozások terén. Nézzük meg, hogy állnak a dolgok. A francia miniszternek igaza van.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Hölgyeim és uraim, először is szeretném elismerésemet kifejezni a gyorsaság és hatékonyság miatt, amellyel a francia elnökség eljárta a konfliktusban álló felek közötti tűzszünet közvetítésekor. Most a hatpontos tervet kell megvalósítani, beleértve természetesen az orosz csapatok visszavonulását a konfliktus kirobbanása előtti pozíciókba. A grúziai kérdés azonban nem elszigetelt jelenség, mivel az egész dél-kaukázusi térségben egymással összefüggő konfliktusok és problémák egész sora tapasztalható. Ezért életbevágóan fontos, hogy az Európai Unió az előzőeknél sokkal hatékonyabban és intenzívebben cselekedjen a kelet-mediterrán és a transzkaukázusi régiók ügyében. Más szóval, elsőrendű fontosságú, hogy valódi intézkedésekkel megerősítsük szomszédainkkal kapcsolatos politikáink keleti vonatkozásait.

Mivel egy olyan országból származó képviselő vagyok, amely még nem ratifikálta a Lisszaboni Szerződést, szeretném felkérni a Cseh Köztársaság, Svédország és természetesen Írország kormányait, hogy dolgozzanak nagy erővel a dokumentum ratifikálásán, mivel ez az előfeltétele a egységesebb és hatékonyabb közös kül- és biztonságpolitikáknak, amelyek lehetővé teszik számunkra, hogy megfeleljünk a kihívásoknak, beleértve a kelettel és az Oroszországgal kapcsolatos kihívásokat, és megoldjuk a problémákat.

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). – (PL) Ma van a második világháború kitörésének évfordulója. A háború közvetlen előzménye a Szovjetunió és Németország közötti titkos paktum volt, valamint a

nyugat-európai országok megalkuvó politikája. 1939-ban naivan úgy hitték, hogy a kisebb államok feláldozásával majd megelőgszik az agresszor.

Mindezt a grúziai háború miatt idézem fel. Grúzia lett a mai Oroszország Szovjetuniótól örökölt birodalmi törekvéseinek első célpontja. Oroszország Grúziát próbaterepként használja: így kíván meggyőződni afelől, hogy az Unió tagállamai mennyire állnak készen arra, hogy eltűrjék a helyzetet. Oroszország nem gondolja úgy, hogy az Unió tagállamai állnak a sarat. A fegyveres konfliktus kapcsán az Európai Parlamentnek nem szabad megfelelnie Oroszország ezen elvárásának. Közös, egyértelmű, határozott álláspontot kell kialakítanunk. Grúziának joga van ahhoz, hogy számítson diplomáciai és anyagi segítségünkre. Az Európai Parlamentnek saját megfigyelőket kell Grúziába küldenie, hogy kivizsgálják az etnikai tisztogatásról szóló információkat. Mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy megállítsuk a terjeszkedést és megakadályozzuk azt, hogy tragikus történelmünk megismételje magát.

Tunne Kelam (PPE-DE). - Elnök úr, a „történelem vége” paradigmájának megdőlését tapasztaljuk, de ugyanakkor ez a vágyálmok korának a vége is kell hogy legyen – a beszéddel megvalósított békét fel kell váltania az erő és a szolidaritás révén megvalósuló békének.

Oroszország az instabil, megbízhatatlan államok közé sorolta magát. Immár nem tekinthető megbízható partnernek, és egyértelmű az is, hogy közös értékeinket nem tartja értéknek. Grúzia lerochanásával megkérdőjelezte a nemzetközi biztonsági rendszer alapjait, és megpróbálta azt „az erősebbnek van igaza” modelljével helyettesíteni.

Most minden az EU akcióin – és nem csupán reakcióin – múlik. A „minden marad a régi” megközelítés nem foglal magában konkrét lépéseket, mert Oroszország csak akkor ért a szóból, ha cselekszünk.

A következő intézkedéseket javaslom: először is, valódi nemzetközi békefenntartó erőt, hiszen Oroszország nem játszhatja a békefenntartó és a lerochanó ország kettős szerepét; másodszor, a partnerségi és együttműködési megállapodás befagyasztását; harmadszor, az Északi áramlat és a Déli áramlat projektek leállítását; negyedszer, a vízumkönnyítés befagyasztását; és ötödször az szocsi olimpiai játékok lemondását.

Ha semmi kézzelfogható lépés nincs, akkor Oroszország nem csak hogy soha nem fogja elengedni Grúziát, hanem máshol is alkalmazni fogja ezt a megközelítést. A demokratikus közösség első számú prioritása, hogy világosan meghúzza a határokat. Ma ugyanennek az erkölcsi kihívásnak kell megfelelnünk. Ki, ha mi nem? Mikor, ha nem most?

(Taps)

Katrin Saks (PSE). - (ET) Tavasszal, a grúziai választások idején Goriban találkoztam egy asszonnyal, aki 15 évvel ezelőtt kényszerült elmenekülni Abháziából. Most másodszor vált menekültté saját hazájában. Tragikus sors.

Tragikus az is, hogy ma ebben a tanácssteremben ennyire sokféleképpen értelmezzük azt, hogy mi történt, és ezért úgy vélem, különösen fontos mindenekelőtt az, hogy független kutatóbizottságot – egy nemzetközi bizottságot – küldjünk Grúziába, hogy megállapítsák, mi történt valójában.

A grúzok vagy az oszétok közötti konfliktus nem augusztus 8-án robbant ki, és nem csupán Oroszország és Grúzia közötti konfliktus, hanem az értékek olyan konfliktusa, amely mindannyiunkat érint.

Christopher Beazley (PPE-DE). - (FR) Elnök úr, úgy vélem, fontos, hogy gratuláljak a francia elnökségnek, Sarkozy elnöknek és Kouchner úrnak, aki ma körünkben van – nem csupán azért, mert e válság során határozott álláspontot képviseltek Oroszországgal szemben, hanem azért is, mert sikerült fenntartaniuk a Európai Unió egységét – az egységet, amely 2003-ban sajnálatos módon nem létezett.

Csatlakozni szeretnék azokhoz, akik véleménye szerint ez a probléma, jóllehet igen súlyos, nem csupán Grúziáról, valamint az ország illegális megszállásáról és lerochanásáról szól. Azt mondanám a biztos asszonynak, hogy az EU és Oroszország viszonyáról is szól. Pontosan arról szól, amit úgy szoktunk nevezni: közös értékeink. Személy szerint úgy találom, hogy nagyon nehéz megtalálni a közös értékeket egy olyan országgal, amely erőszak, katonai agresszió és propagandaháború alkalmazásával azzal vádolja a megszállt országot, hogy az a megszálló és az agresszor.

Úgy tűnik, hogy az együttműködési és partnerségi egyezmény valószínűleg elakad egy ideig, amennyiben Oroszország nem vonja vissza a csapatait. Felmerül a kérdés, hogy mit teszünk, ha Oroszország elutasítja a csapatok kivonását. Azt halljuk, hogy párbeszédre van szükség, de vajon milyen párbeszédet tudunk folytatni

egy olyan partnerrel, aki nem tartja tiszteletben azokat az értékeket, amelyeket mi védeni és támogatni próbálunk?

Úgy vélem, hogy történelmi perspektívából nézve a kérdést, azt mondhatjuk, hogy harmonikus viszonyt szeretnénk Oroszországgal, de nem azon az áron, hogy egyszerűen feladjuk az általunk nagyra becsült értékeket. Egyetértek Kelam úrral és a többiekkel abban, hogy Oroszország már most tapasztalja a következményeket, hiszen piacaira jellemző a befektetések masszív kivonása, mivel a nemzetközi befektetők most úgy látják, hogy Oroszország a befektetés szempontjából igen bizonytalan hely. Mindazonáltal a Keleti áramlat és a Déli áramlat kérdését is ismételten meg kell vizsgálni. Nem folytathatjuk úgy, mintha tökéletesen normális dolog enne az orosz energiaellátás-monopólium. A szocsi téli olimpia kérdését is át kell gondolni; nem lehet szó olimpiai tűzszünetről.

Az oroszok tapasztalni fogják annak következményét, hogy határozott lépéseket teszünk és nem hagyjuk magunkat befolyásolni.

(Taps)

Raimon Obiols i Germà (PSE). – (ES) Két kérdésről szeretnék röviden szólni. Először is, azt hiszem, igazam van, ha azt mondom, hogy Jouyet úr korábban a sajtóban sajnálkozását fejezte ki amiatt, hogy az ír népszavazás nemleges eredményében szerepet játszottak az amerikai konzervatív szektorok – vagy egyes konzervatív szektorok. Úgy vélem, most mindannyian sajnálkozunk amiatt, hogy olyannyira dicsértük a neokonzervatív politikákat a kaukázusi válság során. Ebben a kérdésben sokak tekinthetők felelősnek.

Tbiliszi felelős azért, mert meghozta azt az érthetetlen döntést, hogy katonai akcióba kezd. Moszkva felelős azért, mert a brutális és aránytalan reakció mellett döntött. Washington, a – szerencsére – leköszönő elnökkel együtt pedig azért felelős, hogy éveken át szította a feszültséget a régióban.

Másodszor, úgy vélem, hogy Európának alapvető felelőssége van, amelynek csak akkor tud megfelelni, ha olyan (sem puha, sem kemény, hanem politikai) hatalmat épít ki, amely az összes tagállam kormányainak egységén alapul.

Árpád Duka-Zólyomi (PPE-DE). – (HU) Köszönöm, elnök úr! Az orosz nagyhatalmi politika hosszú évek során készítette elő Grúziában azt a feszültséget, amely rövid, de pusztító háborúvá fajult. Az orosz haderők a nemzetközi jogot sértve hatoltak be egy szuverén állam területére. A folyamatot a Kreml azzal tetézte, hogy elismerte a két szakadár tartomány önállóságát. Ezzel új dimenzió jött létre a nemzetközi politikai szintén. Veszélyes helyzet, egyrészt az Oroszországgal szomszédos államok szemszögéből, másrészt Putyinék veszélyes precedenst teremtettek saját maguk számára is.

Miért lehet fontos a nemzetközi közösség összefogása? Az orosz politika most megtorpan és zsákutcába szorul, ezt a pillanatot kell keményen kihasználni. Az EU-nak semleges, nemzetközi békefenntartók kiküldését kell szorgalmazni, fölváltva így a most már hitelét és jogosultságát veszített békeerőket. Fölül kellene vizsgálni az oroszokkal szembeni vízumkönnyítési határozatunkat, egyúttal viszont végre könnyíteni kellene a vízumkényszert Grúziával szemben. Grúzia szomszédsági politikánk szerves része, ezért kötelességünk biztosítani az ország újjáépítéséhez szükséges maximális támogatást. Köszönöm szépen.

Giulietto Chiesa (PSE). – (IT) Elnök úr, Szaakasvili-féle vakmerő kaland nem más, mint az ítélőképesség megbocsáthatatlan tévedése: nevezetesen, az, hogy úgy vélték, Oroszország nem reagál majd a katonai agresszióra.

Oroszország már nem az, ami 2000-ben volt; sem taktikai, sem stratégiai szinten nem vonul vissza. Először is szembe kell néznünk a tényekkel: Európa és egysége súlyos kárt szenvedett e hiba következtében. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy ez megismétlődjék, és azt sem engedhetjük meg, hogy mások arra kényszerítsenek minket, hogy megismételjük. Egyesek úgy vélik, hogy Ukrajna és Grúzia NATO-csatlakozását siettetni kell, de őket arra kérném, hogy gondolják meg, hiszen egy ilyen döntés egyáltalán nem erősítené biztonságunkat, hanem épp ellenkezőleg, veszélyeztetné azt. Most már tudjuk: Oroszország reagálni fog, és ha nem is arányosan, egészen biztosan ellenlépésekkel. Hamarosan azt kockáztatnánk, hogy az augusztusnál jóval nagyobb válság alakul ki, egy olyan, Európa központi részén elterülő országban, mint Ukrajna. A bölcsesség azt mondja, hogy néhány számítást ismét végezzünk el, mivel tévesek voltak, és hogy ülünk le a tárgyalasztalhoz, és Oroszországgal a kölcsönösség jegyében tárgyaljunk ...

(Az elnök félbeszakítja a beszélőt)

Vytautas Landsbergis (PPE-DE). - Elnök úr, tegnapelőtt vacsora közben hosszan társalogtam, az egyik legbölcsebb európai emberrel, Habsburg Ottóval. A tények alapos ismeretében azt mondta, hogy az európai kormányok rendkívüli mértékben korruptak, mivel – ahogy köztudott – Oroszország új titkos fegyvert vetett be a nyugat ellen: a globális megvesztegetést. A Tanács mai ülése jobban rávilágított az európai politika e sötét szegletére.

Ha a Tanács és Parlamentünk – Európa politikai lelkiismeretének utolsó erősségei – nem követelik az orosz megszálló csapatok azonnali kivonását Potiból és a megszálló által kialakított ütközőzónákból, akkor gyengülő Európánknak számolnia kell a küszöbön álló politikai katasztrófával. Ezekre a zónákra nagyon szükségünk van az orosz és oszét csempészeknek, hogy megakadályozzák Grúziát abban, hogy a báb-Oszétia és a még független Grúzia belső határai fölött bármiféle ellenőrzést gyakoroljon. Teljes mértékben téves az az elképzelés, hogy a novemberi EU-Oroszország csúcstalálkozóig lehetőséget adunk a megszállónak arra, hogy megerősítse pozícióit – és arra mutat, hogy Habsburg Ottónak talán igaza van.

(Taps)

Pierre Pribetich (PSE). – (FR) Elnök úr, türelmetlenül várják józan és határozott álláspontunk kialakítását. Az Egyesült Államok – az oroszok kívánsága, valamint a jelenlegi választási időszak miatt – nem léphet fel a globális politikai helyzet katalizátoraként ezen az Unióval szomszédos területen.

Mi, az Európai Unió, különleges történelmi lehetőséggel rendelkezünk arra, hogy kül- és biztonságpolitikánkat kialakítsuk, és hogy Európát eredményei és tapasztalata alapján fejlesszük. Ezt a lehetőséget nem szabad elvesztegetnünk. A szükséges elítélés nem jelent megoldást. Ha Koszovóval ki is nyitottuk Pandora szelencéjét – azzal, hogy semmibe vettük a nemzetközi jogot –, térjünk most vissza a nemzetközi joghoz és az emberi jogok tiszteletben tartásához.

Legyünk határozottak, és cselekedjünk politikusan. Alakítsunk ki egyértelmű, közös és határozott álláspontot Oroszországgal szemben – egy olyan álláspontot, amelynek célja az, hogy megoldást találjunk és partnerséget alakítsunk ki, mivel 2008-ban Oroszország kérdését józanul kell megközelítenünk.

Az Európai Unió égisze alatt javasoljunk regionális konferenciát a helyzet megoldása érdekében és a partnerségek jövője kapcsán. Az Európai Unió egységes hangjára való határozott törekvéssel vagyunk képesek minimalizálni a nacionalizmus destruktív hatását, amely mindig, minden esetben háborúhoz vezet.

Urszula Gacek (PPE-DE). – (PL) Elnök úr, a mai napon a Tanács megegyezésre jutott Oroszországgal kapcsolatban. Ezt lehet egyfajta sikernek tekinteni, bár többen csalódtak amiatt, hogy Oroszország túlságosan enyhe bánásmódban részesült. Most meg kell várnunk Moszkva reakcióját. Kétségtelen, hogy az orosz sajtó idézni fogja vitánk azon részleteit, ahol a Tanács képviselője és bizonyos európai parlamenti képviselők Grúziát hibáztatták. Moszkva nyilvánosan el fogja ítélni a Tanács álláspontját, de titokban örülni fog.

Azt mondanám a hatalom moszkvai birtokosainak: ne örüljenek korán. Európa nem tekinti már önöket megbízható partnernek, aki megtartja szavát és tiszteletben tartja a nemzetközi jogot. Európa komolyan fontolgatja, hogy függhet-e az orosz olajtól és gáztól. Európa ma nem bánt túl szigorúan önökkel, de támogatóik sora jelentősen megcsappant.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). - (HU) Teljesen egyetértünk abban, hogy Oroszországot elítéljük azért, hogy állampolgárságot adott, elítéljük a túlzott katonai szerepvállalásért, elítéljük azért, hogy elismerte Abháziát és Oszétiát, ugyanakkor elítéljük Grúziát is, mert a grúz vezetésnek tudnia kellett volna a maga geo-stratégiai mozgásterét. Ugyanakkor egyetértünk abban, hogy békefenntartó erők kellenének, de nem beszélünk arról, hogy mi lenne a tartós megoldás alapja. Márpedig ez csak egy széleskörű autonómia lenne az abházok és a dél-oszétok számára az Ahtisaari-terv alapján. Éppen az érintett kisebbségekről nem beszélünk, minden másról beszélünk, ezért én azt hiszem, hogy nemcsak a konfliktus fagyott be, hanem sok tekintetben a mi gondolkodásunk is befagyott. Nekünk kellene hosszú távon megoldást találni erre a problémára.

Erik Meijer (GUE/NGL). – (NL) Elnök úr, a figyelem javarészt a grúziai orosz katonai intervencióra irányul. A repeszbombák esetleges használata és a vitatott területen kívül eső kikötő elfoglalása jogosan vált ki haragot.

Véleményem szerint ez nem vonatkozik Dél-Oszétia és Abházia védelmére. A Szovjetunió felbomlása óta ez a két régió gyakorlatilag nem volt Grúzia része. E két kis állam legtöbb lakosa semmilyen körülmények között nem kíván Grúziához tartozni, éppúgy, ahogy Koszovó lakosainak többsége sem kíván semmilyen körülmények között Szerbiához tartozni. Szerencsétlen módon másodrangú polgárok lennének ezekben

az országokban. Számukra az egyenlő jogok és a demokrácia kizárólag akkor lehetségesek, ha elszakadásuk megszűnik vita tárgya lenni, és garantálják számukra, hogy nem éri őket katonai támadás kívülről.

Hogy összefoglaljam mondandómat: jó okunk van bírálni Oroszországot, de nem amiatt, hogy most elismerte e két kis állam *de facto* függetlenségét. Koszovó nem lehet egyedi eset ...

(Az elnök félbeszakítja a beszélőt)

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) Paradox, hogy a grúziai események augusztusban történtek, éppen úgy, mint 40 éve, amikor a volt Csehszlovákiát – hazámat – lerohanta a szovjet hadsereg, majd évekig tartotta megszállás alatt.

Képviselőtársaim, nem szabad megfedkezünk arról, hogy Oroszország tetteivel megmutatta, hogy még nem lépett túl a múltján. Ahogy 1968-ban, úgy most sem vonakodott tankokat bevetni annak érdekében, hogy elérje politikai céljait. Ismét azt láthatjuk, hogy katonai erőszak destabilizálja az országokat, amelyek megpróbálják kivonni magukat az orosz befolyás alól. Ma Grúzia; holnap talán Ukrajna.

Meggyőződésem, hogy az EU-nak még határozottabban kell állást foglalnia az ellen, hogy Oroszország elismerte Abházia és Dél-Oszétia függetlenségét. Meggyőződésem, hogy az EU reakciója erősíti majd az együttműködést Grúziával és különösen Ukrajnával, nem csupán a szavak, hanem a világos és értelmes tettek tekintetében is.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). - Elnök úr, Grúzia nem egyszerűen egy epizód a nemzetközi politikában. Egy olyan láncreakció kezdete, amely nagy horderejű következményekkel járhat.

Először is, Oroszország katonai visszatérésének jele, amelynek tükröződnie kell majd az új, előkészületben lévő európai biztonsági stratégiában.

Másodszor, ez a nyilvánvaló *reconquista* mutatja, hogy Oroszországnak szándékában áll felhasználni újonnan szerzett energiáit arra, hogy kompenzálja az 1990-es évek veszteségeit és megfizessen az ahhoz kapcsolódó megaláztatásért, ahelyett, hogy hozzájárulna az új világ kialakításához.

Harmadszor, rámutat arra, hogy az Oroszországtól való energia-függés és a Lisszaboni Szerződés ratifikálásának késése miatt Európa pozíciója gyenge.

Negyedszer, a transzatlanti egységet vagy helyreállítja, vagy tovább gyengíti.

Ötödször, arra mutat rá, hogy a nemzetközi jogszerűséget elvben és jogkövetésben egyaránt támogatni kell.

Hatodszor, nyilvánvalóvá teszi, hogy a fekete-tengeri térségnek jóval több figyelemre és bevonódásra van szüksége az EU részéről, és ehhez többre van szükség, mint egyszerű szinergiára.

Charles Tannock (PPE-DE). - Elnök úr, támogatom a demokratikus Grúzia jogát arra, hogy biztonságot keressen nyugaton, és ellenzem Oroszország aránytalan agresszióját és Grúzia jelenleg is tartó megszállását. Az EU-nak fokoznia kell a Grúziának rekonstrukció céljából nyújtott segítyt, meg kell gyorsítania az EU szabadkereskedelmi megállapodást, és határozottan elő kell mozdítania a vízumkönnyítést. Ugyanakkor Grúzia számára lehetővé kell tenni, hogy közeledjen a NATO-hoz, végül pedig teljes jogú tagja legyen annak. Élnünk kell ezzel a lehetőséggel: az EU közös energia-külpolitikája segítségével ki kell törnünk abból a helyzetből, hogy Moszkva markában tartja Európa olaj- és gázellátását. Németország és Olaszország a Gazprommal közös vállalkozás keretében vezetékét épít.

Ennek ellensúlyozására az EU-nak támogatnia kell a Fehér Áramlat projektet, amely a Kaszpi-tengertől Európába szállít majd gázt Grúzián és Ukrajnán keresztül – mindkét kormány támogatja a projektet –, s ezzel megkerüli Oroszországot. Súlyos csapás lesz Oroszország számára, ha hosszú távú reakcióként megtámadjuk a Gazprom monopóliumát, valamint azt, hogy Oroszország a gázt használja fegyverként.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, rövid leszek, mivel Bernard Kouchner már kétszer felszólalt, és tisztában vagyok azzal, hogy önökre is sok munka vár még.

Ahogy ez a vita a végéhez közeledik, először is szeretném megköszönni önöknek, hogy kitartóan foglalkoztak a kérdéssel. Az elfogadott állásfoglalások, az, hogy Saryusz-Wolski elnök augusztus 20 -ára összehívta a Külügyi Bizottságot, valamint az, hogy Isler Béguin asszony – ahogy arra ő maga rámutatott – ellátogatott

a konfliktustól sújtott térségbe és erőteljesen képviselte ez az intézményt, valamint ezek felett az Európai Uniót, megerősítette, hogy az Európai Parlament foglalkozik a válság kérdésével.

Ezért azt kell mondanom, hogy az Európai Unióra vonatkozó bizonyos megjegyzések megleptek: először is, hogy nem reagált, másodszor az, hogy erőtlen volt, harmadszor pedig az, hogy álláspontját gyengeség jellemzi. Ha az Európai Unió nem volt befolyásos, ha nem játszott szerepet ebben a válságban, akkor szeretném tudni, hogy vajon ki tette ezt meg? Ki lépett fel határozottan? Ki bizonyította saját katonai vagy más jellegű gyengeségét? Úgy láttam, hogy az Európai Unión kívül nem volt más hatalom, amely lépett volna, és talán éppen e válság során következett be az, hogy az Európai Uniót mint partnert és mint hatalmat más színben kezdték látni.

Mindenkinek megvan a maga kötelezettsége. Az Európai Uniónak is megvannak a maga kötelezettségei, amelyek nem azonosak a NATO vagy az USA kötelezettségeivel. Ez Európai Unió azonban értékei és eszközei révén – ezekre még a későbbiekben visszatérek – megfelelt kötelezettségeinek.

Az emberek azt mondják nekünk, hogy Oroszország értékei nem azonosak az Európai Unióéval, de – köztünk szólva – ez nem újdonság. Nem szenzáció. Tudjuk, hogy Oroszország értékei mások, mint az Európai Unióéi. Ha közös értékeink lennének, akkor más kérdéseket tennénk fel Oroszországgal kapcsolatban. Minden, Oroszországgal kapcsolatos kérdés arról szól, hogy e szomszédunkkal milyen típusú viszonyt szeretnénk, milyen típusú dialógust szeretnénk, hogy milyen módon vehetnénk rá arra, hogy teljesítse kötelezettségeit és vállalja fel a felelősséget, valamint hogy milyen módon terelhetjük egy olyan megközelítés irányába, amely jobban megfelel a nemzetközi jognak. Ezek a kérdések. Ami engem illet, bármennyire is tisztelen Oroszországot, sosem gondoltam úgy, hogy közös értékeink lennének – és jó ideje ismerem Oroszországot.

A harmadik gondolatuk – és ezt mindannyian gondolták – az, hogy a gyors reakció ellenére és mindannak ellenére, amit ma végeztünk – nem mehetünk túl messzire, mivel nincsenek birtokunkban a szükséges eszközök, és mert ezek az eszközök csak akkor állnak majd rendelkezésünkre, ha megtörténik a Lisszaboni Szerződés ratifikálása és mert ez a válság tökéletesen megmutatta, hogy mennyire szükségünk van e szerződésre, mennyire szükségünk van külpolitikánk megerősítésére, és ugyanakkor mennyire szükségünk van védelmi politikánk megerősítésére. Ezzel kapcsolatban igen egyértelműnek kell lennünk, és önök közül többen nagyon helyesen hangsúlyozták ezt.

És most hadd szóljak az Európai Tanácsról. A mai Európai Tanács kiindulópont. Nem foglalkozott – és nem is foglalkozhatott – minden olyan kérdéssel, amely kapcsolódik e válság Európai Unió által történő kezeléséhez, valamint az Európai Unió és Oroszország viszonyához. A mai nap arról szólt, hogy áttekintettük a konfliktus sújtotta terület helyzetét, valamint értékeltük az Európai Unió és Oroszország viszonyának következményeit. Arról szólt, hogy megmutassuk: egységesek vagyunk, és aktív szerepet vállalunk e konfliktus kapcsán.

Ez az Európai Tanács lehetővé tette számunkra, hogy megmutassuk: egységesek vagyunk, cselekedtünk és határozott állásponton vagyunk. Hadd emlékeztessem önöket a következőkre: Oroszország aránytalan reakciójának elítélése; a Grúziának nyújtott támogatás pénzügyi, humanitárius, gazdasági és politikai téren; az Európai Unió és Grúzia közötti viszony megerősítésének alátámasztása; a hatpontos konfliktusfeloldási terv megvalósítása, beleértve – ahogyan ezt önök közül többen hangsúlyozták – a nemzetközi megfigyelő mechanizmust; az Európai Unió vállalása, miszerint különleges küldött nevez ki; a keleti partnerség megerősítése, különös tekintettel a fekete-tengeri térségre és Ukrajnára, amelyet a mai döntések explicite is kiemeltek; valamint a diverzifikáltabb, független, és európai szinten jobban szervezett energiapolitika.

Megértettem mindazt, amit önök ma este elmondtak. Biztosak lehetnek afelől, hogy a francia elnökség mindenkit figyelmeztet majd arra, hogy szándékában áll egy diverzifikáltabb, függetlenebb és jobban strukturált európai energiapolitika kialakítása. Ebben számíthatnak az elnökségre.

Ez a kiindulópont, mivel megszületett a döntés, miszerint az Európai Unió Tanácsának elnöke, a Bizottság elnöke és a főképviselő szeptember 8-án fontos látogatást tesz Moszkvában és Tbilisziben. Ebbe a kontextusban kell értékelnünk a szükséges akciókat.

Végül, megegyeztünk arról, hogy a partnerségi megállapodással kapcsolatos minden értekezletet el kell halasztanunk addig, amíg Oroszország vissza nem vonja csapatait a korábbi pozíciókba.

Kiindulópontról van tehát szó. Célunk nem az volt, hogy mindent megoldjunk, hanem az, hogy megmutassuk egységességünket és elszántságunkat – ehhez pedig szükségünk van az Európai Parlament támogatására.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – (DE) Elnök úr, mivel én vagyok az utolsó felszólaló, megpróbálok olyan rövid lenni amennyire csak lehetséges. Azonban – szintén azért, mert én vagyok az utolsó felszólaló – szeretnék rávilágítani e vita néhány kulcsfontosságú pontjára.

Először is, biztos vagyok abban, hogy nem kell emlékeztetnem önöket arra, hogy 1939-ben ezen a napon, szeptember 1-jén kezdődött a második világháború. Ma, ezen az évfordulón egy új háborút vitatunk meg, de egy olyan háborút, amelyet mi, az Európai Unió, igen gyorsan le tudunk állítani. Úgy vélem, ez nagyon fontos. Ez az oka annak, hogy ez a vita hosszú és sok mindenre kiterjedő volt – de ugyanakkor jó vita volt. Az Európai Tanácsban is értelmes vita alakult ki, amely helytálló eredményekkel járt. Véleményem szerint ennek során kulcsszerepet játszott az Európai Unió hitelessége – hitelessége és egysége. Ahogy azt a hivatalban lévő elnök és jómagam is elmondtuk, ez az Európai Unió hitelességének, mi több, egységének próbája volt – egy próba, amit könnyedén teljesítettünk.

Amint hallottuk, fontos a Grúziának nyújtott segítség. Említettük, hogy szükség van a humanitárius és rekonstrukciós segítségre – ezen a téren a Parlamenttől várunk támogatást. Szeretném megköszönni önöknek jelenlegi segítségüket, és természetesen a későbbiekben pontosabb számadatokkal szolgálok majd. Mindenekelőtt azonban a vízumegyezmény kérdésén gondolkodom. Természetesen tudatában vagyunk annak, hogy megkülönböztetés történik: az abházok és a dél-oszétok – akik közül sokan orosz útlevelel rendelkeznek – kedvezőbb helyzetben vannak, mint a grúzok, de arra is szeretnék rámutatni, hogy sok tagállamnak van ebben a kérdésben szerepe, és hadd hangsúlyozzam, hogy ugyanez vonatkozik a szabadkereskedelmi megállapodásra is. Szeretném emlékeztetni önöket arra, hogy már megfogalmaztunk három kérdéskört az európai szomszédságpolitika megerősítésével kapcsolatban, de akkor a tagállamok nem igazán reagáltak pozitívan. Az egyik ilyen volt a mobilitás, a második a gazdasági partnerségek kérdése, a harmadik pedig a megerősített biztonság, ami természetesen azt jelenti, hogy Oroszország esetében is meg kell tárgyalnunk a konfliktusokat, az akciókat és a következményeket.

Válaszúton állunk, de jövőt leginkább Oroszország határozza meg, mivel Oroszország lesz majd az, akit felelősségre kell vonni ebben az esetben, ahogy azt ma elmondtuk: nem lesznek további tárgyalások az új egyezményről a csapatok visszavonásáig. Oroszországnak hatalmában áll megfelelni mindannak, amit ma elmondtunk. Nagyon remélem, hogy szeptember 8-án jó megoldást találunk.

Emellett van még két lényeges következmény: a szomszédságpolitika pluszt – akárhogyan is nevezzük a jövőben – regionális és bilaterális szinten meg kell erősíteni, s ez azt jelenti, hogy nem csupán Grúziára kell vonatkoztatni, hanem be kell vonni Ukrajnát, Moldovát, mi több, más országokat is. Erről gyakran beszéltünk, de remélem, hogy most talán több segítségre számíthatunk az egyes tagállamok részéről.

Végül szeretnék néhány szót szólni az energiapolitikáról. Ez egy olyan kérdés, amely miatt az utóbbi 18 hónapban sokat aggódtam, és biztosíthatom önöket, hogy a jövőben is igen fontos kérdés lesz a számomra.

Ezzel szeretném zárni rövid összefoglalásomat a hosszúúra nyúlt, de rendkívül fontos vitáról.

(Taps)

Elnök. ? A vitát lezárom.

A szavazásra szerdán kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Roberta Alma Anastase (PPE-DE), írásban. – (RO) Mint a fekete-tengeri régióval kapcsolatos kérdések előadója, mindig is kitartóan hangsúlyoztam, hogy a meg nem oldott konfliktusok nagy veszélyt jelentenek a regionális stabilitásra nézve, valamint hogy szükség van arra, hogy az EU határozottan és komolyan megjelenjen ebben a térségben.

Oroszország grúziai akciói sajnálatosak, a regionális és az európai stabilitásra nézve veszélyesek, és a nemzetközi közösség számára elfogadhatatlanok.

Ezért rendkívül fontos és sürgős, hogy az EU az ígéretekről térjen át a tettekre, és mutassa meg, hogy Grúziával kapcsolatos lépései, valamint Oroszországgal való viszonyának átgondolása terén egyaránt határozott.

A fekete-tengeri térség stabilizálásának biztosítására az EU-nak három kulcsfontosságú alapelv szerint kell lépnie.

Először is, minden döntésnek összhangban kell lennie Grúzia területi integritásával és a nemzetközi joggal.

Másodszor, a konfliktus végleges megoldásának felgyorsítása és az erre való esély javítása érdekében felül kell bírálni a jelenlegi konfliktuskezelési formulát. Ez azt feltételezi, hogy az EU aktív szerepet vállal a grúziai békefenntartó missziókban, valamint a régiókban észlelhető többi konfliktus (például a Dnyeszteren túli konfliktus) kezelésének és megoldásának folyamatában.

A lehető legnagyobb mértékben kell fokozni az EU energiabiztonságának garantálásra tett erőfeszítéseket, beleértve a Nabucco projektet is.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Elnök úr, Kouchner úr, Jouyet úr, Benita Ferrero-Waldner asszony, először is szeretnék köszönetet mondani képviselőtársaimnak, akik gratuláltak az Európai Unió francia elnökségének és üdvözltek a lépéseket, melyeket Nicolas Sarkozy tett az Oroszország és Grúzia közötti súlyos konfliktus kapcsán.

Egy örökkévalóságig tartana meghatározni a Kelet-római Birodalom határait, nyugaton egészen a Balkánig és Koszovóig, északon pedig a Kaukázusig, Dél-Oszétiáig és Abháziáig. Európai megközelítésünk kiindulópontja az emberek iránti tisztelet kell hogy legyen. Tekintettel arra, hogy Grúziában milyen komolyra fordult a helyzet, javaslom, hogy készítsük elő az Európai Parlament Külügyi Bizottságainak és a tagállamok nemzeti parlamentjeinek rendkívüli ülését, mivel mi, parlamenti képviselők vagyunk azok, akik az embereket reprezentáljuk.

Immár egyértelművé vált, hogy a „Fekete-tengeri szinergia”, amelyet az Európai Bizottság 2007 végén vezetett be, nem elégséges. Az Unónak sürgősen elő kell állnia egy valóban ambiciózus szomszédságpolitikával a Fekete-tenger körül fekvő országokkal kapcsolatban, s ennek első lépése a gazdasági szabadkereskedelmi térség.

Titus Corlăţean (PSE), írásban. – (RO) Az EU nem engedheti meg, hogy a grúziai események más konfliktusos térségekben is megtörténjenek. A grúziai események komoly próbára teszik az unió válaszadásra és a volt szovjet terület megoldatlan konfliktusokkal terhelt régióban tett lépésekre való képességét. Az EU-nak meg kell vizsgálnia annak lehetőségét, hogy Grúziába uniós civil megfigyelő missziót küldjön, amely ellenőrzi a tűzszüneti egyezmény betartását.

Oroszország dél-oszétiai aránytalan ellentámadása negatív hatással volt a civil lakosságra és az infrastruktúrára, és ugyanakkor a nemzetközi szabályok súlyos megsértését jelentette. Ez egyértelműen azt mutatja, hogy a biztonságot multinacionális, pártatlan békefenntartó erővel kell megerősíteni.

Az EU-nak fontolóra kell vennie a Moldovai Köztársasággal való következetesebb együttműködés lehetőségét, valamint azt a lehetőséget, hogy bizonyos feltételek mellett – mely feltételek arra vonatkoznak, hogy Chisinau garantál bizonyos demokratikus színvonalat – egyértelmű európai perspektívát ajánl Moldovának.

A jó kapcsolatok fenntartása, valamint a konfliktushelyzetek elkerülése érdekében, a Fekete-tengerrel határos országok közötti regionális együttműködésnek intézményesülnie kell, például azzal, hogy megalapul ezen országok uniója.

Dragoş Florin David (PPE-DE), írásban. – (RO) Elnök úr, Kouchner úr, biztos asszony, tisztelt kollégák!

Szeretném részvételem nyilvánítani azon orosz polgárok és grúz polgárok felé, akik ebben az ostoba konfliktusban elvesztették szeretteiket, és együttérzésemről kívánom őket biztosítani. Történelmi okokból most úgy szólok fel, mint egy olyan európai polgár, aki szorosban kötődik mind Oroszországhoz, mind Grúziához – egy olyan polgár, aki inkább az európai sokszínűséghez, semmint az európai egységességhez tartozónak érzi magát.

Ebben a konfliktusban hangsúlyozzuk Európa energiaügyi helyzetét, Oroszország „birodalmi” hozzáállását és Grúzia nacionalizmusát és diplomáciai hiányosságait, de megelégedünk arról, hogy emberek és – hangsúlyozom – remények haltak meg e konfliktus során. Úgy vélem, hogy ma, jobban mint bármikor, szükség van arra, hogy mindannyian egy jótékony és konstruktív egység részének érezzük magunkat, s olyan diplomáciai és nemzeti egyensúlyt valósítsunk meg, amely képes megoldani a jövő generációira váró kihívásokat.

Végül hadd kérjen Oroszország elnökét, Grúzia elnökét és az Európai Unió Tanácsának elnökét, hogy tegyenek meg minden szükséges lépést annak érdekében, hogy ez a regionális konfliktus a lehető leghamarabb lezáruljon és hogy – elsősorban a polgárok érdekében – térjenek vissza a nyitott és kiegyensúlyozott, együttműködésen alapuló politikához. Köszönöm szépen.

Hanna Foltyn-Kubicka (UEN), írásban. – (PL) Elnök úr, az utóbbi hetekben azt láttuk, hogy Oroszország támadást indított egy szuverén és független állam ellen. Láthattuk a hadszíntértől több száz kilométerre fekvő terület megszállását, és a nyugatnak tett ígéretek megszegését.

Meggyőződésem, hogy felerészben Grúzia európai törekvése volt az orosz támadás oka. A másik ok az volt, hogy Oroszország ellenőrzést akar gyakorolni a Grúzián áthaladó, energia-nyersanyagok szállítására használt útvonalak fölött. Politikai és erkölcsi kötelességünk, hogy támogassuk a grúz népet, és hogy Oroszország tudomására hozzuk: örökre elmúlt az az idő, amikor kedve szerint járhatott el a saját maga által meghatározott érdekszférában.

A legújabb események nagyon is világossá tették, hogy Oroszország nem tekinthető megbízható partnernek az energia kérdésében. Az olaj és gáz fölötti orosz hatalom a Kreml túszaivá tett minket. Következésképpen a jelenleg előttünk álló legnagyobb kihívás az, hogy véget vessünk az orosz nyersanyagtól való függésünknek. Az, hogy ezt hogyan érhetjük el, vitatott. Ha azonban továbbra is beruházunk az olyan vállalkozásokba, mint például az Északi áramlat vagy a Déli áramlat, azzal az orosz hatalomnak újabb hatásos eszközöket adunk a kezébe, amelyekkel további nyomást tud gyakorolni az Európai Unióra. Ha eljön a megfelelő idő, az oroszok mindenféle fenntartás nélkül felhasználják majd ezeket az eszközöket a saját előnyükre.

Roselyne Lefrançois (PSE), írásban. – (FR) Először is meg kell köszönnöm Lambert asszony kiváló minőségű munkáját.

A jelentés, melyről holnap kell döntetnünk, két szempontból is kiváló: egyfelől igen józanul vizsgálja a dublini rendszer tökéletlenségeit és problémáit, másfelől pedig javaslatokat tesz az eljárások hatékonyságának és a menedékkérők helyzetének javítására.

Szeretnék hangsúlyozni néhány pontot, amelyek véleményem szerint alapvető fontosságúak: a menedékkérők jogait meg kell erősíteni, és ezeket az EU egész területén azonos módon kell garantálni; a menedékkérők fogva tartása minden esetben az utolsó megoldás legyen és mindig legyen kellő indoklása; garantálnunk kell a menedékkérelmek jobb elosztását, mivel a jelenlegi rendszer aránytalan terhet ró azon tagállamokra, amelyek az EU külső határain helyezkednek el; intézkedéseket kell fogantatni azon tagállamokkal szemben, amelyek nem garantálják a kérelmek alapos és igazságos vizsgálatát; és végül azt, hogy fontos a családegyesítés, valamint az, hogy a „családtag” koncepciója tágabb meghatározást kapjon, azaz minden közeli rokont magában foglaljon.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), írásban. – (RO) Az Európai Tanács mai rendkívüli ülésének hatalmas eredménye a tagállamok egységessége.

Nem szabad hidegháborús helyzetet kialakítanunk. Az Orosz Föderációnak egységes módon kell tudtára adnunk: tiszteletben kell tartania az országok szuverenitását és területi integritását, a nemzetközi egyezmények valamint az általa aláírt megállapodások értelmében vissza kell vonnia csapatait a meg nem oldott konfliktusok sújtotta térségekből, valamint hogy külpolitikáját nem építheti energiaellátói képességére.

A tagállamok egységességének az unió jövőbeli lépéseiben is meg kell mutatkoznia: a közös energiapolitikában, amelynek alapja új szállítási útvonalak kialakítása a jelenlegihez képest új források használata érdekében; a fekete-tengeri politikák kialakítása a régió jelentőségének fokozására geostratégiai és biztonsági szempontból; a régió megoldatlan konfliktusainak rendezését szolgáló lépések és új mechanizmusok előmozdítása.

Ebben a kontextusban okvetlenül szükség van a szomszédsági politika felülvizsgálatára. Az olyan országokat, mint például Ukrajna, Moldova, Grúzia vagy Azerbajdzsán, koherens és felgyorsított mechanizmusokba kell bevonnunk, amely a jövőben – a szükséges követelményeknek való megfelelés esetén – ezen országok EU-tagságához vezethet.

Péter Olajos (PPE-DE), írásban. – (HU) Grúzia - a szabadság illúziója?

Mindannyian tudjuk, hogy a grúz-orosz háború nem Grúziáról szól. Tudják a képviselőtársaim, és tudják azok az állam- és kormányfők, akik a mai napon találkoznak Brüsszelben, hogy megvitassák a lehetséges szankciókat.

Az Európai Unió egyre szorosabb integrációjáért folyó munkánk közepette villámcsapásként emlékeztetett minket a grúz-orosz konfliktus, hogy a 21. században is az erő dönt.

Oroszország a következő hét évben 190 milliárd dollárt költhet fegyverkezésre és a hadsereg fejlesztésére. Az olaj- és gázdollárokból korszerűsített sereget pedig nem félnek bevetni – legalábbis erről tanúskodik 2008 augusztusa.

Ezt a konklúziót magyarként és a szovjet birodalom egykori kényszerű polgáraként kifejezetten nehezemre esik levonni. Az orosz fenyegetés él, immár a hétköznapi tudatunkba szivároog be. Nemcsak az energia-árakon keresztül, hanem a Grúziába sorjázó harcokcsi-oszlopok képében.

Ugyanakkor bízom benne, hogy képviselőtársaim és az európai csúcs résztvevői számára világos: nem Grúzia, Ukrajna vagy Kelet-Európa békéje a tét a jelenlegi konfliktusunkban Oroszországgal. A jövő párbeszédének kereteit és hangsúlyait rakhatjuk le egy egységes és határozott uniós válasszal – vagy egy túlzottan is magabiztos orosz külpolitikának ágyazunk meg.

A két évtizede még szovjet elnyomásban szenvedő uniós tagállamok tudják, hogy mit jelent ez a veszély, bármilyen ideológiai formába öltözzön is. Az új tagállamok vezetőinek éppen ezért erkölcsi felelőssége, hogy választóikat megóvják a növekvő külső fenyegetéstől.

Toomas Savi (ALDE), írásban. – Elnök úr, a Grúzia elleni orosz agresszió hatására a világ közvéleménye megkérdőjelezte a Nemzetközi Olimpia Bizottság döntését, miszerint az oroszországi Szocsinak adja meg a 2014-es téli olimpia megrendezésének jogát. Szocsi a Fekete-tenger mellett fekszik, csupán 20 mérföldre az Orosz Föderáció és Abházia határától, azaz igen közel van a konfliktuszónához.

De van egy másik kérdés is, ami aggodalommal tölt el. Ahogy Pekingben, itt is az a helyzet áll fenn, hogy az olimpiai létesítmények kialakítását otthonok akadályozzák. A folyamatban lévő építkezések során például lerombolnának egy teljes falut, amelynek neve Eesti-Aiake, azaz „Észt kert”, és amelyet 120 évvel ezelőtt 36 észti család alapított, akik a császári Oroszország kaukázusi területére vándoroltak és ott kaptak földeket.

Az Orosz hatóságok olyan szerkezeteket építenek a falu legrégebbi részén, amelyeket csupán 14 napon keresztül használnának majd az olimpia idején. Úgy mondják, hogy a családoknak fizetett kárpótlás összege alacsonyabb, mint a földterület piaci ára.

Ezek a felháborító lépések megsértik tulajdonhoz való természetes jogot és ezért el kell ítélni.

Esko Seppänen (GUE/NGL), írásban. – Mihail Szaakasvili – akit az ellenzék súlyos választási csalással és széleskörű korrupcióval vádol – azzal került hatalomra, hogy Grúziában felszította a szélsőséges nacionalizmust, és ígéretet tett arra, hogy az Oroszország felé hajló Dél-Oszétiát és Abháziát grúz területté teszi.

Grúzia legjobb barátja az Amerikai Egyesült Államok lett, de Izrael sem viselkedik vele elutasítóan. Az Egyesült Államok 130-170, Izrael pedig több mint 100 katonai kiképzőt küldött az országba. Az Ilike Tomer kódnevű katona az izraeli hadsereg elit alakulatában volt kiképző és a Defensive Shield nevű céggel állt kapcsolatban – ez a cég katonai szolgáltatásokat nyújt, és vezetője az a Gal Hirsch tábornok, aki negatív hős volt abban a háborúban, amelyet Izrael Libanonnal szemben elveszített. Neki ez volt a hozzáfűznivalója: „Izraeli mércével mérve a katonák képessége szinte nulla volt, a tisztek pedig közepesek voltak. Egyértelmű volt, hogy ésszerűtlen lenne ezt a hadsereget háborúba vinni.”. Az ésszerűtlen és ostoba offenzíva Szaakasvili bohóc-hadseregének totális vereségéhez vezetett.

A katonák elhagyták nehézfegyverzetüket, s ezzel az orosz katonák kezére juttatták azt, majd fejtenek menekülésbe kezdtek Tbiliszi irányában. Az ilyen meggondolatlan lépések nem érdemlik meg az Európai Parlament támogatását. Amerika neokonzervatív Grúzia-lobbija – melynek vezetője Randy Scheunemann, John McCain elnökjelölt külpolitikai tanácsadója – támogatja ezt. Scheunemann egyszerre szerepelt McCain és Szaakasvili fizetési listáján, és az utóbbi 18 hónapban 290 000 amerikai dollárnyi díjazást kapott Grúziából. Azzal azonban egyetértek, hogy az oroszok túlságosan erősen reagáltak.

Csaba Sógor (PPE-DE), írásban. – (HU) A kaukázusi válság egyesek szerint Bush elnök 2005-ös rigai beszédével kezdődött, azzal, hogy bejelentette, új jaltai szerződésre van szükség. Akár azt is mondhatta volna, hogy új trianoni szerződésre, hiszen sok kis népnek és országnak a nyomorúsága nem a 2. hanem az első világháborút lezáró trianoni békeszerződéssel kezdődött. Az akkori amerikai elnök, Wilson a népek önrendelkezéséről szóló javaslata csak álom maradt.

Ma a kaukázusi krízis kapcsán szó esik a nagyhatalmak érdekeiről, olajról, háborúról, de az ott élő népek önrendelkezési jogáról nagyon kevés. Az EU legfontosabb feladata az ilyen konfliktusos helyzetekben a

példamutatás lehetne. Az EU tagállamai közül 11 biztosít valamilyen formában kisebbségi vonatkozású autonómiát. Ez az EU tagállamok 41%-a.

A cél: a példamutató nemzeti kisebbségi politika az EU minden tagállamának: nem 41%, hanem 100%-ban! Egy példamutató nemzeti kisebbségi politikával rendelkező Európai Unió hatékonyabban tud fellépni akár a Kaukázusban is.

Daniel Stroj (GUE/NGL), írásban. – (CS) Már a koszovói függetlenség elismerésével kapcsolatos viták elején jeleztük, hogy egy ilyen lépés elindíthat egy spirált, amely mindenképpen olyan negatív következményekkel jár majd, amelyeket nehezen tudunk előrejelezni.

A CPBM a cseh parlamentben is hangot adott annak, hogy nem ért egyet azzal, hogy a Cseh Köztársaság elismerte Koszovót. Azok, akik akkor a tűzzel játszottak, most ne lepődjenek meg azon, hogy a földgolyó egy másik területén megégették magukat – különösen akkor ne lepődjenek meg, ha ebben partnerük egy olyan problémás személyiség volt, mint Mihail Szaakasvili.

A jelenlegi helyzet megoldása a nemzetközi jog tiszteletben tartása, ami különösen fontos az olyan kis országok esetében, mint az ismert történelmi tapasztalattal rendelkező Cseh Köztársaság. Ebben a helyzetben a szorongás fokozása bizonyos politikákkal egész egyszerűen téves és veszélyes.

Egyes NATO-tagállamok reakciója és az Oroszországgal való viszony változásaival szembe kell állítanunk például Oroszország szerepvállalását a nemzetközi terrorizmus elleni küzdelemben, vagy például azzal, hogy az afganisztáni expedíciós haderő számára szükséges ellátmány 70%-át az Orosz Föderáció területén keresztül szállítják. Nyilvánvaló, hogy a NATO vezetése ezzel pontosan tisztában van.

A helyzetet nem az oldja meg, ha erős kifejezéseket és gesztusokat alkalmazunk, hanem az, ha racionális tárgyalásba fogunk.

József Szájer (PPE-DE), írásban. – (HU) Negyven esztendeje annak, hogy a Varsói Szerződés csapatai lerohanták Csehszlovákiát és megdöntötték a kommunista diktatúra demokratikus átalakítását célul kitűző kormányt. A műveletben sajnos a szocialista Magyarország is szégyenteljes szerepet vállalt, együtt a többi szovjet csatlósállammal. Így szolgálva Moszkva nyers birodalmi önkényét. Ezért megkövetjük a szlovák és a cseh népet.

Nekünk, magyaroknak ez különösen fájdalmas, hiszen tizenkét évvel korábban, 1956-ban a szovjet csapatok hasonló módon fojtották vérbe a magyar forradalmat. A Prágai Tavasz eltiprásával Moszkva azt üzenete: az Európától a második világháború végén elhódított befolyási övezetében azt csinál, amit akar, a szovjet-orosz birodalmi gátlástalanságnak és képmutatásnak nincsen határa.

Ez ellen egyetlen eszköz lehetséges - kemény és határozott kiállás a polgári szabadságjogok, a demokrácia és a nemzeti szuverenitás alapelvei mellett, fellépés az agresszió ellen. Ez kell, hogy a demokratikus Európa világos üzenete legyen ma is!

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) Úgy vélem, az Oroszország és Grúzia közötti konfliktus megítélésekor igen óvatosan kell eljárunk.

Nem fér kétség ahhoz, hogy Oroszország megszegte a nemzetközi jog alapelveit, amikor grúz területre lépett. Mélyen elítélem Oroszország aránytalan reakcióját. Arról azonban nem szabad megfeledkeznünk, hogy a grúz oldalt is illeti szemrehányás, mivel ő kezdeményezte a katonai akciót. Egy ilyen akció semmi esetre sem lehet egy vita elintézésének módja.

Az Európai Uniót felkérték arra, hogy ebben a helyzetben töltse be a közvetítő fontos szerepét. Úgy vélem, hogy az Uniónak igaza volt akkor, amikor Oroszországnak felrótta Dél-Oszétia és Abkházia elismerését. Grúzia szuverenitását és területi integritását tiszteletben kell tartani.

Úgy vélem, hogy a jelenlegi helyzetben alapvető fontosságú, hogy az Európai Unió mihamarabb békefenntartó és ellenőrző missziót küldjön Dél-Oszétiába.

A helyzet azt mutatja, hogy fekete-tengeri régió országainak még szorosabb együttműködésre van szükségük.

Igennel szavaztam a grúz helyzettel kapcsolatos közös állásfoglalási indítvány kapcsán.

Marian Zlotea (PPE-DE), írásban. – (RO) Úgy hiszem, igen fontos, hogy ebben a kényes pillanatban Európa megmutassa, hogy egységes és hogy a grúziai konfliktusról egységes álláspontot alakított ki.

Mindazonáltal továbbra is segítséget kell nyújtanunk az érintett grúziai területek rekonstrukciójához, támogatnunk kell a bizalom kialakítását célzó intézkedéseket, valamint a regionális együttműködés fejlesztését. Ugyanakkor az is szükséges, hogy Európa felgyorsítsa az európai energiapolitikai projektek (például a Nabucco) fejlesztését.

Noha a figyelem javarészt Grúziára irányul, Azerbajdzsán földrajzi elhelyezkedését figyelembe véve, úgy gondolom, hogy az EU energiaügyi projektjeinek támogatása és fenntartása érdekében nem szabad megfelelkezünk az EU-Azerbajdzsán partnerség kialakításának fontosságáról.

Szeretném hangsúlyozni, hogy a fekete-tengeri régió holtpontra jutott konfliktusainak rendezése kizárólag a nemzetközi jog keretein belül valósítható meg, tiszteletben tartva az országok területi integritását és szuverenitását a terület egésze fölött, valamint a határok sérthetlenségének alapelvét.

Támogatom a Tanács álláspontját, miszerint az Európai Unió készen áll arra, hogy – ideértve szárazföldi jelenlétet mint eszközt –, támogasson minden olyan erőfeszítést, amely a grúziai konfliktus békés és tartós megoldását garantálja. Úgy vélem, hogy kizárólag párbeszéddel és tárgyalással érhetjük el a kívánt eredményeket.

21. A dublini rendszer értékelése (a vita folytatása)

Elnök. – Most folytassuk a vitát Lambert asszony dublini rendszerről készített jelentésének értékeléséről.

Inger Segelström (PSE). - (SV) Elnök úr, ez igen erős témaváltás, de hadd mondjam el, hogy amennyiben nem oldjuk meg a grúziai válságot, úgy még jobb menedékjogi és menekültpolitikára lesz szükségünk Európában.

Először is szeretnék köszönetet mondani Lambert asszonynak az igen alapos jelentésért. Támogatom továbbá a Roure asszony és Lefrançois asszony által benyújtott módosításokat is. A dublini rendszert, valamint az EU-ba belépő személyek esetében az „első ország” választását át kell értékelni, különös tekintettel azokra a problémákra, melyekkel a menekülteket fogadó országok szembesülnek. Itt a mediterrán országokra gondolok, de Svédországra is, amely a legtöbb iraki menekültet fogadó európai ország. Az EU-nak nagyobb közös felelősséget kellene vállalnia, máskülönben a dublini rendelet értelmét veszti.

Egy évvel ezelőtt az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság tényfeltáró látogatást tett a mediterrán térségben. A helyzet megdöbbentő volt! Az sem javított rajta, hogy Svédország elkezdte a menekülteket és a menedékkérőket visszaküldeni Görögországba, amely akkor már jó ideje maga is súlyos túlterheltséggel küzdött. Ezt követően az Európai Néppárt és az Európai Demokraták az Európai Parlamentben elfogadták az illegális bevándorlók visszatéréséről szóló irányelvet, amely embertelen szabályokat is tartalmazott, például az akár 18 hónapig tartó várakozás utáni kiutasítást, amely különösen a gyermekek számára nehéz. Szükség van a közös európai menedékjogi és menekültpolitikára, de úgy vélem, hogy rossz irányba halad, és ezt aggasztónak tartom. Aggódok amiatt, hogy nem vagyunk befogadók és nem állunk készen arra, hogy több figyelmet fordítsunk a gyermekek helyzetére.

Van azonban egy kérdés, amelynek figyelmet szenteltünk, és az Barrot biztos úr mai beszéde az átmeneti felfüggesztésről. Svéd képviselőként szeretném megragadni az alkalmat arra, hogy kiemellem a Stockholmtól délre fekvő Södertälje község példáját. Södertälje több Irakból érkező menekültet fogadott be, mint az USA és Kanada együttvéve! Véleményem szerint a biztos úr említette próba során Södertälje esetét sem szabad figyelmen kívül hagyni. Köszönöm szépen.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, ez a nyilvánvalóan igen fontos vita megszakadt – de az ilyesmi előfordul. Mindenesetre én is meg vagyok győződve afelől, hogy ha Európát felszereljük a valóban harmonizált menedékjoggal, azzal kiválóan reagálunk az előző vita során említett problémákra.

Röviden szeretnék reagálni egyes megjegyzésekre. Való igaz, hogy a jelenlegi rendszer nem „igazságos” annyiban, hogy a menedékkérők – attól függően, hogy melyik tagállamhoz nyújtották be kérelmüket – nem minden esetben ugyanazt a választ kapják. Igaza van abban, asszonyom, hogy hangsúlyozza: egyes országok nyitottabbak és nagylelkűbbek, mint mások. Ezért szükséges a harmonizáció. Az is szükséges, hogy több, aggodalomra okot adó kérdést áttekintsünk – ilyen például a kíséret nélkül kiskorúak helyzete. Továbbá meg kell vizsgálnunk a menedékkérők fogva tartásának problémáját is, és ezt – ez igen egyértelmű – e szövegek áttekintése keretében kell megtennünk, nem feltétlenül azért, hogy eltávolodjunk a dublini rendszertől, hanem azért, hogy tökéletesítsük a menedékkérők problémájára adott európai választ.

Hűségesnek kel maradnunk a demokratikus és emberi fogadtatás európai hagyományához. Elnök úr, hölgyeim és uraim, ezért találtam ezt a vitát rendkívül hasznosnak. Minden biztonnyal elgondolkodtatónak találjuk majd; és természetesen majd visszatérek, hogy a Parlamentnek benyújtsam azokat a szövegeket, amelyeket az e vita során elhangzott kiváló megfigyelések figyelembe vételével dolgozunk majd ki.

Ezért szeretnék hálás köszönetet mondani a Parlamentnek és önnek, elnök úr, valamint remélem, hogy az év végéig olyan szövegtervezetekkel térhetek vissza, amelyek lehetővé teszik majd az európai menedékjogi helyzet javítását.

Elnök. – Ismételten szeretném a biztos úr elnézést kérni a vita megszakítása miatt. Sajnos a prioritások oly módon kerültek meghatározásra, hogy el kellett térnünk a szokásos eljárásrendtől, és félbe kellett szakítanunk ezt a bizonyos vitát.

Jean Lambert, előadó. – Elnök úr, szeretném nagyon megköszönni a biztos úr előző szavait, valamint a biztosítékokat. Úgy vélem, hogy a ma este a ház minden részéből hangoztatottak alapján egyértelmű: nem csupán hatékony, hanem jó minőségű rendszerre van szükség, olyanra, amelynek alapja a közös felelősség. Ahogy Segelström kollégám rámutatott, szükség van a közös felelősségre, máskülönben a rendszer értelmét veszti.

Véleményem szerint a Tanácsnak nagyon figyelmesen meg kell hallgatnia ezt az üzenetet, mert a Tanács, a kormányok azok, amelyek felelősek kötelezettségeik betartásáért. Igaz, hogy egyes tagállamok, például Svédország kiválóan teljesítik kötelezettségeiket. Más tagállamok pedig nem. Ez azt jelenti, hogy nagy jelentőséget nyernek azok a lépések, amelyeket Bizottság tehet azért, hogy ebben támogassa őket – például az Egyesült Nemzetek Menekültügyi Főbiztossága vagy az európai menekültügyi támogató hivatal elképzelése –, feltéve, ha megfelelő források állnak rendelkezésükre. Azt hiszem, ez is olyasmi, amiről mindannyiunknak el kell gondolkodnunk, akik kapcsolatban állunk a költségvetési rendszerrel.

Azonban kollégám, Busuttil úr nevében szeretném kijelenteni, hogy néhányan közülünk még mindig meg vannak győződve afelől, hogy egyes tagállamokra gyakorolt nyomás inkább ideiglenes, semmint szisztematikus, és ezért talán szisztematikusabbnak kell lennünk – hacsak nem látunk előre a világban egy olyan gyors változást, amely hatással lesz a menekültek beáramlására. Még egyszer szeretném tehát megköszönni a biztos úrnak és kollégáimnak barátságos szavait. Meglátjuk, mit tehetünk annak érdekében, hogy a Tanács számára tolmácsoljuk ezt az üzenetet, és nagy érdeklődéssel várjuk a Bizottságtól az év későbbi szakaszában érkező javaslatokat.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra kedden kerül sor.

22. Az európai szerződési jog közös referenciakerete (vita)

Elnök. – A következő napirendi kérdés a Lehne úr által a Jogi Bizottság nevében a Bizottságnak feltett, szóbeli választ igénylő kérdése a európai szerződési jog közös referenciakeretével kapcsolatban (O-0072/2008 - B6-0456/2008).

Hans-Peter Mayer, a vélemény előadója. – (DE) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, a közös referenciakeret tervezete (DCFR) felhívta a figyelmet az európai polgári jog területén végzett munkára, legalábbis egyelőre. Természetesen olyan tervezetről van szó, amelyet jogi szakértők alkottak meg, azonban még politikai megvitatásra vár. A vita célja tehát az, hogy megkíséreljünk széleskörű politikai eszmecserét folytatni az európai magánjog jövőjéről. Az Európai Parlament olyan helyzetet akar megvalósítani, ahol minden érdekelt részt vehet a vitában – de ahhoz, hogy ez megtörténjen, biztosítanunk kell, hogy a tudományos igényű tervezet, amely jelenleg kizárólag angol nyelven hozzáférhető, más hivatalos nyelveken is elkészüljön.

Biztos úr, a fordításra 2008-ra előirányzott összegek még nem kerültek felhasználásra. Szükségünk van e fordításokra, ha valóban megfelelő, egész Európára kiterjedő eszmecserét szeretnénk folytatni az európai polgári jog jövőjéről. Nem elegendő, ha csupán a rövidesen megjelenő bizottsági dokumentumot fordítatjuk le – jóllehet nyilvánvaló, hogy ennek is meg kell történnie. A Bizottság megkezdett egy belső kiválasztási folyamatot, abból a célból, hogy alaposan átvizsgálja a tudományos referenciakeretet, és kiválassza azt, amit a bizottsági dokumentumban szerepeltetni kell.

Örömmel fogadjuk, hogy a felelős főigazgatóságok részt vesznek a kiválasztási folyamatban. Szeretném azonban hangsúlyozni, hogy az „európai szerződésjog” projektet valójában a Bel- és Igazságügyi Főigazgatóság vezeti, mivel a referenciakeret nem csupán a fogyasztói szerződésjogra vonatkozik; az is célja, hogy a KKV-k számára megkönnyítse a határon átnyúló szerződések kialakítását olyan üzletfelekkel, amelyek nem fogyasztók. Éppen azért, mert a közös referenciakeretnek figyelembe kell vennie a KKV-szektor is, az utóbbi hónapokban a Bizottság műhelyeket rendezett a vállalkozások közötti kapcsolatok problémás területeivel kapcsolatban, és a műhelyek eredményeit figyelembe kell majd venni az előkészületben lévő bizottsági szöveg megalkotásánál is.

Az állásfoglalásban azt is kimondjuk, hogy a tudományos igényű referenciakeret végső változata eszköztárként működhet – tulajdonképpen ez a publikálásnak köszönhetően meg is történt. A közösségi jogalkotónak a jövőben meg kell győződnie afelől, hogy a közösségi magánjog területén a jogi aktusok a közös referenciakeretre alapulnak.

Egy későbbi fázisban a közös referenciakeret opcionális eszközzé válhat; a felek ekkor a polgári jog alternatív rendszerét is választhatják jogi viszonyaik alakításához. Ez egy olyan lépés, amelyet azon problémák megoldása érdekében kell megtennünk, amelyek láthatólag még mindig jelen vannak a belső piaci szférájában.

A belső piac jogügyleteinek fellendítése érdekében azonban az opcionális eszköznek túl kell mutatnia az általános szerződésjogon. Amellett például, hogy vannak szabályok, amelyek az adásvételi szerződések létrejöttét szabályozzák, kellenek szabályok a vagyónátruházással, valamint a nem megfelelő jogi alapon történő vagyónátruházás érvénytelenítésével – más szóval, a kötelmi joggal – kapcsolatban is.

A Parlament különösen szeretné biztosítani, hogy a Bizottság a kiválasztási folyamat során mindvégig, folyamatosan kikéri a véleményét és bevonja a munkába. Kétségkívül el kell gondolkodnunk azon, hogy a jövőben hogyan lehet fokozni e projekt fontosságát, különösen a Jogi Bizottságban. A Bizottságnak el kell kezdenie átgondolni, hogy milyen típusú mechanizmusra van szüksége ahhoz, hogy biztosítsa azt, hogy az új bizottsági dokumentumok figyelembe veszik a jövőben várható fejleményeket. A jelenlegi szelekciós folyamatban a Bizottságnak a tervezés során már most el kell gondolkodnia azokról a változásokról, amelyeket a tudományos igényű referenciakeret végső változatában szerepeltetni kíván.

Mindez azt mutatja, hogy a közös referenciakeret az európai szerződésjog kapcsán új területekre visz minket. Az Európai Parlamentnek, a Bizottságnak és a Tanácsnak egyértelműen el kell köteleződni e projekt mellett, amely előreláthatólag a legjelentősebb lesz a következő parlamenti ciklus során. Olyan projektről van szó, amely mindenki számára előnyös: a fogyasztók számára, mert hamarosan majd úgy vásárolhatnak egész Európában, hogy az európai szerződésjogra támaszkodhatnak, valamint a cégek számára is, mivel a nagyobb jogi biztonságnak köszönhetően képesek lesznek új piacokra bejutni, és – lévén hogy egységes szabályok vannak – komoly költségmegtakarítást tudnak majd eszközölni.

Meglana Kuneva, a Bizottság tagja. – Tisztelt elnök úr, az egész Bizottság nagy örömmel üdvözli a Parlament által tanúsított érdeklődést a közös referenciakeret iránt, vagy ahogy röviden hívni fogom, a CFR iránt. A CFR egy olyan hosszú távú projekt, melynek célja az európai unió jogalkotás minőségének és koherenciájának a javítása.

Engedjék meg, hogy e tekintetben válaszoljam meg a kérdéseiket. Először is el szeretném mondani, hogy a Bizottság valóban gondoskodni kíván a Bizottsági CFR fordításáról annak érdekében, hogy azt meg lehessen vitatni és alkalmazni lehessen az európai szerződési jogra vonatkozó jogalkotás minőségének és koherenciájának a javítása céljából.

Ez az elgondolás azonban nem vonatkozik az elméleti előzetes tervezetre. A Bizottsági közös referenciakeret nagy valószínűséggel jelentősen rövidebb lesz az elméleti tervezetnél. Lévén, hogy így is óriási munkát fog jelenteni a közös referenciakeret lefordítása, nincs értelme értékes fordítói kapacitásokat lekötöni az elméleti tervezet egyes részeinek a lefordításával, melyek nem relevánsak a közös referenciakeret célkitűzései szempontjából.

A Bizottságnál jelenleg folyamatban van az elméleti CFR azon részeinek a kiválasztása, melyek relevánsak a végleges Bizottsági CFR tekintetében a szakpolitikai célkitűzések alapján. Ebben a kiválasztási eljárásba minden érintett főigazgatóságot bevonunk az illetékességi területük szerint, ideértve természetesen a bel- és igazságügyi főigazgatóságot is (DG JHA). A véglegesen kiválasztott részeket a többi intézmény elé terjesztjük konzultációra – ideértve a Parlamentet és az egyéb érdekelt feleket.

A Bizottság ténylegesen meg fog bizonyosodni arról, hogy a közös referenciakeretben figyelembe veszi a 2007-ben tartott munkaértekezletek eredményeit.

A Bizottság mindig is a hatékonyabb jogalkotás elérésének az eszközeként tekintett a közös referenciakeretre. A közös referenciakeretnek fogalommeghatározásokat, általános alapelveket és mintaszabályokat kell tartalmaznia a szerződési jog területén. A Bizottság még nem döntött arról, hogy a közös referenciakeretnek a szerződési jog mely területeit kellene lefednie.

A közös referenciakeretről való döntés elfogadása során a Bizottság figyelembe fogja venni a Parlament, illetve a Tanács álláspontját.

Amint azt már korábban említettem, a Bizottság minden bizonnyal rövidíteni fogja a jelenlegi elméleti tervezetet, és valószínűleg módosítani kell majd a fennmaradó szöveget annak érdekében, hogy az felhasználható legyen politikai döntéshozatali célokra. Még ha korai is ezt mondani, a közös referenciakeret nagy valószínűséggel egy nem kötelező erejű jogalkotási eszközként fog funkcionálni.

A Bizottság teljes mértékben tisztában van azzal, hogy a Parlament folyamatos tájékoztatás kíván a közös referenciakerettel kapcsolatos munkafolyamatokról, illetve hogy azokban részt kíván venni. Örömmel fogadjuk a Parlament részvételét a referenciakeret érintő folyamatokban, és nagyon is számítunk erre a részvételre. A Bizottság továbbra is folyamatosan és a legmegfelelőbb módon fogja tájékoztatni a Parlamentet a fejleményekről, különösen a közös referenciakerettel foglalkozó parlamenti munkacsoporton keresztül, illetve konzultálni fog a Parlamenttel és minden érdekelt féllel az előzetes kiválasztási folyamat eredményeiről.

Amint egészében elkészül a Bizottsági közös referenciakeret, a Bizottság dönteni fog megújításának szükségességéről, illetve arról, hogyan lehetne ezt a lehető legmegfelelőbb módon véghezvinni.

Befejezésül meg szeretném köszönni a Parlament támogatását az erről a fontos dokumentációról végzett Bizottsági munkára vonatkozóan.

Jacques Toubon, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (FR) Tisztelt elnök úr, kollégáink, Meyer úr helyesen vázolta fel a szóbanforgó kérdéssel kapcsolatos kihívásokat. Azt szeretném mondani a biztos asszonynak, hogy értem a technikai válaszát a fordítással kapcsolatban, viszont amit Meyer úr elmondott a kérdésről, az teljes mértékben megragadja a probléma lényegét: hogyan jutunk el az elméleti munkától a politikai, illetve a jogi döntésig?

Úgy gondolom, hogy alapvető fontosságú, hogy ezt mindenki értse, mivel ezt a közös referenciakeret-tervezetet (CFR), amit tavaly év végén Önök elé terjesztettek, a kérdésben végzett összes munka figyelembevételével kell megfontolni, és nem csupán az előterjesztett tervezet alapján. Például nyilvánvaló, hogy választani kell a kötelmi jog és a szerződési jog között. Erről számos elgondolás létezik, viszont a választást nekünk kell meghozni, és ehhez természetesen sok előterjesztett javaslatra van szükségünk. Ugyancsak kérdés, hogy korlátozott lesz-e a közös referenciakeret tartalma, s így kötelező érvényű, vagy inkább általános lesz, s sokkal inkább indikatív jellegű?

Mindebből az következik, hogy széles körű információkra van szükségünk, és természetesen elengedhetetlen, hogy a Parlament el tudja végezni a munkáját, és hogy mindezt egy nagyon korai szakaszban meg tudja tenni. Ezért nagyon fontos – és ezzel a gyakorlati megjegyzéssel fejezném be a mondanivalómat –, hogy sok parlamenti képviselő részt vegyen a Bizottság által, szakértők részvételével megszervezésre kerülő október eleji tárgyaláson, illetve azon a konferencián, amit az Európai Unió francia elnöksége Párizsban fog tartani október 23-án és 24-én. Ebben a témában nyílt és átlátható vitát kell tartani, amely túlmutat a szakértőkön és bevonja azokat, akik a politikai döntéshozatalért felelősek.

Manuel Medina Ortega, a PSE képviselőcsoport nevében. – (ES) Tisztelt elnök úr, egyetértek Toubon úr észrevételeivel, nevezetesen azzal, hogy az elméleti csoport által a közös referenciakerettel kapcsolatosan végzett munka egyértelműen nagyon értékes és komoly. kérdés, hogy hogyan jutunk el az ilyen akadémikus munkától a politikai jellegű javaslatokig egyetlen nyelvezet használata és lehetőség szerint egyetlen elméleti irány alapján?

Noha elismerem az idáig tett belső intézményi erőfeszítéseket, biztos asszony, úgy gondolom, hogy át kell térnünk a következő fázisba, amelyben részt vesznek a Parlament és az érintett ágazatok, nem csak a nagyvállalatok, hanem a kisebb vállalatok, a szakszervezetek és az egyéb típusú gazdasági szereplők is.

A PSE képviselőcsoportja előterjesztett egy módosítást a projektben való részvétel növelésére már annak korai szakaszában, amihez természetesen szükségünk van a szöveg fordítására, legyen az akár a szöveg összefoglalása. Ez a szöveg később egy választható elem alapjául szolgálhatna, de ehhez először is meg kell határoznunk a tartalmát.

Végül pedig ez a vita az európai polgárok tájékoztatását is kell, hogy szolgálja arról, hogy a Bizottság dolgozik egy projekten. A Bizottság azonban – lévén, hogy csupán az európai intézmények egyike – nem tarthatja meg egyedül magának ezt a projektet. Eljött az ideje annak, hogy a Bizottság megossza ezt a tudást az Európai Parlamenttel és a közvéleménnyel. Megismétlem: a szakszervezetekkel, a nagyvállalatokkal, a kisvállalkozásokkal, az egyéb gazdasági szereplőkkel és az emberekkel általában.

A szerződéses keret szabályozása minden európai polgárt érint, és az anyagi jog egy lehetséges szabályzatának a tervezete a lehető legtöbb ágazat bevonását igényli, ami lehetetlennek tűnik az Európai Unió minden nyelvére történő fordítás nélkül. Ez szintén nem lenne lehetséges az egyéb ágazatok fokozott részvétele nélkül.

Diana Wallis, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Tisztelt elnök úr, a biztos asszony a kollégáim által feltett kérdések közül már megválaszolt néhányat. Ez a projekt azonban nagy jelentőséggel bír minden intézményünk számára, és most már politikai értelemben beszélünk róla, illetve a közös referenciakeret létrehozásának demokratikus legitimitását érintő főbb kérdésekről. Nagyon sok konzultáció történt, sok munkacsoporttal és az érintett felek nagyon számú csoportjával, melyekből sokat tanulhatunk, most viszont eljött a döntéshozatal ideje, valamint szükségünk van egy olyan folyamatra, amely nyitott, befogadó és koherens.

A Bizottságnál helyeselhető módon egy kiválasztási folyamat zajlik le a fehér könyv előterjesztése előtt. Ennek a folyamatnak azonban a lehető legnagyobb mértékben befogadónak kell lennie, és mi nyilvánvalóan aggódalmunkat fejezzük ki az alkalmazott nyelveket illetően, mivel ha általános jogszabályalkotásról lenne szó, akkor hozzáférhető lenne minden nyelven. Biztos lehet-e a Parlament abban, hogy ha eljutunk a fehér könyv stádiumába, még akkor is lehetőség lesz változtatni a kiválasztáson, amennyiben ezt szükségesnek ítéli meg?

Ez jelenti a velünk szemben álló nehéz probléma lényegét. El fog-e indítani a fehér könyv egy jogalkotási folyamatot vagy valami ahhoz hasonló, vagy külön jogalkotási folyamattal fogunk foglalkozni a jövőben minden egyes alkalommal, amikor bármilyen szerződési joggal kapcsolatos kérdéssel foglalkozunk? Ez attól függ, hogy kötelező érvényű lesz-e, vagy sem. Úgy tűnik, hogy a Tanács szerint önkéntesnek és nem kötelező erejűnek kellene lennie. Ez esetben viszont kérdéses, hogy egyáltalán szükség van-e a kiválasztási folyamatra. Mindent nyitva lehet hagyni, és politikai vitát lehet tartani a jövőben minden egyes pillanatban akkor, amikor a szerződési jogra vonatkozóan felmerül egy kérdés egy jogalkotási javaslatban. Ha azonban most kötelező erejű dolgot hozunk létre – amit a Parlament közismerten preferál egy választható eszköz formájában – akkor most nagyon komoly és befogadó politikai vitákat kell tartanunk az eszköz tartalmáról és érvényességéről, ami elvezet minket a kérdések egy következő csoportjához a jogalapról, illetve a Parlament nem csupán konzultációs szerepű bevonásáról.

Ieke van den Burg (PSE). – (NL) Tisztelt elnök úr, osztom az előttem felszólalók nézeteit, valamint két dologra szeretnék különösen kitérni. Az egyik az, hogy hogyan garantáljuk, hogy a konzultációs folyamat ténylegesen befogadó és demokratikus módon zajlik le, melyben nem csak ennek a Parlamentnek, hanem a nemzeti parlamenteknek is jut szerep, és amelyben minden érintett féllel lehet konzultálni. Különösen aggaszt az, hogy vajon ez a konzultáció arányos lesz-e, és hogy például a fogyasztóvédelmi szervezetek, a kis- és középvállalkozások, a szakszervezetek, illetve az egyéb szervezetek hozzá tudnak-e majd járulni szakértelmükkel, és ez kifizetődő lesz-e számukra annak érdekében, hogy ők is tényleges szerepet játszhassanak ebben a konzultációs folyamatban.

E tekintetben a Bizottság felelősséggel tartozik, ezért meg szeretném kérdezni a Bizottságot, hogy ezt hogyan kívánják elősegíteni? Meg szeretném kérni a Parlamentet, hogy támogassa azt a módosítást, amelyet erre vonatkozóan nyújtunk most be.

A másik dolog, amire ki szeretnék térni, az a kiválasztandó részek köre. Dilemmát okoz számomra az, hogy tényleg ki kell-e most törölnünk a 12. bekezdés egyes részeit. Ebben a fázisban logikusabbnak tűnik nyitva hagyni ezeket a kérdéseket.

Andreas Schwab (PPE-DE). – (DE) Tisztelt elnök úr, tisztelt biztos asszony, hölgyeim és uraim, nagy érdeklődéssel követtem ezt a vitát, viszont olykor az a benyomásom támadt, mintha a Jogi Bizottság és a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság között tartott számos együttes ülésre valójában soha nem is került sor. Igen, van den Burg asszony, megjegyeztük – a kollégáinkkal együtt a bizottságokban is –, hogy a különböző események alkalmával rendkívül nehéz megtalálni azt az érdeklődést és szakértelmet, amely ehhez a nagyon fontos jogpolitikai kezdeményezéshez szükséges Európában. Véleményem szerint ennek megtétele nem csak a Bizottság feladata, hanem a parlamenti képviselőknek is tenniük kell azért, hogy az

illetékes szervezetek, a szakszervezetek, a munkavállalók és a kis- és középvállalkozások is a lehető legkorábban részt vehessenek ebben a vitában.

Ugyanakkor osztom azt a nézetet is – és teljes mértékben egyetértek azzal, amit Hans-Peter Mayer elmondott erről a kérdésről, illetve Jacques Toubon szintén érintette ezt a pontot –, hogy a különböző érdekelt felek korai részvétele természetesen csak akkor lehet eredményes, ha a jogalap minden nyelven hozzáférhető. Nem lepott meg a biztos asszony válasza, illetve visszalépése arra az álláspontra, miszerint a rendelkezésre álló akadémikus dokumentumok nem jelentenek többet a fehér könyvben meghatározandó álláspont kialakítását elősegítő technikai alapnál. Ennek ellenére ebben a bonyolult folyamatban azt mondanám a biztos asszonynak, hogy véleményem szerint a fehér könyvre vonatkozó ajánlásainak ezen alapjait is le kell fordítani, mivel csak ez esetben tudunk ésszerű vitát folytatni. Úgy gondolom tehát, hogy az indítvány a megfelelő irányba mutat, és meg szeretném kérni a biztos asszonyt, hogy támogassa ezt a törekvést a szükséges lépések megtételével.

Meglana Kuneva, a Bizottság tagja. – Tisztelt elnök úr, minden tisztelt képviselő nagyon helyénvaló és nagyon bölcs megjegyzéseket tett. Hangsúlyozni szeretném, hogy politikai döntés az akadémikus szöveg csak néhány részének a lefordítása. Ez azért van, mert nem lesznek lefordítva azok a területek, amelyek nem relevánsak a közös referenciakeret céljait tekintve. Elnézést, hogy ismétlem önmagam, de nagyon fontos hangsúlyozni, hogy a közös referenciakeret természeténél fogva egy „szerszámoszláda” lesz, és a Parlament teljes mértékben be lesz vonva annak az eldöntésébe, hogy a szöveg melyik részeit kell lefordítani.

Továbbá tájékoztatni szeretném Önöket a francia elnökség által javasolt ülésekről: az elnökség az Állampolgári Jogi Bizottság két ülését szeptember 5-ére és november 3-ára ütemezte be annak érdekében, hogy sorra kerüljön az elméleti közös referenciakeret- tervezetből a jövőbeli Bizottsági közös referenciakeretbe kiválasztandó fejezetek megtárgyalása. Amint láthatják, semmi sincs kőbe vésve. A Parlament és a Bizottság egyaránt teljes mértékben részt vehet és közösen végezhetik el a munkát. Ezeknek a tárgyalásoknak az eredményét a Bel- és Igazságügyi Tanács következtetéseként kellene elfogadni 2008 decemberében. Ez elegendő biztosítékot nyújt számunkra ahhoz, hogy a folyamatban ténylegesen részt vesz minden érdekelt fél. Utalva van den Burg asszony megjegyzésére, biztosítani szeretném Önöket afelől, hogy a konzultációs folyamat széles körű és befogadó lesz.

Kaptam már visszajelzéseket az elméleti szereplőktől, akik elmondták, hogy le fogják fordítani a tervezetüket, ami azt jelenti, hogy a szöveg mindenféleképpen rendelkezésre fog állni franciául, németül és angolul. Ennek köszönhetően – a Bizottság erőfeszítésein túl – garantált, hogy ezen a három nyelven hozzáférhető lesz a projekt. Nyilvánvaló, hogy a Bizottságnak érdekében áll a projekt támogatásáról már tanúbizonyságot tenni Parlamenttel, illetve a Tanáccsal együtt dolgozni annak érdekében, hogy a projekt már elkészült akadémikus részének a lefordított változataival biztosítva legyen a megfelelő lefedettség/munkaanyag.

Elnök. – Érkezett hozzám egy állásfoglalásra irányuló indítvány az eljárási szabályzat 108. cikkének (5) bekezdése szerint.

A vitát lezárom.

A szavazásra szerdán kerül sor.

23. A gépjármű-felelősségbiztosítással kapcsolatos egyes kérdések (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Mladenov úr jelentése (A6-0249/2008) a gépjármű-felelősségbiztosítással kapcsolatos egyes kérdésekről (2007/2258(INI)) a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság nevében.

Nickolay Mladenov, előadó. – Tisztelt elnök úr, tisztelt biztos asszony, tisztelt kollégák és tolmácsok, akik ilyen későn is itt maradtak egy ilyen érdekes napon, amikor az Európai Tanáccsal a grúziai kérdés megtárgyalására került sor, remélem, hogy maradt egy kis idejük és energiájuk arra, hogy egy másik jelentésre koncentráljanak, amely technikai jellege ellenére mindannyiunk számára nagyon fontos.

A jelentés arra a kérdésre nyúlik vissza, mely ebben a Házban lett felvetve, amikor a negyedik gépjármű-felelősségbiztosítási irányelv elfogadásra került. Akkor a Ház úgy határozott, hogy felkéri a Bizottságot arra, hogy alaposabban vizsgáljon meg számos, a Parlament által felvetett kérdést, melyekkel nem foglalkozott a negyedik gépjármű-felelősségbiztosítási irányelv. Ezek a következő három csoportba sorolható kérdések voltak. Az első csoportba annak kivizsgálása tartozott, hogy a nemzeti

büntetőintézkedéseket eredményesen hajtják-e végre az Európai Unióban. A második annak vizsgálata, hogy hogyan működik az irányelv által szabályozott kárrendezési megbízottak rendszere, illetve hogy szükséges-e a harmonizáció Európa-szerte. Az utolsó csoportba pedig talán a legfontosabb és legellentmondásosabb kérdéskör megvizsgálása tartozott, mely szorosan kapcsolódik a fogyasztók által felvetett kérdésekhez, azaz hogy a gépjármű-felelősségbiztosítással kapcsolatos európai önkéntes jogvédelmi biztosítási rendszerek jelenlegi hozzáférhetőségét át kellene-e alakítani Európa-szerte kötelező rendszerré a határokon átnyúló balesetekre való kiterjesztése céljából.

Engedjék meg, hogy ezzel az utolsó kérdéssel kezdjek, mert talán ez a legfontosabb kérdés, és nyilvánvalóan ez az egyik olyan kérdés, amely leginkább érinti az európai fogyasztókat. Amikor elkezdtem tanulmányozni ezt a jelentést, jómagam is nagy kísértést éreztem arra, hogy a harmonizáció, illetve az Európa-szerte kötelező jogvédelmi biztosítás mellett érveljek. A részletes tanulmányozás során azonban arra a következtetésre jutottam, hogy nem biztos, hogy ez a fogyasztók, valamint az európai biztosítási ágazat érdekeit fogja szolgálni.

Ha sor kerülne az elfogadására, akkor a gépjármű-felelősségbiztosítás költsége sok fogyasztó számára megnövekedne számos tagállamban. Ösztönözné a magasabb és indokolatlan kárigények bejelentését. Nagyon lelassítaná a meglévő kárigények kezelését, illetve jelentősen visszafogná az ügyek peren kívüli rendezésére irányuló hajlandóságot.

Végül pedig nagyon komoly és szerencsétlen terhet róna a tagállamaink igazságügyi rendszereire, amit – úgy vélem – igazából egyikünk sem szeretne. Tehát talán a jelentés által javasolt másik megközelítés a jobb megoldás, azaz az Európai Unió polgáraival jobban meg kellene ismertetni a már létező önkéntes rendszereket.

Számos régi tagállamban megvannak ezek a rendszerek és egész jól működnek, illetve az új tagállamokban kialakulóban vannak. Elsősorban az új tagállamokban kell jobb tájékoztatást nyújtani róluk, esetleg oly módon, hogy belefoglalják az ilyen lehetőségeket a szerződéskötés előtti tájékoztatásba Európa-szerte és különösen az új tagállamokban.

Ami a kárrendezési megbízottak kérdését illeti, az Európai Bizottság ténylegesen vizsgálatot folytatott. Ezt a vizsgálatot nagyon alaposan megvizsgáltuk. Konzultáltunk az ágazattal, valamint konzultáltunk a fogyasztóvédelmi szervezetekkel Európa-szerte, illetve minden tagállamban nemzeti információs központot állítottak fel. Ezeken a nemzeti információs központokon keresztül a fogyasztók érvényesíthetik kárigényüket, illetve tájékozódhatnak a számukra szükséges információkról.

Amit itt tényleg szükséges megtennünk, az az, hogy jobban tudatosítsuk a fogyasztókban a már meglévő rendszert, ahelyett, hogy megpróbálnánk felállítani egy új rendszert az előzőre építve.

Végül pedig a nemzeti büntetőintézkedések és azok összehangolása tekintetében a jelentés azzal érvel, hogy fenn kellene tartanunk a szubszidiaritás elvét. Ez azt jelenti, hogy a tagállamokban fenn kell tartani a már meglévő nemzeti büntetőintézkedéseket. Nincs szükség harmonizációra. Viszont arra szükség van, hogy az Európai Bizottság jobban figyelemmel kísérje a fennálló helyzetet az Európai Unió tagállamaiban, illetve hogy szükség esetén gondoskodjon a nemzeti hatóságoknak nyújtott segítségről.

Ez a lényege a ma este megvitásra kerülő jelentésnek.

Meglana Kuneva, a Bizottság tagja. – Tisztelt elnök úr, először is engedjék meg, hogy kollégám, Charlie McCreevy biztos úr nevében gratuláljak a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottságnak, illetve a Jogi Bizottságnak, továbbá különösen Mladenov és Gargani uraknak a gépjármű-felelősségbiztosítással kapcsolatos alapos és következetes jelentés elkészítéséért, mely számos sajátos kérdéssel foglalkozott.

Tisztelt Mladenov úr, teljes mértékben egyet értek Önnel abban, hogy ez a kérdés a fogyasztókat is érintő kérdés.

A Bizottság örömmel veszi az Ön segítségét a gépjármű-felelősségbiztosításról szóló 2007. évi jelentésünk következtetéseinek kialakításában. Engedje meg, hogy megemlítsék röviden néhány olyan kérdést, melyekkel foglalkozik ez a jelentés.

Hadd kezdjek az indoklással ellátott ajánlati eljárás tekintetében bevezetett nemzeti büntetőintézkedésekkel.

A Bizottság üdvözlí a jelentésben megfogalmazott egyértelmű álláspontját a kérdésben. Valóban úgy tűnik, hogy az Ön jelentése megerősíti az álláspontunkat az ügyben, nevezetesen hogy a nemzeti büntetőintézkedések – annak ellenére, hogy nem egyenértékűek – a kívánt eredménnyel járnak, és ezért ebben a tekintetben nincs szükség uniós szintű harmonizációra.

A Bizottság továbbra is oda fog figyelni, és szükség esetén fel fog lépni azokkal a tagállamokkal szemben, amelyek nem tartják be teljes mértékben az irányelv vonatkozó rendelkezéseit. Ezért csak üdvözölni tudjuk azt a kérésüket, hogy a Bizottság továbbra is kísérelje szigorúan figyelemmel, hogy hogyan működik az uniós gépjármű-felelősségbiztosítási irányelvek által bevezetett rendszer. A gépjármű-biztosítási szakértői csoport, melyet a szolgálataim állítottak fel egy évvel ezelőtt, kapcsolatot teremt a tagállamok képviselői és az érintett felek között, és e tekintetben nagyon hasznosnak bizonyul.

Az Ön javaslatának megfelelően, a Bizottság be fogja vonni a közlekedési balesetek károsultjait képviselő fogyasztóvédelmi szervezeteket a tagállamokban fennálló rendszerek hatékonyságának értékelési folyamatába.

Engedjék meg, hogy megemlítek egy másik pontot, a jogi költségeket, ami nagyon fontos a fogyasztók és a biztosítók számára egyaránt.

Az Ön jelentése alaposan megvizsgálja egy olyan rendszer előnyeit és hátrányait, melyben Európa-szerte kötelezően a felelős fél gépjármű-felelősségbiztosítása fedezné a jogi költségeket. Ahogy ez a Bizottság 2007. évi jelentésében is le van írva, meg vagyunk győződve arról, hogy nagyon valószínűtlen, hogy egy ilyen megoldás nyilvánvaló előnyökkel járna a közúti közlekedési balesetek károsultjai számára. Ez a megoldás még a gépjármű-felelősségbiztosítási kárigények rendezésének jól bevált nemzeti rendszereit is torzíthatja. Ráadásul valószínűleg növekednének a biztosítási díjak azokban az országokban, melyekben az idáig működő gyakorlat szerint a jogi költségeket nem vagy korlátozott mértékben térítik vissza.

Örömmel látom, hogy az Ön jelentése foglalkozik e kérdések közül néhányval, illetve hogy előnyben részesíti a piacvezérelt megoldásokat, például az önkéntes jogvédelmi biztosítás alkalmazását. Nyilvánvalónak tűnik azonban, hogy egyes piacokon ezt a típusú biztosítási fedezetet alig alkalmazzák, és hogy jobban kellene népszerűsíteni őket. Ezt a feladatot magának a piacnak kellene elvégeznie, mivel a Bizottság nem népszerűsíthet bizonyos biztosítási termékeket vagy a biztosítási üzlet bizonyos termékcsoportjait.

Végül engedjék meg, hogy az uniós gépjármű-felelősségbiztosítási irányelvekbe foglalt eszközökről és mechanizmusokról való tájékozottság kérdéséről szóljak.

A Bizottság egyetért abban, hogy e téren javulásra van szükség, és különösen az új tagállamokban növelni kell a polgárok tájékozottságát az uniós gépjármű-felelősségbiztosítási irányelvek által létrehozott eszközökről, például a kárrendezési megbízottak rendszeréről vagy az nemzeti információs központok meglétéről.

Ebben fő szerepet tud játszani, illetve fő szerepet kellene játszania a biztosítási ágazatnak. A Bizottság már hozzájárult a közlekedési balesetek károsultjai, illetve a gépjárművezetők tájékoztatásához egyaránt az Európa Önökért portálon közzétett, gépjármű-felelősségbiztosítással kapcsolatos ismertető oldalak által. Sok egyéb információhoz lehet jutni nemzeti szinten is, például az autókлубokban, a felelősségbiztosítási irodákban, a kárigények rendezésével foglalkozó ügynökségeknél és egyéb helyeken.

Befejezésképp pedig az elmúlt években bevált gyakorlattá vált a rendszeres jelentéstétel a gépjármű-felelősségbiztosítással kapcsolatos kérdésekről az Európai Parlamentnek, és remélem, hogy ez az együttműködés a jövőben is folytatódni fog.

Othmar Karas, a Jogi Bizottság véleménye előadójának képviselőjeként. – (DE) Tisztelt elnök úr, tisztelt biztos asszony, tisztelt előadó, hölgyeim és uraim, a Jogi Bizottság elnökének, Gargani úrnak a nevében meg szeretném köszönni az előadónak a jelentését, illetve az együttműködését.

Három dolgot szeretnék különösképpen megemlíteni. Először a fogyasztók érdekeit, másodsorban a szubszidiaritás elvét, harmadsorban pedig a kérdés nagyságrendjét. Úgy gondoljuk, hogy messzemenően a fogyasztók érdekében áll, hogy ne tegyük kötelezővé a gépjármű-felelősségbiztosítással kapcsolatos önkéntes jogvédelmi biztosítási rendszereket Európában. Nincs szükségünk kötelező árukapcsolásra vagy termékintegrációra, ami csak a biztosítás árát növelné meg és korlátozná a fogyasztók választási lehetőségeit.

Ami a szubszidiaritás kérdését illeti, nagyon örülök, hogy az előadónak nem áll szándékában a harmonizációt minden áron keresztülvinni. Azok az országok, melyekben a gépjármű-felelősségbiztosítás magába foglal bizonyos jogi költségeket továbbra is alkalmazhatják ezt a típusú rendszert, anélkül hogy rákényszerítenénk a többi országot erre a gyakorlatra.

Ami pedig a nagyságrend kérdését illeti, emlékeztetni szeretném a tisztelt Házat arra, hogy egy olyan kérdéssel foglalkozunk, amely számszerűsítve nagyon csekély jelentőségű. A közúti közlekedési balesetek csupán körülbelül 1%-át teszik ki a határokon átnyúló balesetek Európában, és szinte minden esetben peren kívül rendezik az ügyet. Gratulálok az előadónak a jelentéshez.

Andreas Schwab, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Tisztelt elnök úr, tisztelt biztos asszony, hölgyeim és uraim, először is köszönetet szeretnék mondani kollégámnak, Nickolay Mladenovnak ebben a nagyon nehéz kérdésben végzett igazán kiváló munkájáért. A sajátkezdeményezési jelentése az összes kulcsfontosságú problémával foglalkozik, és ezt igen kiválóan teszi.

Ennek ellenére hangsúlyozni szeretném, hogy ez a jelentés a polgárok EU-val folytatott mindennapos ügyeinek kirakós játékában csak egyetlen kis darabnak számít. Karas úr már helyesen rámutatott arra, hogy a határokon átnyúló balesetek a közúti közlekedési balesetek csak egy kis töredékét képezik, illetve hogy legtöbbjüket peren kívül rendezik. Múlt héten azonban egy olyan újságcikk jelent meg az egyik vezető német hetilapban, amely leírta, hogy egy egyszerű polgár hogyan szeretett volna egy német autót újra regisztráltatni Olaszországban, ami nyolc hónap elteltével végül nem sikerült neki, ez ugyanis egész egyszerűen nem lehetséges. Az ilyen típusú, egyéni problémákkal szembe kerülő európai polgárok rendkívül elégedetlenek érzik magukat.

A jelentés, mely ösztönözi az önkéntes rendszereket, ezért tehát a megfelelő megközelítés. A tagállamoknak azonban szerepet kell játszaniuk annak a meghatározásában, hogy a kártérítési jog harmonizációja az Európai Unióban vajon tényleg sokkal jobb megoldás-e hosszú távon, s tényleg jobban figyelembe veszi-e a polgárok érdekeit.

Itt a Parlamentben, és különösen a Jogi Bizottságban, már számos alkalommal foglalkoztunk a szerződésen kívüli károk kérdésével – például a Róma II. esetében –, és most itt az ideje, hogy a tagállamok is megvizsgálják, milyen lehetséges megoldásokat tudnának javasolni, ha már a kártérítési jog és a károk jogi költségként való elfogadása nem lehetséges a Házban a hatáskör/illetékesség/kompetencia kérdése miatt.

Ezt a kérdést meg kell oldanunk a jövőben. Ehhez pedig Mladenov úr javaslata kiváló és méltó a támogatásunkra.

Diana Wallis, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Tisztelt elnök úr, a gépjármű-felelősségbiztosítás ennek a Parlamentnek az egyik sikertörténete volt idáig, és az irányelvek hosszú láncolata azt mutatja, hogy még mindig van néhány megoldásra váró probléma, olyan problémák, melyek sajnálatos módon egyre több polgárunkat érintenek miközben Európa-szerte gyakorolják a szabad mozgásra vonatkozó jogait.

Mladenov úr jelentése jelentősen hozzájárul a folyamatban lévő munkához. Nyilvánvaló, hogy egyszerűsíteni kell a kártérítési kérelmeket amennyire csak lehet, és tiszteletben kell tartani a három hónapos határidőt. A balesettel járó traumát nem szabad jogi traumával is fokozni. Tudjuk, hogy bonyolult jogi kollíziós kérdések vannak, melyeket ez a Parlament meg kívánt oldani a Róma II-rendeletre való megközelítésünkkel. Már támogatott minket a Bíróság az Oldenburg ügyben hozott ítéletével, melyben a negyedik irányelvet a Brüsszel rendelettel összhangban, az általunk kívánt módon értelmezte, lehetővé téve a károsultak számára, hogy közvetlenül a lakóhelyük szerint országban forduljanak bírósághoz, s ne kelljen az alperes lakóhelye szerinti bíróságra menniük. Ez hangsúlyt fog fektetni az ügyek peren kívüli rendezésének a szükségességére. Ez egy fontos fejlemény. Lehet, hogy rövid távon nehézségeket fog okozni, azonban, tisztelt biztos asszony, gondoskodnia kell arról, hogy a tagállamok tiszteletben tartják ezt az ítéletet és az uniós jog ezen értelmezését.

A következő lépésként ki kell alakítani egy olyan rendszert, melynek alapjául a Róma II-rendeletre vonatkozó nyomon követési tanulmányok szolgálnak, és amely biztosítja a károsultak teljes mértékben történő kártalanítását a saját országukban fennálló körülmények figyelembevételével. A történet folytatódik, viszont az elért eredményekről sem mondható el semmiképpen az, hogy jelentéktelenek lennének.

Malcolm Harbour (PPE-DE). – Tisztelt elnök úr, először is hasonlóképpen az előttem felszólalókhoz én is meg szeretném köszönni Nickolay Mladenov rendkívül fontos és komoly munkáját. Remélem, hogy a Belső Piaci Bizottság részére készített első főbb jelentése számos további, jövőbeli munkája közül csak az elsőnek számít. Nagyon sokat segített, hogy csatlakozott hozzánk és friss szemmel tekintett erre a kérdésre, képviselve azokat a polgárokat, akik most új jogosultságokat élveznek az Európai Unióhoz való csatlakozás eredményeként, és akik talán azt remélik, hogy e kérdések hatékonyabban lesznek megoldva a jövőben, mint a múltban.

Néhány további megjegyzést szeretnék fűzni a kollégáim által elmondottakhoz, különösen Diana Wallis és Andrew Schwab bizonyos megjegyzéseihez. Diana és én azóta foglalkozunk ezzel a területtel, amióta a Parlamentben dolgozunk, azaz 1999 óta, ezért tehát tisztában vagyunk a kérdés fontosságával. Úgy gondolom, hogy joggal állítható az, hogy ha a Parlament nem vetette volna fel ezeket a kérdéseket folyamatosan a Bizottság előtt, és ha nem emlékeztetett volna arra, hogy a gépjármű-felelősségbiztosítási rendszer, és különösen annak határokon átnyúló, gépkocsivezetőkre vonatkozó részei rendkívül elégtelenek, akkor

szerintem most nem állnánk itt, közel sem lennénk a negyedik gépjármű-felelősségbiztosítási irányelvhez, és nem gondolkoznánk esetleg az ötödiken.

Ez azt mutatja, hogy a Parlament tényleg tudja képviselni a polgárok érdekeit bonyolult, határokon átnyúló kérdésekben, melyek viszont csupán akkor merülnek fel, ha az emberek komoly problémákba ütköznek. Az emberek hozzánk fordulnak problémájukkal, ha balesetet szenvednek más országokban, és nem tudnak kártérítést követelni sokszor súlyos vagy akár maradandó sérülések esetén.

Nagyon örültem annak, hogy a biztos asszony, a fogyasztók iránt tanúsított nagyon komoly elkötelezettségének és az ügyben kifejtett erőfeszítéseinek megfelelően a kezébe akarta fogni ezt a kérdést. Azonban különösen fel szeretném hívni a figyelmet arra, amit Nikolay Mladenov mond a jelentésében az együttműködés fokozásának szükségességéről a biztosítási ágazat, a tagállamok és a Bizottság között annak érdekében, hogy jobb eredményeket lehessen elérni a fennálló jogszabályok alapján. Mintegy „doppingszerként” funkcionálunk a rendszerben, és úgy érzem, hogy egy kicsivel több támogatásra lennénk jogosultak az európai biztosítási ágazat részéről.

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) Hasonlóképpen a vita során felszólalt képviselőtársaimhoz, én is úgy vélem, hogy Nikolay Mladenov jól időzítette a jelentését, illetve hogy a fogyasztók védelme tekintetében nagyon fontos.

Mivel megnövekedett a gépjárművel megtett külföldi utazások mennyisége, különösen az EU bővítése, illetve a schengeni határok kiterjesztése után, sok európai polgár válik baleset áldozatává külföldön, illetve tudatlanság következtében gyakran komoly problémákkal találják magukat szembe.

Autóval történő külföldi utazásuk előtt a polgárokat el kell látni alapvető információkkal a kárigények kezelésére vonatkozóan. Fontos, hogy kapcsolatba lépjenek a megfelelő információs központtal, melyek létrehozására minden tagállamban sor kerül a negyedik gépjármű-felelősségbiztosítási irányelv értelmében. A szerződéskötést megelőző tájékoztatócsomagban átfogó tájékoztatást kell nyújtani a fogyasztóknak a kárrendezési megbízottak rendszerének működéséről, illetve a jogvédelmi biztosításról.

A tagállamok különböző rendszereket hoztak létre, és a nemzeti szabályozási szervek helyzetüknél fogva alkalmasabbak arra, hogy garantálják a nemzeti piacokon a fogyasztóvédelem lehető legmagasabb szintjét. Ebből kifolyólag egyetértek az előadóval abban, hogy szükségtelen összehangolni a nemzeti büntetőintézkedéseket közösségi szinten.

Milan Gaľa (PPE-DE). – (SK) Úgy vélem, hogy a kárrendezési megbízottak hálózatának létrehozása a 2000. évi gépjármű-felelősségbiztosítási irányelv egyik eredményének számít. Az erőfeszítéseik fel fogják gyorsítani a gépjárművekre vonatkozó kárigények rendezését.

Ami a kárigények késedelmes rendezésére vonatkozó büntetést illeti, egyetértek az előadó véleményével. A szubszidiaritás alapján a nemzeti szabályozási szervek helyzetüknél fogva alkalmasabbak arra, hogy garantálják a nemzeti piacokon a fogyasztóvédelem lehető legmagasabb szintjét.

A rendelkezésre álló adatok alapján az összes kárigény több mint 90%-át peren kívül rendezik, tehát e tekintetben nincsen szükség a Bizottság kezdeményezésére, miszerint bevezetnék az Európai Unióban a kötelező jogvédelmi biztosítást. Ez a kötelező gépjármű-felelősségbiztosítás költségeinek a növekedésével járna, és a bíróságokat olyan további jogvitákkal terhelné meg, melyeket peren kívül is lehetne rendezni.

Meg kell őrizni a jogvédelmi biztosítás önkéntes jellegét, valamint az új tagállamokban több tájékoztatást kell nyújtani a polgároknak a biztosítási termékekről.

Colm Burke (PPE-DE). – Tisztelt elnök úr, olyan ügyvédként, aki foglalkozott már határokon átnyúló kárigényekkel, elmondhatom, hogy nem olyan rózsás a helyzet, ahogy azt a jelentés sugallja. Noha örömmel fogadtam a jelentést, találkoztam már olyan típusú problémákkal is, melyek esetében van jogvédelmi biztosítás, és annak alapján a felperesek nem nagyon tudják visszakapni költségeiket. Ezek a felperesek keresztül mentek a bírósági eljáráson, pénzt költöttek arra, hogy érvényesítsék kárigényüket, majd azt tapasztalják, hogy először is a balesetet okozó vétkes fél biztosítója nem fizeti ki az ügy lebonyolításának a teljes költségét, másodsorban pedig a saját biztosító társaságuk, mellyel jogvédelmi biztosítást kötöttek, szintén nem fizet teljes mértékben, és kihúzza magát a kötelezettségei alól.

Ezt a problémát meg kell vizsgálnunk, és ezt nagyon körültekintően kell tennünk. Volt egyszer például egy olyan ügyem, melyben 30 000 eurót kellett fizetnünk egy törvényszéki könyvelői jelentésért, a jelentés teljes költségét viszont nem térítették vissza. Noha volt saját biztosítása ennek a személynek, a saját biztosítási

kötvényét nem tudta a költségekhez adni, illetve a kötvény alapján nem tudta a költségeit visszakövetelni. Ez egy olyan probléma, amit meg kell vizsgálnunk, valamint gondoskodnunk kell arról, hogy megfelelő ellenőrzés alá kerül.

Meglana Kuneva, a Bizottság tagja. – Tisztelt elnök úr, engedje meg, hogy ismét megköszönjem azt a nagyon hasznos munkát, melyet Mladenov úr mutatott be kollégái közreműködésével. Ez a munka a Bizottság számára is nagyon hasznos. A Bizottság jelenleg egy tanulmányon dolgozik, mely a határokon átnyúló balesetek károsultjainak ítélt ellentételezési szinteket vizsgálja, és ezt a kérdést Wallis asszony, illetve több kolléga is felvetette. A tanulmány célja, hogy elkészítsünk egy objektív, jól megalapozott és bizonyítékokkal alátámasztott elemzést a kérdéstről. A tanulmány elkészítése folyamatban van, és a Bizottság vizsgálja a második időközi jelentést.

Harbour úr megemlítette azt is, hogy a munkánk során nagyon tényyszerűnek kell lennünk, és nagyon komolyan együtt kell működnünk ebben a kérdésben annak érdekében, hogy a belső piac egységesebb legyen a vállalkozások és a fogyasztók szempontjából egyaránt. Nagyon fontos, hogy ezt az együttműködést helyre hozzuk.

Nagyon nagy örömmel látom, hogy Mladenov úr jelentése pont ez irányban halad a munkájába foglalt kérdések megfelelő felépítésével és a kollégái által nyújtott dicséretes és komoly támogatással.

Még egyszer gratulálok és köszönöm.

Nickolay Mladenov, előadó. – Tisztelt elnök úr, köszönöm a biztos asszonynak és a kollégáimnak a jelentésről tett rendkívül érdekes és logikus megjegyzéseiket. Nagyon komolyan hiszek abban, hogy az a legjobban védett fogyasztó, akit a legjobban tájékoztatnak a jogairól, s aki így meg tudja védeni ezeket a jogait az általa ismert információk alapján. Jogalkotóként biztosítanunk kell a fogyasztók tájékoztatását, illetve azt, hogy szabadon eldönthessék, élnek-e bizonyos védelmi eszközökkel bizonyos kockázatokkal szemben, és nem szabad egy egységes szintű védelmet mindannyiunkra rákényszerítenünk.

Wallis asszony, Andreas Schwab és Burke úr rendkívül fontos kérdéseket vetettek fel, ezek azonban túlmutatnak ezen a nagyon korlátozott terjedelmű jelentésen. Nagy örömmre szolgál, hogy Kuneva biztos asszony azt mondta, hogy a Bizottság a Ház által felvetett kérdések közül sokat meg fog vizsgálni. Meg vagyok győződve arról, hogy a Parlament nagyon alaposan meg fogja vizsgálni a Bizottság által elkészítendő tanulmányt, és vissza fog térni különösen a Burke úr által felvetett kérdésekre, lévén hogy ezek a kérdések komolyan fennálló problémák, és sok tagállamban egyre inkább vita tárgyát képezik, beleértve a sajátomat is. Schwab úr felvetette a kárigényekre vonatkozó egységes megközelítés kérdését, mely mindannyiunkat érintő kérdést jelent. Bízom benne, hogy a Bizottság foglalkozni fog ezzel a kérdéssel tanulmányában.

Engedjék meg, hogy néhány szót szóljak még a jelentés nyomon követéséről. Remélem, hogy a Bizottság nagyon komolyan fogja teljesíteni a nyomon követési kötelezettségét, és ellenőrizni fogja, hogy a nemzeti hatóságok végrehajtják-e a már meglévő büntetőintézkedéseket. Amikor készítettük ezt a jelentést és információkat gyűjtöttünk hozzá, néhány tagállam nem igazán volt segítőkész abban, hogy információkat nyújtson arról, hogyan működik a rendszer az ő társadalmukban, viszont végül is sikerült megfelelő válaszokat kapnunk. Fontos feladatnak számít a rendszer működésének az alapos vizsgálata, illetve hogy hogyan lehetne a jövőben fejleszteni, és biztos vagyok benne, hogy ezt a fontos feladatot nagyon komolyan fogja venni a Bizottság az elkövetkezendő hónapokban és években.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra kedden kerül sor.

24. Az adócsalás elleni küzdelem fokozására irányuló koordinált stratégia (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Bowles asszony jelentése (A6-0312/2008) az adócsalás elleni küzdelem fokozására irányuló koordinált stratégiáról (2008/2033(INI)) a Gazdasági és Monetáris Bizottság nevében.

Sharon Bowles, előadó. – Tisztelt elnök úr, először is a kollégák hozzájárulását szeretném megköszönni a jelentéshez, különösen egy vagy két olyan területre vonatkozóan, melyeken még mindig nem jutottunk közös álláspontra. Szerintem több olyan dolog van, amiben egyetértünk, mint amiben nem, és úgy vélem, hogy kielégítő eredményt érhetünk el, ha nem kalandozunk túl messzire a legfontosabb kérdéstől.

Az adócsalásról szóló jelentés mögött húzóódo általános alapelvek nagyon egyszerűek, és ezzel csupán maguk a csalók nem értenének egyet. Az adóbevételek adócsalás miatti veszteségeit nehéz megbecsülni. Az adócsalók, illetve az adóelkerülők vigyáznak arra, hogy tevékenységük rejtve maradjon az adóhatóságok elől, viszont a becslések szerint a csalás mértéke 200–250 milliárd euróra vagy az EU teljes GDP-jének 2–2,5%-ára tehető.

A kérdésem az lenne, hogy az összes erőfeszítésünkéből áldozunk-e 2–2,5%-ot e kérdés megoldására? Mivel erre a kérdésre a válasz egyértelműen „nem”, csak egyfajta következtetésre juthatunk. Több erőfeszítést kell tennünk, több odafigyelés szükséges, illetve különösen fontos, hogy a tagállamok közösen együttműködve több figyelmet fordítsanak a kérdésre.

A HÉA-csalás, különösen a „csalárd kereskedelem” útján elkövetett csalás vagy a körhintacsalásnak is nevezett csalás valószínűsíthető az adóvesztések egyedüli legfőbb okának. Ez csupán annak a következménye, hogy kibúvókat lehet találni a HÉA-szabályok alól, melyek következtében nem kell hozzáadottérték-adót felszámítani a határokon átnyúló, közösségen belüli kereskedelemben. A kereskedő tehát 0 adókulcsos termékeket vásárol, majd értékesíti miközben a HÉA-t zsebre teszi, s aztán eltűnik. Összetett körhintacsalásokba ártatlan kereskedők is belekeveredhetnek, illetve a csalás elleni tagállami intézkedések, mint például a visszatérítések befagyasztása, ártatlan vállalkozásokat károsíthat meg. Ez egy jól ismert probléma a hazámban, az Egyesült Királyságban. Ez tehát még inkább okot ad arra, hogy a problémát a gyökereinél fogva oldjuk meg.

Gyakorlatilag a HÉA olyan fogyasztási adó kell, hogy maradjon, mely végső soron az adóhatósághoz folyik be. A jelentés azt javasolja, hogy a Közösségen belüli termékértékesítésekre a minimum adókulcsot, 15%-ot kellene kiszabni, miközben az importáló tagállam meghatározná a saját hazai adókulcsát a további értékesítési szakaszokban.

Az értékesítő ország által beszédett 15%-ot át kell adni annak a tagállamnak, melyben a termék végső felhasználásra kerül, valamilyen elszámolási vagy rendezési módszer alapján. Ez technikailag megvalósítható, már csak annál is inkább, mert elkerülhetetlenül haladunk afelé, hogy az ügyletek nyilvántartásba vétele valószínű időben történik. És ehhez nem kell központosítás, decentralizált vagy bilaterális módon is megoldható.

Ami az adócsalás és az adókikerülés elleni küzdelem egyéb eszközeit illeti, kulcsfontosságú szerepe van az információcserének és az együttműködésnek, illetve úgy vélem, hogy az egyes helyeken hangoztatott „Mi az én hasznom belőle?” féle „készpénz most” hozzáállás nem vezet javuláshoz és szűk látókörű felfogás. A visszafizetésre máskor kerül sor, amikor abban a helyzetben vagy, hogy neked kell kérned.

Az adóhatóságoknak tudniuk kell a vagyonról ahhoz, hogy segíteni tudjanak azon rejtett jövedelmek felderítésében, melyek után nem történt adózás vagy bűnözésből erednek. Ezt akadályozza az, ha korlátozott az információcsere az adóhatóságok között. Ezen a területen nemzetközi szinten is fel kell lépniünk, hogy igazán hatékonyak lehessünk.

Végül pedig ez a kérdés elvezet a megtakarítási adóról szóló irányelv felülvizsgálatához. Ezt az irányelvet újra át kell gondolni, és például véget kell vetni az olyan kibúvóknak, mint például az alternatív jogi személyek, például alapítványok felhasználása az irányelv rendelkezéseinek kikerülésére. Az adó visszatartása nem példaszzerű dolog, viszont e téren megosztottak vagyunk abban, hogy meg lehet-e tenni anélkül, hogy nem kívánatos következményekkel járna.

A jelentésben ezekkel a problémákkal foglalkozunk. Ajánlom Önöknek, és érdeklődéssel várom az elkövetkezendő vitát róla.

László Kovács, a Bizottság tagja. – Tisztelt elnök úr, először is meg szeretném köszönni az Európai Parlamentnek, és különösen az előadónak, Bowles asszonynak a rendkívül eredményes jelentését az adócsalás elleni küzdelem fokozására irányuló koordinált stratégiáról.

2006 májusában a Bizottság kiadott egy közleményt, melynek célja egy széleskörű vita elindítása volt a csalás elleni közösségi stratégiába foglalandó különböző elképzelésekről.

Örömmre szolgál, hogy az Európai Parlament elismeri és támogatja a Bizottság közleményében elindított kezdeményezéseket, illetve az általa választott megközelítést. Továbbá annak is nagyon örülök, hogy az Európai Parlament további javaslatok benyújtására kéri fel a Bizottságot.

A jelentés nagyon hasznos és átfogó hozzájárulást jelent az adócsalás elleni küzdelemről folytatott folyamatos eszmecserehez. A Bizottság teljes mértékben egyetért azzal, hogy a csalás az nem egy olyan probléma, mely ellen sikeresen lehet küzdeni kizárólag nemzeti szinten.

A Bizottság figyelembe fogja venni azt a sok megjegyzést és javaslatot, amit az Európai Parlament tett az adócsalás elleni hagyományos intézkedésekről szóló jelenlegi és jövőbeli jogalkotási javaslatokról folytatott munkája során.

Ami a 2008-ra tervezett lépéseket illeti, megerősíthetem, hogy a Bizottság három jogalkotási javaslatcsomagot tervez előterjesztetni – egyet októberben, a másodikat novemberben és a harmadikat pedig 2008 decemberében. Ezek az intézkedés-csomagok magukba foglalják a HÉA-köteles személyek nyilvántartásba vételi és törlési eljárásainak javítását annak érdekében, hogy biztosítva legyen a nem valódi adózók gyors azonosítása és nyilvántartásból való törlése, illetve a becsületes vállalkozások nagyobb biztonsága. A jogalkotási javaslatok továbbá kitérnek a kereskedők közös és számos felelősségére, az együttműködés fokozására irányuló európai hálózat létrehozására (EUROFISC) a csalók korai felderítése céljából, a HÉA-mentesség feltételeinek meghatározására importálás esetén, a kölcsönös segítségnyújtásra az adók beszedéséhez, az adatokhoz való automatikus hozzáférésre, a HÉA információcsere-rendszer adatbázisában szereplő adózók nevének és címének megerősítésére és a megosztott felelősségvállalásra minden tagállam adóbevételének védelme érdekében.

A Bizottság elő fog terjesztetni egy közleményt októberig, melyben közzé fogja tenni az általa javasolt megközelítés főbb pontjait a további lépések menetrendjével együtt. A közleményben a hosszú távú tervekre vonatkozó kérdések is szerepelni fognak, nevezetesen a modern technológiák jobb felhasználása vizsgálatának a szükségessége, amit Ön is kiemelt a jelentésében.

A Bizottság továbbra is nyitott arra, hogy megvizsgáljon alternatív rendszereket a jelenlegi HÉA-rendszer megváltoztatása érdekében, feltéve ha teljesülnek bizonyos feltételek. E tekintetben a jelentés megemlíti a fordított adózási mechanizmust, illetve a Közösségen belüli termékértékesítés adózását. A Bizottság felajánlotta megfontolásra ezt a két radikális lehetőséget az ECOFIN-Tanácsnak, azonban a tagállamok ezidáig nem mutattak politikai hajlandóságot e nagy horderejű intézkedések megtételére.

Ami a közvetlen adózást illeti, a Bizottság dolgozik a megtakarítási adóról szóló irányelv felülvizsgálatán, illetve elő akarja terjesztetni az irányelv működéséről szóló jelentést még szeptember vége előtt, ahogy azt az ECOFIN-Tanács kérte a 2008. május 14-i ülésén. A felülvizsgálati eljárás folyamán alaposan elemezzük az irányelv jelenlegi hatályát/alkalmazási körét, illetve hogy milyen módosításokra van szükség a hatékonysága növelése érdekében. A jelentést egy olyan javaslat fogja követni, melyben felvázoljuk a szükségesnek és helyénvalónak vélt módosításokat a megtakarítási adóról szóló irányelvben. A Bizottság továbbá alaposan figyelembe vette az imént említett ECOFIN-Tanács ajánlásait, kiemelve az adóügyekben történő helyes kormányzás alapelvei hangsúlyozásának fontosságát, azaz az átláthatóságot, az információcserét és a tisztességes adóversenyt, illetve annak fontosságát, hogy a harmadik országokkal és a harmadik országok érdekszövetségeivel kötendő megállapodásokba bele kell foglalni a vonatkozó rendelkezéseket.

Annak a szoros együttműködésnek köszönhetően, amit a Bizottság adócsalás elleni stratégiával foglalkozó szakértői csoportja a tagállamokkal folytat, kezd alakot ölteni az EU-szintű csalás elleni stratégiára irányuló elképzelés. A bejelentett intézkedések nagy előrelépést fognak jelenteni, még akkor is, ha további erőfeszítésekre van szükség.

Ami az adóversennyel kapcsolatos vitát illeti, tájékoztatni szeretném Önöket, hogy a magatartási kódexszel foglalkozó csoporttal folyamatosan azon dolgozunk, hogy megszüntessük a káros üzleti adórendszereket az EU-ban. A magatartási kódexszel foglalkozó csoport a jelenlegi 27 tagállamban és a kapcsolt, illetve a tengerentúli területeiken összességében több mint 400 adóügyi intézkedést vizsgált meg, melyek közül több mint százat talált károsnak. Ezek közül már majdnem mind a százat megszüntették, és a fennmaradó intézkedések megszüntetése folyamatban van, az átmeneti intézkedések vonatkoznak rájuk. A kódex értelmében lebonyolított munka idáig sikeres volt. Szinte majdnem minden káros adóügyi intézkedés megszűnt a tagállamokban és a kapcsolt, illetve a tengerentúli területeiken.

Befejezésképpen pedig meg szeretném köszönni az Európai Parlamentnek a konstruktív hozzájárulását az adócsalás elleni küzdelem fokozására irányuló koordinált stratégiáról szóló vitában.

Othmar Karas, a Jogi Bizottság véleményének előadója. – (DE) Tisztelt elnök úr, tisztelt biztos úr és tisztelt előadó, köszönöm a hasznos együttműködésüket és a jelentést.

Négy gondolatot szeretnék megemlíteni. Először is úgy véljük, hogy fontos hangsúlyozni, hogy az adócsalás ellen nem lehet elkülönülten küzdeni, illetve hogy elengedhetetlen a koordinált megközelítés az egyes tagállamok között és a harmadik országokkal egyaránt. Másodsorban a körhintacsálás ellen tervezett kísérleti projekteket jó ötletnek tartjuk és tudomásul vesszük őket, viszont felhívánánk arra a figyelmet, hogy ez nem

vezethet a kis- és középvállalkozásokra vonatkozó keretfeltételek semmiféle romlásához. Harmadsorban határozottan támogatjuk a Bizottság javaslatait a HÉA-irányelv, illetve az e területen való közigazgatási együttműködésről szóló tanácsi rendelet módosítására vonatkozóan. Negyedsorban pedig örülök, hogy a bankitok általános feloldása egyetlen bizottságban sem követelt többséget, és hogy most a nagy többség határozottan visszautasította.

Werner Langen, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Tisztelt elnök úr, csatlakozni szeretnék az előttem felszólalókhoz és én is gratulálok az előadónak. Az adócsalás elleni küzdelem évek óta folyamatos problémát jelent a Ház számára, és sajnos számos kezdeményezés, illetve a Parlament széles körű támogatása ellenére a biztos úr még mindig kevés sikert tud felmutatni, noha erre sürgősen szükség lenne, a tagállamok kisebb vagy nagyobb mértékű ellenállása miatt. Az ember azt gondolná, hogy a tagállamok érdekében áll előrehaladást elérni az adócsalás elleni küzdelemben, lévén hogy több mint évi 200 milliárd eurós veszteségről beszélünk – azaz az EU költségvetésénél nagyobb összegről –, anélkül hogy szükség lenne az adókulcsok növelésére a tisztességes adófizetők rovására. Tehát bármely eszmecserében, mely erről a kérdéstről folyik, feltétlenül szükséges kiemelni, hogy maguknak a tagállamoknak is komoly felelősségük van.

A jelentés elfogadása rendkívül nehéznek bizonyult, mivel egy adott kérdésben kezdetben problémák merültek fel a bizottságban, de ez a kérdés mára már tisztázódott. Bowles asszony nagy hajlandóságot mutatott az együttműködésre. A mi szempontunkból ez egy nehéz jelentés volt, mivel érintett egy olyan módosítást, amelyet nem tudunk támogatni. Még most is vannak olyan javaslatok, melyek az adófizetők és az adóforrásokból való „utolsó csepp kiszorítására” irányulnak. Az, hogy ez ésszerű lehetőség-e, vagy csupán újabb sérelmekhez fog vezetni, csak ezután fog kiderülni. Mindenekfelett azonban a 4. módosítást, melyet két képviselőtársunk javasolt a Szocialista Képviselőcsoportból, s melynek célja a megtakarítási adóról szóló irányelv hatályon kívül helyezése, nem tudjuk támogatni.

Az álláspontunk tehát a következő. Teljes mértékben támogatjuk Bowles asszony jelentését minden más szempontból, viszont ha a megtakarítási adóról szóló irányelv eltörléséről szóló 4. módosítás többséget nyer, akkor jelentést teljes egészében el fogjuk utasítani.

Benoît Hamon, a PSE képviselőcsoport nevében. – (FR) Tisztelt elnök úr, én is meg szeretném köszönni Bowles asszonynak a minőségi munkáját, illetve azt az eredményt, amit el tudtunk érni a Gazdasági és Monetáris Bizottságban egy ilyen fontos szöveg tekintetében. Szeretném emlékeztetni a képviselőtársaimat, hogy a közvagyonból jelenleg 200–250 milliárd euró közötti összeget veszítnünk el adócsalás következtében a belső piacon. Ezek a hiányzó milliárdok olyan következményekkel járnak, mint például kevesebb állami beruházás, kevesebb iskola, kevesebb közszolgáltatás, több szociális szükséglet, melyeket nem lehet kielégíteni, és természetesen sokszor a magasabb adókkal történő kompenzáció, mely azokat a becsületes és tisztességes adófizetőket sújtja, akiknek nincs idejük adókikerülésre és adócsalásra.

Örömmel látom, hogy a HÉA kérdésében széleskörű egyetértés van a Házban a tekintetben, hogy véget kell vetni a csalásnak és az olyan gyakorlatoknak, melyek előnyt kovácsolnak az 1993-ban felállított ideiglenes rendszer hiányosságaiból. A liechtensteini botrány óta mindannyian nagyon is jól tisztában vagyunk azzal, hogy a legnagyobb adócsalásokat azok a nagybefektetők követik el, akik jelentős pénzüsségeket helyeznek el harmadik országokban, gyakran adóparadicsomokban, az adófizetés elkerülése céljából.

Az Európai Uniónak van egy eszköze, mellyel küzdeni tud az ilyen csalások ellen: ez a megtakarításokból származó kamatjövedelem adóztatásáról szóló irányelv. Azonban, ahogy azt már Bowles asszony hangsúlyozta, túl sok kibúvó van az irányelv alól, és csupán a megtakarításokból származó egyéni kamatjövedelemre vonatkozik. Ezért jelenleg túl könnyű fiktív jogi személyt létrehozni, olykor egyetlen partnerrel vagy részvényessel, vagy kitalálni olyan pénzügyi bevételt, ami nem szigorúan vett kamat, az adófizetés elkerülése érdekében.

Ezért rendkívül fontos, hogy szélesítsük az irányelv alkalmazási körét, ahogy azt a jelentés is javasolja, annak érdekében, hogy az adócsalás legalább ne legyen túlságosan könnyű. Ez valójában erkölcsi kötelesség.

El szeretném mondani, hogy nagy meglepetést és csalódottságot okozott számomra az ENP-ED képviselőcsoportja által előterjesztett módosítás, mely bátortalanságával és szemléletével is végső soron azt javasolja, hogy semmit se kellene megváltoztatni, és hogy az adócsalás terén maradnunk kell a jelenlegi helyzetnél.

Terjesszük az európai polgárok elé ezeket az álláspontokat, különösen a német polgárok elé, és nézzük meg, hogy hogyan ítélik meg az európai és a német polgárok az itt hozott döntéseket. Nagy nyilatkozatokat hallottam a médiában, különösen a német médiában az adócsalás e kérdéséről. Itt, az Európai Parlament

csendjében, más választások megtételére kerül sor. Remélem, hogy az európai polgárok ítéletet fognak ezekről mondani.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Tisztelt elnök úr, tisztelt biztos úr, három dolgot szeretnék megemlíteni ebben a vitában. Először is, a becslések szerint az adóbevételek HÉA-ra és a jövedéki adóra vonatkozó adócsalás miatti veszteségei az Európai Unió GDP-jének több mint 2%-át teszik ki. A veszteségek összesen 200–250 milliárd euró közötti összeget jelentenek. Ez hatalmas pénzmennyiség. A nemzeti jövedelmek csökkennek, és az Európai Unió költségvetésének a szerkezete is érintett, mivel a GNI-alapú saját bevétel aránya növekszik.

Másodsorban e diagnózis ellenére a jelentésben javasolt megoldások többet árthatnak, mint használnak. Itt például a Közösségen belüli ügyletekre vonatkozó megoldásokra gondolok, mint például a fordított adózási mechanizmus, melyben a fogadó fél fizeti az adót, és nem a szállító. Továbbá aggályosnak találok a HÉA-kulcsok egységesítésére irányuló javaslatot, ami gyakorlatilag a csökkentett adókulcsok eltörlését jelenti, illetve problémásnak vélem az elszámolóház rendszerének bevezetésére vonatkozó javaslatot, mely az adók tagállamok közötti elosztására irányul.

Harmadsorban pedig úgy tűnik, hogy amire igazán szükség van az adócsalás elleni küzdelemben az a tagállamok adóhatóságai közötti szorosabb együttműködés. Ez azt jelenti, hogy gyorsabb információcserére van szükség, és talán arra is, hogy biztosítva legyen az automatikus hozzáférés a HÉA és a jövedéki adó fizetésére kötelezett személyek bizonyos adataihoz.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Tisztelt elnök úr, két okból szólok fel. Először is azért, mert ez egy olyan kérdés – ahogy ezt Langen úr is említette –, ami évek óta szerepel a napirendünkön, és tényleg fel kell tenni a kérdést, hogy milyért nincs előrelépés ez ügyben, különösen ami a HÉA-kijátszást illeti. Másodszor pedig azért, mert az európaiak nagy többsége számára elfogadhatatlan az, hogy mi itt képmutató módon vitát tartunk az adócsalásról és az adókikerülésről – azaz az adófizetők pénzéről – anélkül, hogy itt, a saját berkeinkben megoldanánk a problémákat.

A nagyszámú parlamenti képviselő által képviselt Európai Parlament a csalás melegágya. Erről olvashatunk a Galvin-jelentésben és máshol is, viszont folyamatos erőfeszítések tapasztalhatók e kérdés szőnyeg alá söprésére. Elég csupán Chichester, Purvis vagy néhány egyéb liberális európai parlamenti képviselő nevét megemlítenem. Ez felháborító. Csak akkor lehetünk hitelesek, és csak akkor van jogunk másokat kritizálni, ha a saját köreinkben is rendezzük a csalás eseteit.

Felhívom az Európai Csalás Elleni Hivatalt, de különösen a Parlament vezetését és a parlamenti képviselőcsoportokat, hogy tisztázzák a helyzetet e kérdésben. Szégyenteljes, hogy folyamatos törekvések tapasztalhatók e dolgok elhallgatására, pont itt.

Zsolt László Becsey (PPE-DE). – (HU) Köszönöm, elnök úr! Nagy öröömre szolgál, hogy ha lassan, talán túl lassan is, de kibontakozik a kérdéssel foglalkozó közösségi stratégia. Egyetértek azzal, hogy az adócsalás elleni küzdelmet be kell építeni egyrészt a tagállamok egyéni, nemzeti kötelezettségei közé, de a közösségi Lisszaboni programba is.

Megjegyzéseim: 1. Nem értek egyet a parlamenti jelentés azon kitételével, miszerint az erősödő adóverseny szükségtelenül torzítaná a belső piacot és kikezdené a szociális modellt. Ez azt a rögeszmét tükrözi, amelynek megszállottja minden létező adózási területen minimum adószinteket írna elő, ami viszont az inflációs hatás mellett igazságtalanságot is okozna, mert azokat sújtaná, akik egyébként államháztartásukat rendbetették, és adót tudnak csökkenteni. A közösségi hatáskörbe tartozó közvetett adózásnál is elfogadhatatlan a kizárólagos minimumértékekre való hivatkozás politikája anélkül, hogy a maximum oldalt reguláznánk. Megjegyzem, hogy a jövedéki adóval történő visszaélésnek melegágya a minimumszintek emelése, hiszen ez a feketegazdaság kiterjesztésére és a házilagos terménykészítésre ösztönöz, ami minden közösségi politikának ellentmond. 3. A hozzáadott-értéktartományban örülök a lassú lépések politikájának, a fordított-adó kísérleti jellegű ötletének, de itt határozott továbbra-lépésre is szükség van. Megítélesem szerint a mai technológiai színvonal mellett egy belső piacon nyugodtan lehet a határon-átnyúló ügyletek esetében és a szállítónak a rendeltetés szerinti ÁFÁT beszélni és átutalni a célországba. Ehhez persze a tagállami adóhatóságok között ma még hiányos együttműködési készséget javítani kell, az euró bevezetése és a fizetési irányelv megszületése után ide egy nagy lélegzettel eljuthatunk. Végül: fontosnak tartom az Uniót kívüli, elsősorban offshore cégek működésével kapcsolatos fellépést, hiszen gyakran ide menekítik adózás előtt az adóalapot, amit aztán ugyanezen irányból visszahoznak uniós cégekhez zűrös tranzakciók keretében, az adóelkerülés végett és nem a kedvező adózási helyszín megválasztása érdekében. Köszönöm.

Antolín Sánchez Presedo (PSE). – (ES) Tisztelt elnök úr, tisztelt Kovács biztos úr, hölgyeim és uraim, egyes becslések szerint az adócsalás Európában az adóbevételek több mint 6%-át teszi ki. Az adócsalás megrengeti az adórendszerekbe vetett bizalmat, megkérdőjelezi a pénzügyi hivatalok szakértelmét és méltányosságát, illetve negatív hatással van a polgárok jólétére. A feketegazdaság és a szervezett bűnözés táptalaját szolgál.

Az Európai Unión belül negatív hatással van a belső piac megfelelő működésére, torzítja a versenyhelyzetet, árt az EU pénzügyi érdekeinek, illetve árt a lisszaboni stratégia megvalósításának.

Ha globális szinten az adóparadicsomokban elrejtett vagyon egynegyedére kifizetnék az adót, akkor – a Nemzetközi Valutaalap adatai szerint – a befolyó összeg bőven fedezné az Egyesült Nemzetek által kitűzött millenniumi fejlesztési célok finanszírozását.

Az Európai Uniónak keményen kell fellépnie az adócsalások elleni küzdelemben. Ezt meg lehet tenni biztonságosan és felelősségteljesen is, anélkül hogy mértéktelen terheket rónánk a gazdaságunkra. A határokon átnyúló kereskedelem növekedése és a globalizáció hatásai azt követelik meg, hogy az adócsalás elleni európai stratégiát eltökélten támogassuk. A nemzeti szintű intézkedések nem elegendőek.

Ennek a stratégiának kell, hogy legyen egy belső dimenziója, mely a HÉA- és a speciális adófajtákkal kapcsolatos csalások, valamint a közvetlen adózásra vonatkozó adókikerülés problémáit kezelik, illetve kell egy külső dimenzió, hangsúlyozva az Európai Unió gazdasági súlyát.

Nem okozhatunk csalódást azoknak a polgárainknak, akik az adózási kötelezettségüknek lelkiismeretesen eleget tesznek, és akik felelős vezetést várnak el az Európai Uniótól.

E tekintetben azt kérjük, hogy a HÉA-csalás elleni intézkedéscsomag, amit a Bizottság a következő hónapban fog előterjeszteni, ambíciózus legyen, illetve hogy a hónap végére ígért jelentés a megtakarítások adóztatásáról hasznos legyen a tényleges előrelépés szempontjából a csalás elleni küzdelem e területén Európában. Örömmel fogadtuk a Bowles asszony által készített jelentés tartalmát általánosságban, és gratulálunk neki. Bízunk benne, hogy ez a jelentés elfogadásra kerül majd a plenáris ülésen, és hogy ha nem lesznek hasznos változtatások, akkor legalább nem haladunk hátrafelé.

Desislav Chukolov (NI). – (BG) Tisztelt Bowles asszony, csodálom azt a vágyát, ami az adócsalás európai szintű legyőzésére irányul.

Vegye azonban figyelembe azt, hogy ez mivel fog jární azok számára, akik ma Bulgáriát kormányozzák. Ha az adócsalási ügyek megszűnnek Bulgáriában, biztosíthatom afelől, hogy a következő választásoknál a liberálisok a muzulmán Mozgalom a Jogokért és Szabadságokért pártból fele akkora arányban sem fognak nyerni, mint most. Ha az állami pénzek lopása megszűnik az országomban egyszer s mindenkorra, a szocialisták nem tudják többé finanszírozni a kampányaikat, vagy ennek megfelelően, az abszurd kezdeményezéseiket.

Az Attack Párt tagjaként támogatni fogom az Ön jelentését, mivel az Attack Párt az egyetlen olyan párt Bulgáriában, amely az állami pénzek elszívásának a megakadályozásán dolgozik, illetve ez az a párt, amely komoly elkötelezettséget érez az iránt, hogy felülvizsgáljon minden olyan kétes és tisztességtelen ügyet, amely az állami költségvetésben károkat okozott, és amelyek idáig már nem egy politikai erő előnyökhöz juttattak. Köszönöm.

Astrid Lulling (PPE-DE). – (FR) Tisztelt elnök úr, kérem engedje meg, hogy először is elmondjam Hamon úrnak, hogy a zsarolása egyáltalán nem nyűgöz le bennünket, és hogy sajnálom, hogy egyértelműen egy óriási félreértés áldozatává vált.

Tisztelt elnök úr, noha általánosságban egyetérték Bowles asszony jelentésével, két pontot feltétlenül ki szeretnék emelni. Elsősorban azt, hogy az 1993-ban létrehozott átmeneti HÉA-rendszernek most már megmutatkoznak a korlátai. Úgy gondolom, hogy többé már nem fogadhatjuk el ennek az átmeneti rendszernek a további működését. Az adócsalás, amit mindannyian elítélünk közvetlen és közvetett negatív következményei miatt, részben a jelenlegi rendszer hiányosságainak köszönhető, ezért tehát azt meg kell változtatni. Természetesen tisztában vagyok azzal, hogy vannak bizonyos problémák. Ezért javaslom a Bizottságnak, hogy támogassa az RTvat szervezet által kidolgozott megoldást, amely napi 275 millió euró adóvesztesség elkerülését teszi lehetővé, miközben csökkenti a kis- és középvállalkozások adminisztratív költségeit is.

Másodszorban az adókikerülés kérdését szeretném megemlíteni a megtakarításokból származó kamatjövedelem adóztatásáról szóló irányelv vonatkozásában. A jelentés indokolatlan megjegyzéseket tartalmaz, ami arra

ösztönzött, hogy módosításokat terjesszek elő a helyzet tisztázása érdekében. Az adócsalás elleni törvényes és szükségszerű küzdelem nem vezethet oda, hogy megkérdőjelezzük az adóverseny alapelveit. Ezt teljes mértékben elutasítom, mivel a kettő között nincs összefüggés. Továbbá a tapasztalat azt mutatja, hogy a megtakarítások adóztatására vonatkozóan a közvetlen adólevonás rendszere a leghatékonyabb rendszer, ahelyett hogy megpróbálnánk a határokon átnyúló információcsere-rendszert előírni, melynek megvannak a maga hiányosságai.

Végül pedig az irányelv megreformálására irányuló kérések sem túl alaposan kigondoltak – azaz az irányelv alkalmazási körének kibővítése minden jogi személyre és minden egyéb pénzügyi bevételi forrásra –, mivel csupán olyan következményei lesznek, hogy kiüldözik a megtakarításokat az Európai Unióból. Ezért szeretném, ha ezek a pontok módosításra kerülnének. Amennyiben nem kerülnek módosításra, a jelentést nem áll módunkban megszavazni.

Andrzej Jan Szejna (PSE). – (PL) Tisztelt elnök úr, az adócsalás már egy ideje globális problémát jelent. A becslések szerint az adócsalás által okozott veszteségek a GDP 2–2,5%-át teszik ki, ami európai szinten 200–250 milliárd euró közötti veszteséget jelent. Ezért sürgősen szükséges a közösségi szintű koordinált fellépés, illetve a tagállamok közötti együttműködés fokozása.

Az Európai Közösséget létrehozó szerződés 10. és 280. cikke kiköti, hogy a tagállamoknak meg kell tenniük minden megfelelő intézkedést a Szerződésből eredő kötelezettségeik teljesítésének biztosítása érdekében, és hogy a tagállamoknak össze kell hangolniuk a Közösség pénzügyi érdekeinek védelmét célzó tevékenységüket. Fontos azonban szem előtt tartani azt, hogy habár az áruk és a szolgáltatások szabad mozgása a közösségi piacon belül megnehezíti a tagállamok helyzetét az ilyen típusú csalások elleni egyéni küzdelmükben, ügyelni kell arra, hogy a kialakítandó intézkedések ne akadályozzák a gazdasági tevékenységet és hogy ne rójanak szükségtelen terheket az adófizetőkre.

László Kovács, a Bizottság tagja. – Tisztelt elnök úr, először is meg szeretném köszönni a Ház képviselőinek a vita során tett megjegyzéseiket és véleménynyilvánításukat.

Ahogy azt már a felszólalásom elején mondtam, a Bizottság nagyon nagyra értékeli az Európai Parlament hozzájárulását az adócsalás elleni küzdelem fokozására irányuló koordinált stratégiáról szóló vitában. A Bizottság vállalja a kötelezettségét, és további kezdeményezéseket fog tenni a jogi keret és a tagállamok közötti közigazgatási együttműködés megerősítése érdekében. A tagállamoknak minden bizonnyal ugyanezt kell tenniük.

Néhányuk utalt a megtakarítási adóról szóló irányelv felülvizsgálatára. Biztosíthatom Önöket afelől, hogy a folyamatban lévő felülvizsgálatot rendkívül alaposan hajtjuk végre, melynek során részletesen megvizsgáljuk, hogy a jelenlegi alkalmazási kör hatékony-e, illetve hogy a kibővítésének milyen előnyei és hátrányai lehetnek. Ez egy összetett kérdés, melyben nagyon sok tényezőt figyelembe kell venni: hatékonyság az adófizetési kötelezettség teljesítése szempontjából, a piaci szereplőkre és az adóhatóságokra nehezedő adminisztratív terhek, az egyenlő versenyfeltételek szükségessége az Unión belül, illetve az Unió kívüli országok tekintetében egyaránt – csak hogy egy néhányat megemlítssek. Ahogy korábban már említettem, hamarosan elő fogjuk terjeszteni a jelentést. Azt pedig majd a megtakarítási adóról szóló irányelvre vonatkozó módosításokat magába foglaló javaslat fogja követni, és a tőlünk telhető legtöbbet meg fogjuk tenni annak érdekében, hogy megfelelő egyensúlyt érjünk el.

Nyilvánvaló, hogy nem létezik egyetlen, globális megoldás az adócsalás megszüntetésére. Minden egyes intézkedés hozzáadott értéket kell, hogy jelentsen, viszont csak az együttes alkalmazásuk biztosítja az adóhatóságok számára az adókerülés és az adócsalás elleni küzdelem hatékonyabb keretrendszerét.

Sharon Bowles, előadó. – Tisztelt elnök úr, az adócsalás azért tartozik az EU ügyei közé, mert a csalók kihasználják a határokon átnyúló kibúvókat, és ez az amit mi próbálunk megakadályozni.

Ahogy azt a biztos úr említette, a megtakarítási adóra vonatkozó kérdések nagyon összetettek. Úgy vélem, hogy juthatunk megegyezésre a szavazásunk által, és hogy nem ítéljük meg túlságosan előre azokat a részletesebb eszmecsereket, melyeket e témában kell majd tartanunk, miután a Bizottság már előterjesztette a további javaslatait. Hasonlóképpen úgy gondolom, hogy elkerülhetjük az adóversenyre vonatkozó utalásokat, mely kérdésben ugyan megosztottak vagyunk, viszont a jelentésnek nem központi eleme. Ezért tehát úgy gondolom, hogy elérhetünk bizonyos összhangot egymás között.

Ezek a területeken, kedves kollégák és biztos úr, úgy vélem, hogy nem megfelelő válasz az, ha nem cselekszünk vagy ha hezitálunk. A GDP 2,5%-áról van szó. Ez az adóalap hatalmas szeletét jelenti. Ahogy kollégánk, Sánchez Presedo úr kiemelte, ez vélhetően az adók 5%-át jelentik.

Ha itt vagy a tagállamokban bármelyik politikus arra építené a kampányát, hogy 5%-kal felemeli az adókat minden ellenjuttatás nélkül, hát nem jutnának túl messzire. Tehát, és ezt különösen a tagállamoknak mondom, ha kényesek vagyunk az információcserére, ha a minimumot teljesítjük és ha bátortalanok vagyunk, akkor az azzal egyenlő, mintha 5%-nyi adót követelnénk a semmiért, mert mindez ennyibe kerül a tisztességes adófizetőknek. Ez az az üzenet, amit át szeretnék adni ezzel a jelentéssel, és úgy vélem, hogy ez az a kollektív üzenet, amit a Parlament is át szeretne adni ezzel a jelentéssel, támogatva a biztos urat az erőfeszítéseiben és ösztönözve őt a határozott fellépésre.

Elnök. – Az ülést berekesztem.

A szavazásra kedden kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Siiri Oviir (ALDE), írásban. – (ET) Az adócsalás az Európai Unió és a tagállamai számára is problémát jelent, ami torzítja a versenyt és csökkenti épp úgy az EU, mint ahogy a tagállamok bevételi forrásait is.

Az egyik alapvető probléma, mely említésre került, a jelenlegi átmeneti HÉA-rendszer, mely egy bonyolult és idejétmúlt rendszer. Ezt a rendszert modernizálni kell. E tekintetben kétségtelenül örömdetes az Európai Parlament azon javaslata, miszerint az Európai Bizottságnak határozatot kellene hoznia egy új HÉA-rendszerről 2010-ben.

Egy új HÉA-rendszer kidolgozása természetesen annak a biztosítását jelenti, hogy a jelenlegi adórendszert nem egy bonyolultabb és bürokratikusabb rendszer váltja fel. Nyilvánvalóan azt is nagyon fontos hangsúlyozni, hogy tesztelni kell az új rendszert mielőtt Európa-szerte alkalmazásra kerülne, annak biztosítása érdekében, hogy a gyakorlatban is működik, ugyanis ezzel nagyon sok, később felmerülő lehetséges probléma előzhető meg.

Ugyanilyen fontos lépés az adócsalás elleni küzdelemben az államközi információk hozzáférhetőségének javítása, egy folyamat, amit a páneurópai elektronikus adóigazgatási információs központ létrehozása fog segíteni.

A személyes adatok feldolgozása a közérdek és az egyének alapvető jogai és szabadságjogai közötti egyensúly fenntartásának figyelembevételével történik majd.

Végül pedig e kérdés tekintetében az „adóparadicsom” fogalmát is ugyanilyen fontosnak kell tekinteni. Örömmel fogadtam a jelentésben azokat az elképzeléseket, melyek arra irányulnak, hogy az adóparadicsomok globális megszüntetését az EU prioritásai közé kell sorolni.

25. HUA következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

26. Az ülést berekesztése

(Az ülést éjféltkor rekesztik be.)